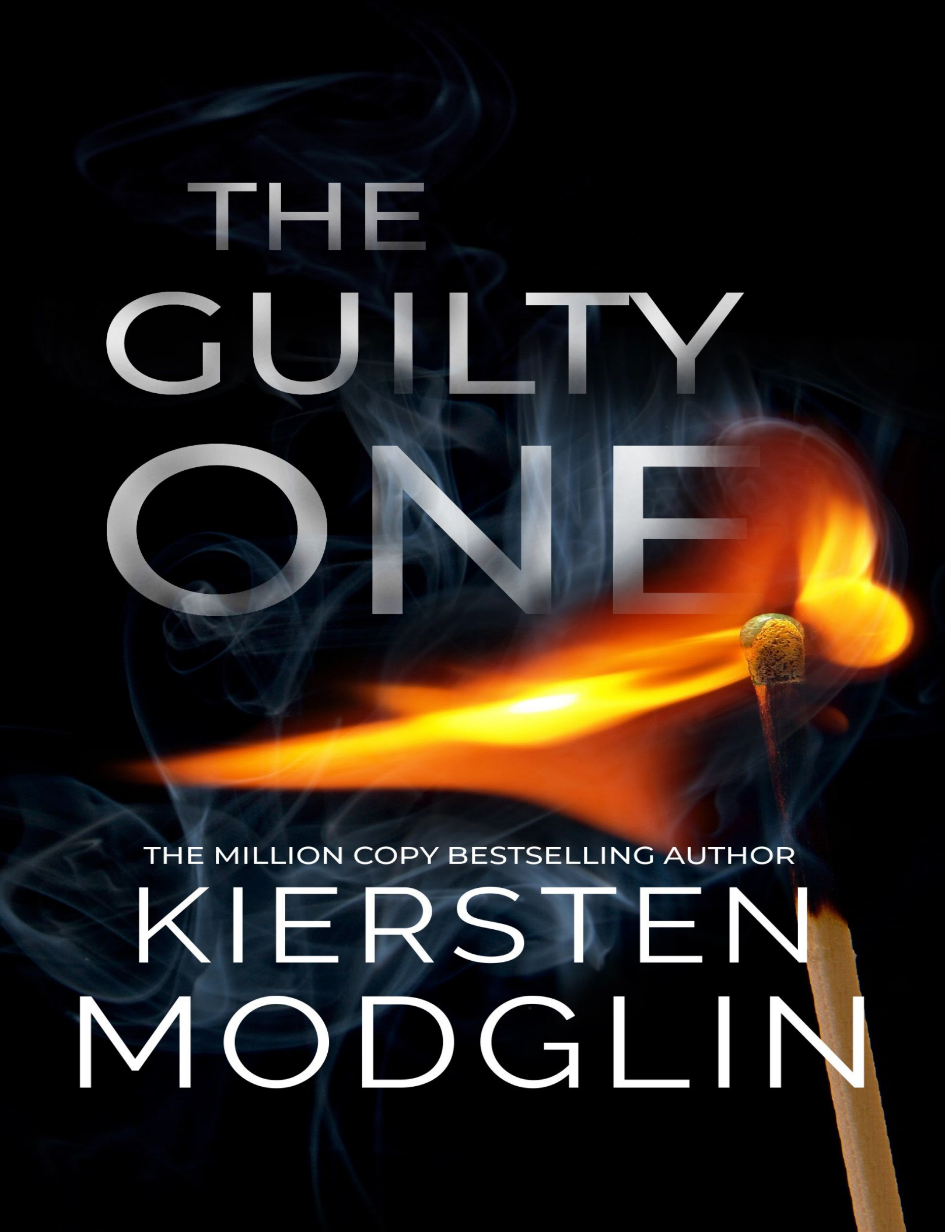

THE
GUILTY
ONE
THE MILLION COPY BESTSELLING AUTHOR
KIERSTEN
MODGLIN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SUÇLU OLAN

KIERSTEN MODGLIN

OceanofPDF.com

THE GUILTY ONE bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, görüntüler ve olaylar
yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır.
Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir
ve yazar tarafından amaçlanmamıştır. Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması
yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel makaleler ve incelemelerde yer
alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin a l ı n m a k s ı z ı n kullanılamaz, paylaşılamaz veya herhangi bir
şekilde çoğaltılamaz. Kitapta yer alan materyalleri inceleme dışında kullanmak için izin almak isterseniz
lütfen şu adresi ziyaret edin: kierstenmodglinauthor.com/contact
Yazar haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

KIERSTEN MODGLIN® adı ve ticari markası ve bu kitapta kullanılan diğer ilgili logolar (topluca "Yazarın
Markaları") Kiersten Modglin'in münhasır mülkiyetindedir. İzinsiz
Yazarın Markalarından herhangi birinin veya kullanıcının Kiersten Modglin ile bağlantısı veya ilişkisi
veya kullanıcının ürün veya hizmetlerinin onayı veya sponsorluğu ile ilgili olarak karışıklığa veya hataya
neden olabilecek herhangi bir kelime, terim, isim, sembol veya cihazın kullanılması veya
Yazarın İşaretleri kanunen kesinlikle yasaktır.

Telif Hakkı © 2024 Kiersten Modglin
tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Kapak Tasarımı: Kiersten Modglin
Redaksiyon: Three Owls Editing
Düzeltme: My Brother's Editor
Biçimlendirme ve Grafik Tasarım Kiersten Modglin
Yazar Fotoğrafı © Lisa Christianson

İlk Baskı ve Elektronik Baskı: 2024
kierstenmodglinauthor.com

OceanofPDF.com

Doğruyu söyleyenlere ve adalet için
savaşanlara - düşmanlara olduğu kadar
dostlara da nezaketle yaklaşanlara

OceanofPDF.com

"İyilerin sessizliği kötülerin silahıdır."

VERA BITTER

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33

THE GUILTY ONE'ı tavsiye eder misiniz? KMod
ile ilgili her şeyden haberdar olun!
Teşekkür Yazar
Hakkında

Ayrıca yazar: Kiersten Modglin

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

CELINE

Telefon geldiğinde, neredeyse görmezden geliyorum. Muhtemelen bir dolandırıcı, arabamın uzatılmış garantisinin sona erdiğini söylemeye çalışan ya da bana ihtiyacım olmayan bir şeyi karşılayamayacağım bir fiyata satmaya çalışan biri olduğunu varsayıyorum.

Fikrimi değiştirmeme neyin sebep olduğundan emin değilim. Belki de alan kodunun yerel olması, ancak bu her zaman güvenli olduğu anlamına gelmiyor. Belki de bundan daha derin bir şeydir, bir şeylerin çok yanlış olduğuna dair bir tür içgüdüsel his. Bunu tanımlamak için aklıma gelen tek yol, birçok insanın bahsettiği ama çok az kişinin deneyimlediği türden bir bilme hissi olduğu. En azından ben hiç böyle bir şey yaşamadım.

Sonunda telefonumu açıyorum ve açtığımda, sonsuza dek kâbuslar göreceğimden emin olduğum bir ses ve bir cümle duyuyorum.

"Bu Celine Thompson mı?"

Yutkunuyorum, boğazım aniden çok kurudu. Arka plandaki müşterilerin ve makinelerin seslerini bastırmak için bir parmağımı kulağıma bastırarak koridorda biraz daha ilerliyorum. Tam da birinin yulaf sütlü ve ekstra karamelli mocha breve sipariş ettiği anda dünyamın yıkılıyor olmasında ironik ve acımasız bir şey var.

"Evet, öyle."

"Ben Oakton İlçe Emniyet Müdürlüğü'nden Memur Simone. Tatum Thompson için arıyorum. Listesinde

telefonundaki acil durum kişisi."

Tate. Kalbime bir hüzün saplanıyor ve şu anda tek istediğim onu görmek. Göğsüm aniden endişeyle ağrıyor. *Bir şeyler ters gidiyor olmalı.* "O benim kocam."

Telefondaki kadın derin bir nefes alır, sesini sabit ve sakin tutar. "Hanımefendi, bunu size söylemek zorunda kaldığım için çok üzgünüm, ancak bu öğleden sonra kocanız bir kazaya karıştı ve hayatta kalamayacağı yaralar aldı." Daha sonra ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok, sadece beynim soluk soluğa bana söylenen her şeyi anlamaya çalışırken sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca konuşmaya devam ediyor.

Dakikalar, saatler ya da günler sonra, telefon görüşmesi sona erdiğinde, bana ne söylediğini biliyorum. En azından önemli olan şeyleri.

Kocam bir araba kazasına karıştı. O öldü.

Cesedi teşhis etmek için karakola gitmem gerekiyor.

Tezgâhın arkasında amirimi buluyorum ve bir tür katatonik durumda onu kenara çekiyorum. Margie işimizi yaşayan ve nefes alan biri. The Bold Bean açık olduğu sürece burada çalıştı ve emekli olduğu gün buranın kapanmak zorunda kalmayacağından hâlâ emin değilim.

Kaba bir insan değil, sadece faturalarımızı ödeyen kahve dükkanı dışında bir hayatımız olabileceğine inanmakta zorlanan bir patron tipi.

Aramızda geçen konuşmanın çoğunu hatırlamıyorum, sadece gözyaşlarımın arasında ona aceleyle Tate'e bir şey olduğunu ve gitmem gerektiğini, vardiyamın geri kalanını karşılaması için birini bulması gerektiğini söylediğimi hatırlıyorum. İzin vermesini beklemiyorum - hemen kapıdan çıkıp gitmek yerine bunu ona söylemek bana fazlasıyla yeterli geliyor, bu yüzden bu işi hallettikten sonra bacaklarımın beni taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde arabama doğru koşuyorum.

Küçük otoparkta karakolun adresini GPS'ime giriyorum, zihnim dehşet, kafa karışıklığı ve kalp kırıklığıyla bulanık bir halde şehrin bir ucundan diğer ucuna giderken kendimi hayatımın sonsuza dek değişeceği binaya girerken buluyorum.

İçeri girdiğimde bir odaya yönlendiriliyorum ve burada benden çok da büyük olmayan koyu renk saçlı ve açık tenli bir kadın karşıma oturup kendini Memur Simone olarak tanıtıyor. Telefonda konuştuğum sesin aynısı ve nedense her konuştuğunda kalbime bir darbe indiriyor.

"Onu ne zaman göreceğim?" Ellerimi birbirine kenetleyerek soruyorum kucak.

Ellerini masanın üzerine koyuyor ve sakince düzeltiyor.
"Size adli tabibin kazadan sonra kocanızın cesedinin çektiği birkaç fotoğrafı göstereceğim." Yanındaki koltuktan bir dosya alıp masanın üzerine bırakıyor. "Bu fotoğraflar yardımcı olacak-"

"Fotoğraflar mı?" Bu hiç mantıklı değil. *Neden beni onu görmeye götürmüyor? Onu görmem gerek. Fotoğrafları değil. Vücudunu. Onun vücudunu görmeliyim.* "Neden bahsediyorsun sen? Neden onun vücudunu göremiyorum?"

Duraklıyor, gözleri bir tür hayal kırıklığına uğramış şefkatle benimkileri arıyor. Bir sonraki cümlesi nedenini açıklıyor. "Televizyon programlarının sizi bunun böyle olduğuna inandırdığını biliyorum, ama gerçekte bu durum dramatik anlar yaratmakla değil, aile üzerindeki travmayı en aza indirmekle ilgilidir, Bayan Thompson. Kocanız kazada ciddi bedensel yaralar aldı. Elbette cesedi morgda ve onu görmenizi sağlayabiliriz, ancak lütfen bunu yapmamanızı şiddetle tavsiye edeceğimi bilin. Bu süreç sizi göreceklerinize hazırlamak, görmek zorunda kalacaklarınızın travmasını en aza indirmek ve bu süre zarfında kendinizi güvende ve desteklenmiş hissetmenizi sağlamak için tasarlanmıştır. Bunların hiçbiri kolay değil, biz sadece mümkün olduğunca rahat ettirmek istiyoruz. Ayrıca size memnuniyetle verebileceğim mükemmel bir yas danışmanının iletişim bilgilerine sahibim."

Yutkunuyorum. Tabii ki bu Tate'le birlikte izlediğimiz suç programlarına benzemiyor. Onu ve o anıları düşünmek bile içime bir acı dalgası daha gönderiyor. Bir daha asla katil ortaya çıkmadan önce katili doğru tahmin ettiğinde yüzünü göremeyeceğim, bir hata yakaladığında övündüğünü duyamayacağım.

Hayatımla ilgili her şey tanınmaz bir şeye dönüşmek üzere.

Boğazını temizleyerek ve koltuğunda daha dik oturarak devam etti, "Şimdi, hazır olduğunuzda, bu fotoğraflardan ne beklemeniz gerektiğini bilmeniz için, kocanızın yüzünde hem sağ hem de sol kaşlarında, alnında ve şakağında birkaç ciddi yırtık var. Yüzünün sağ tarafındaki deri, yaraları nedeniyle büyük ölçüde yok. Kaza nedeniyle birkaç dişini kaybettiği için ağzının içbükey olduğunu fark edeceksiniz."

Sanırım hasta olacağım. Ya da bayılacağım. Aldığım her nefes kulaklarıma çok gürültülü geliyor.

"Fotoğraflar çekilmeden önce elimizden geldiğince temizlendi, ancak sizi göreceklerinize hazırlamak istiyorum. Sağ omzunda bir dövme, kalçasında bir doğum lekesi ve taktığı alyansın fotoğrafı da var. Kocanızın yaraları ağırdı ve ekibimiz fotoğrafları zevkli tutmak için elinden geleni yapmış olsa da, yüzünün fotoğrafını özellikle dehşet verici bulacaksınız, Bayan Thompson. Dediğim gibi, bu süreç sizin durumunuzdaki insanların travmasını en aza indirmek için tasarlandı, ancak yine de bunun sizin için muhtemelen travmatik olacağını bilmenizi istiyorum ve bu tamamen anlaşılabilir ve beklenen bir şey. Lütfen bu fotoğraflara bakmak için zaman ayırın. Burada kimse sizi aceleye getirmeyecek, tamam mı?" Elini kaldırarak dosyayı dikkatle bana doğru kaydırıyor. "İstediğiniz kadar zaman ayırın."

Elini kendi elimle değiştiriyorum, kahverengi dosyayı masanın diğer ucuna kadar çekiyorum ve aşağıya bakıyorum. Klasörü açtığım anda

Her şeyin değişeceğini biliyorum. Değişmek zorunda. Yüzüne baktığımda - daha bu sabah işe gitmeden önce öptüğüm yüzüne - ve onun gittiğini bildiğimde, tüm bunlar gerçek olacak.

Artık numara yapmak yok.

Memur sessizce oturuyor, söz verdiği gibi sabırla bekliyor, ben kahverengi dosyaya bakıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. Açmak istemiyorum. Bunların hiçbiri olmamış gibi davranmak istiyorum. Bu sabaha geri dönmek ve sadece birkaç dakika daha hayat normalmiş gibi davranmak istiyorum.

Ama değil ve bir daha asla normalin eski versiyonu olmayacak.

Tek yapmam gereken dosyayı açmak ve bunu kanıtlamak. Ve böylece, derin bir nefes ve gergin kaslarla, yapıyorum. Nefesimi tutarak dosyayı açıyorum ve üstteki fotoğrafa bakıyorum.

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Her sabah dişlerini fırçalarken ya da birlikte duş aldığımızda omzundaki aslan dövmesine bakıyorum. Göle ya da plaja gittiğimiz yaz tatillerinde üzerine güneş kremi sürdüğüm dövme.

Gözyaşları bir anda gözlerimi kaplıyor, görüşümü bulanıklaştırıyor ve gözyaşları yanaklarımdan süzülürken ıslanmasını önlemek için fotoğrafı tam zamanında hareket ettiriyorum. Bir sonrakini görmek için fotoğrafı kaldırdığımda çoktan başımı sallıyor, onaylıyordum ve bu beni uyardığı fotoğraftı. Yüzünün kazada tahrip olmamış, geriye kalan hatlarına bakarken boğazımda safra birikiyor.

Ama bu onun yüzü *değil*.

Gözlerimi kırpıştırıp kuruluyorum ve fotoğrafı yüzüme yaklaştırıp anlamaya çalışıyorum. Hiç mantıklı gelmiyor.

Bir şeylerin ters gittiğini fark etmiş gibi görünen memur öne doğru eğilir. "Hanımefendi? Her şey yolunda mı?"

"Bu... bu o değil," diyorum, sesim yumuşak ve titrek, sanki kelimeleri çok yüksek sesle söylersem evrenin beni duyabileceğinden korkuyorum ve

hatasını düzeltir.

"Hanımefendi?" diye tekrar soruyor, sesi gerginlikle yükseliyor. "Ne demek istiyorsunuz?"

Başımı sallayarak, gözlerimi dolduran yeni, taze ve daha ısrarlı yaşlarla kendimi daha yakından bakmaya zorluyorum. Tate gibi koyu renk saçları, soluk bir teni var, yara ve bereleriyle dışarıdan bakan birine kocam gibi görünmesi mümkün belki ama bana değil.

Tate'in özelliklerini biliyorum. Hayatımın yıllarını onları inceleyerek, büyülenerek geçirdim. Onlara aşık oldum. Bu özellikler farklı. Bu adam farklı.

Fotoğrafı ona geri veriyorum. "Dövme... onun ama... bu benim kocam değil." Parmağımı fotoğrafa, tanımadığım yüze sokuyorum. "Bunun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

CELINE

Memur bana sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bakıyor. Sanki evlendiğim adamı tanımama ihtimalim varmış gibi, bana gösterdikleri yüzün ona ait olmadığını söylediğimde yanılıyor olabilirmişim gibi.

"Bu adam senin kocan değil mi?" Tekrar fotoğrafı işaret ediyor ve bana doğru yaklaştırıyor.

Başımı sallıyorum, daha fazla gözyaşı dökülürken burnumu çekiyorum. Bu sefer rahatlama gözyaşları.

Şaşkınlıktan. "Hayır. Ben... Ben bu adamı hiç görmedim."

"Bu boyuttaki yaralarla onu tanımakta zorlanmanız anlaşılabilir bir durum."

"Sorun o değil. Kocamın yüzünü biliyorum. Burnu farklı. Gözleri daha küçük. Bu benim kocam değil, eminim."

"Kocanızın arabasını kullanıyordu," diyor kadın, fotoğrafı çevirip kaldırarak adamın yüzüne bakabiliyor. "Telefonunu ve kimliğini taşıyordu." Ayağa kalkarken kendi kendine konuşuyor. "Dediniz ki... dövmenin eşleştiğini söylediniz, değil mi?"

Birden aynı şeyi düşündüğümüzü fark ettim: Yüz fotoğrafları mı karıştı?

Bugün kaç tane araba kazası kurbanı var? Kimlik tespiti yapılacak kaç ceset var?

Birbiri ardına bu odaya doluşan harap olmuş eşleri hayal ediyorum.

Aşağı bakınca, bana bakmam için verdiği iki fotoğraf daha olduğunu fark ediyorum. Bir elin -onun olması gereken bir elin- yanına yerleştirilmiş bir yüzük ve bir doğum lekesi. Titreyen parmaklarımla başımı sallamadan önce her iki fotoğrafı da inceliyorum. Ciğerlerim sanki hüzünmüş gibi hava salıyor ve onu içimden yeterince hızlı çıkaramıyorum.

"Bu o değil," diyorum ona, fotoğrafları iterek. "Kalçasında doğum lekesi yok ve yüzüğü, üstünde gitar teli olan bir burbon fıçısından elde edilen ahşapla özel olarak işlenmiş. Birkaç yıl önce yıldönümümüzde ona almıştım. Ayrıca ellerinde yıllar önce geçirdiği bir kazadan kalma yanık izleri var. Hafif ama yakından fark ediliyor. Özellikle başparmağında. Fotoğraftaki ellerde yara izi yok."

Odadan çıkmaya hazırlanarak arkasını dönerken yüzü ciddidir, sonra son bir kez daha döner. "Kesinlikle eminsin."

Dosyayı kapatıyorum ve sesimi olabildiğince sabit tutarak ona geri veriyorum. "O Tate değil."

Fotoğrafları toplar ve aceleyle dosyaya geri koyar. "Hemen döneceğim Bayan Thompson. Lütfen burada bekleyin."

Yutkunuyorum ve yere bakıyorum, neler olabileceğini anlamaya çalışırken ellerimi kucağımda topluyorum. Dövme onundu, araba, telefon ve cüzdan onundu ama yüzük, eller, yüz ve doğum lekesi değildi.

Bu hayatta olma ihtimali olduğu anlamına mı geliyor?

Boğazım düğümleniyor ve onu aramak, sesini duymak istiyorum ama telefonu poliste, yani sadece onları aramış olacağım. Yine de denemek zorundayım.

Telefonumu çıkarıyorum ve arama kayıtlarımda onun adını bulup tıklıyorum. Telefonu kulağıma dayıyorum, çalmasını dinlerken kalbim boğazıma düğümleniyor.

Aç şunu.

Aç. Aç

şunu.

Lütfen telefonu aç ve bana bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu söyle. Gül ve neden bahsettiğimi sor. Karakola gitmeden önce seni aramam gerektiğini söyle. Hemen benim için geldiğini söyle. Gel ve beni al ve-

"Morris Realty'den Tate Thompson'a ulaştınız. Şu anda telefona ulaşamadığım için üzgünüm, ancak adınızı ve numaranızı bırakırsanız sizi en kısa sürede arayacağım. Teşekkürler."

Gözlerimde yaşlarla aramayı sonlandırdım. Zor bir ihtimaldi. Bunu biliyordum ama yine de bir parça umuda tutunmuştum.

Neredesin, Tate?

Oturup beklerken göğsümün boşaldığını hissediyorum, buradan çıkıp kocamı aramaktan başka bir şey istemiyorum. Memur Simone yanında iki memurla daha döndüğünde, bunu yapabilmemin uzun zaman alacağını hissediyorum.

Memurlar karşımdaki koltuklara oturdular, biri benim tarafımdan bir sandalyeyi kendi tarafına çekti.

"Bayan Thompson," diyor Memur Simone, "bunlar meslektaşlarım Memur Chatham ve Dedektif Monroe. Size bu soruşturmayla ilgili birkaç soru daha sormak istiyoruz."

Şimdi kulağa çok resmi geliyor. Bir araba kazasından -korkunç bir kaza- bir soruşturmaya dönüştü.

Başımı salladım, öne doğru eğildim. "Tamam. Elbette."

Memur Chatham, "Memur Simone, kocanızın arabasını kullanan adamın kocanız olduğunu doğrulayamadığınızı söylüyor," diyor. Memur Simone'dan daha yaşlı olduğunu tahmin ediyorum, gözlerinin ve ağzının etrafında ince kırışıklıklar var. Nazik ama sert bir gülümsemesi var ve bana işinin ehli olduğunu söylüyor.

Yanındaki Dedektif Monroe, kısa kesimli siyah bir adam, tek kelime etmeden bana bakıyor.

"O *olmadığını* teyit edebilirim," dedim. "O değil."

Dedektif dosyayı masaya geri koyuyor ve bir kez daha açıyor, fotoğrafları yayıyor, böylece her birini bir sıra halinde görebiliyorum. "Bu adam," diyor parmağını adamın şakağının yanındaki fotoğrafa bastırarak, "kocanız değil mi? Tatum Thompson değil mi?"

"Hayır," dedim onlara. "Bu adamı hayatımda hiç görmedim. O benim kocam değil." *Neden bana inanmadıkları hissine kapılıyorum?*

"Sizce bir yabancı kocanızın arabasını nasıl kullanmış olabilir, hanımefendi?" Memur Simone soruyor.

"Hiçbir fikrim yok," dedim. "Ama... ehliyetinin sizde olduğunu söylemiştiniz. Eminim fotoğrafın bu adama ait olmadığını söyleyebilirsiniz." Bunu söylerken bile bunun uzak bir ihtimal olduğunu biliyorum çünkü bu adam kocama çok benziyor. Benzer kare kafa şekilleri, koyu renk saçları ve kaşları var. Yaklaşık aynı boy ve kilodalar. Yine de, bu o değil. O olmadığını biliyorum. "Belki onu soymuştur. Belki cüzdanını, telefonunu ve arabasını almıştır."

Memurlar karşılıklı bakışırlar. "Bizim için birkaç telefon görüşmesi yapabilir misiniz hanımefendi? Kocanızın nerede olduğunu bildiğine inandığınız herkese? Ailesi, arkadaşları, iş arkadaşları..."

"Evet, tabii ki." Bunu çoktan düşünmüş olmalıydım. *Beynim neden çalışmıyor?* Boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Telefonumu çıkarıp ikimizin ve çocuklarımızın fotoğrafına bakıyorum. Saati gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Aman Tanrım, çocuklarım. Özür dilerim. Yapmam gereken..." Arama kayıtlarımda annemin adını ararken cümlemi bitirmeden ayağa kalkıyorum.

Dördüncü çalıştan sonra, nihayet telefonu açtığında aramayı sonlandırmak üzereydim. "Alo?"

"Anne..." Ağlıyorum. "Çocukları okuldan almanı istiyorum."

"Ne? Neler oluyor? Neyin var?"

"Sonra açıklarım," diye söz veriyorum ama kendim de dahil olmak üzere kimseye bunu nasıl açıklayacağıma dair hiçbir fikrim yok. "Onları benim için getirebilir misin?" "Tabii ki bebeğim. Zaten mağazadan eve dönüyordum, o yüzden

Hemen okula gidip onları al. Her şey yolunda mı?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "En kısa zamanda evinize uğrayacağım."

"Beni korkutuyorsun," diyor usulca.

"Biliyorum. Özür dilerim. Sadece... Gitmem gerek, tamam mı? Onlara benim için bir öpücük ver."

"Yapacağım."

"Oh, hey, seni bırakmadan önce... Tate'ten haber almadın, değil mi?"

Tereddüt ediyor. "Tate'ten haber aldın mı? Ne demek istiyorsun? Bugün mü? Duymam mı gerekiyordu?"

"Hayır, sorun değil. Ben sadece... Yakında görüşürüz, tamam mı? Seni seviyorum." "Ben de seni, tatlım. Yakında görüşürüz."

Masaya geri dönüyorum ve rehberimde gezinmeye başlıyorum. Önce kayınvalidemin adını buluyorum ve tıklıyorum. Annemin aksine, hızlı cevap veriyor.

"Hey, tatlım! Ne yapıyorsun? Az önce seni düşünüyordum çünkü bu limon tarifini buldum-"

"Daph, üzgünüm, sohbet edecek zamanım yok. Sadece bugün Tate ile konuşup konuşmadığını merak ediyordum."

"Tate ile konuştun mu? Bugün mü?" Mırıldanıyor. "Hayır, konuşmayalı birkaç gün oldu sanırım. Neden?"

"Lane'in olup olmadığını biliyor musun?"

"Emin değilim. Aslında, o burada. Ona sorayım. Her şey yolunda mı?" Arka planda kayınpederimle konuştuğunu duyabiliyorum, sesi boğuk.

Onlara ne söylemem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Bugün ikimiz de onunla konuşmadık, tatlım. Bir sorun mu var?"

"Ben..." Sesim çatlıyor ve kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum. "Bir araba kazası oldu ve... onu bulamıyoruz."

Sessizdi, sonra kayınpederim hatta geldi. "Araba kazası mı?" diye soruyor. "Neden bahsediyorsun sen? O da mı karıştı?"

"Onun arabasıydı ama içinde başka biri vardı. Sadece izini b u l m a y a çalışıyorum."

"Neredesin?" diye soruyor. "Polis

karakolundayım."

"Polis karakolu mu?" Sesi bir oktav yükseliyor. "Ne için? Oraya gelmemizi ister misin? İyi misin? Yaralandın mı?"

"Hayır. Hayır. Ben iyiyim. Ben iyiyim. Sadece...olaya karışan kişi, Tate'in arabasındaki adam...o öldü, Lane. Tate olduğunu sandılar."

Şimdi hepimiz ağlıyoruz, birbirimizle konuşmaya çalışıyoruz.

o.

"Ne demek istiyorsun-"

"Onu aradın mı-"

"Onu daha birkaç gün önce gördüm-"

"Evet, bu sabah iyiydi-" "Çocuklar

nerede?"

"Oraya geliyoruz-"

"Hayır, sadece... sadece benimle evde buluş, olur mu? Onu arayacağım. Patronu arayıp bugün ofiste olup olmadığına ya da nerede olması gerektiğine bakacağım. Onu bulduğumuzda size haber veririm."

Kayınvalidemin sesi konuşurken yumuşak. "Çocuklar nerede?"

"Annem onları alacak. Yakında evde olacağım, tamam mı?"

"O zaman onun evine gideriz," diyor. "Birlikte olmalıyız. Hep birlikte. Bunu çözene kadar."

Beni göremese de başımı sallıyorum.

"Tamam." "Yakında görüşürüz," diyor

Lane.

Aramayı sonlandırıyorum ve Tate'in ofis numarasını arıyorum. Patronu nadiren gelir ama en azından onu bulmama yardım edebilecek birine ulaşabilirim.

"Morris Realty, ben Dustin, bugün bir ev bulmanıza nasıl yardımcı olabiliriz?" diye soran güler yüzlü ses, daktilo seslerinin arasından geliyor.

"Dustin, bu Celine Thompson, Tate'in karısı. Bugün ofiste olup olmadığını ya da şu anda nerede olması gerektiğini bilip bilmediğini merak ediyordum."

"Heya, Celine," diye şarkı söylüyor. "Uzun zaman oldu, görüşmeyeli. İçeride mi diye bir bakayım. Onu gördüğümü sanmıyorum, ama bazen bana gizlice yaklaşmayı seviyor." Yazmaya devam eder, sonra aniden durur. "Hay aksi, doğru ya."

"Neyin var?" Damarlarımda kanım donuyor.

"Şey, bir saniye bekle. Hmm...evet, bir şeye bakayım." Duraklıyor, sonra nefesini içine çekiyor. "Yemin ederim daha önce de günlerimi karıştırmıştım. Genelde kafam allak bullak olur, o yüzden belki yanlış hatırlıyorumdur ama burada... evet, Tate'in bu hafta tatilde olduğu yazıyor. Bu doğru mu?"

Boğazım kuruyup yutkunurken memurlar masanın öbür ucunda göz göze geliyorlar. Bu konuda hiçbir şey doğru gelmiyor.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CELINE

Sonunda karakoldan çıktığımda etrafım karanlıktı. Telefonumda Tate'in nerede olduğunu bilme ihtimali olan her kişiyle konuştum, ancak kimse bize devam edecek bir şey vermedi.

Şaşırtıcı bir şekilde patronu, benim haberim olmayan bir son dakika tatili için bir hafta izin aldığını doğruladı.

Bu da demek oluyor ki bu hafta her gün işe gitmek için ayrıldı ve nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Polis şimdilik telefonunu elinde tutuyor, bize yardımcı olabilecek bir şey var mı diye bakıyor ama sanırım hepimiz ne yapacağımızı şaşırmış durumdayız.

Bu hafta bana yalan söylediği için öfke, bir şeylerin gerçekten yanlış olabileceği korkusu ve şimdi polis soruşturması, araba sigortamız ve aileme ve çocuklarımıza kendim anlamadığım bir şeyi anlatmak zorunda olduğum için bunalmışlık hali arasında gidip gelirken, bir yandan da nerede olabileceği konusunda endişeleniyorum.

Telefonumdaki takip uygulaması bu sabah işe gittiğini ve öğlen saatlerinde ayrıldığını gösteriyor, ancak iş arkadaşları orada olmadığını söylediler. Peki nerede o zaman? Neden bir hafta izin aldı? Arabasını kullanan adam kimdi? Cüzdanı ve telefonu neden ondaydı? Ve belki de en tuhafı, neden ikisi de sağ omuzlarında aynı dövme tasarımını paylaşıyorlar?

Ailemin evine vardığımda cevap bulmaya hiç de yakın değildim. Ön kapı bir anda açılıyor ve her iki ebeveyn grubu da dışarı akın ediyor. Babam ciddi, ama diğer herkesin şişmiş, kırmızı gözlerinde yaşlar var.

Arabadan iniyorum, çaresizce kendimi toparlamaya çalışıyorum ama bunun faydası olmayacağını biliyorum.

"Nerede o?" diye soruyor annesi, beni sıkıca kucaklıyor. "Ne öğrendiniz? Karakola gittik ama bize hiçbir şey söylemediler."

Bana bakmak için arkasına yaslandığında başımı sallıyorum. "Ben... Anlatacak bir şey var mı bilmiyorum. Kimse nerede olduğunu bilmiyor. Arayabileceğimi düşündüğüm herkesi aradım. Onu bulamıyoruz." Eve doğru bakıyorum. "Çocuklar nerede?"

"Televizyon izliyorlar," diyor annem. "Baban onlara biraz dondurma verdi. Neler olduğunu bilmiyorlar. Onlara söylemedik. Zaten onlara *ne* söyleyeceğimizi de bilmiyorduk. Lane ve Daphne bizi biraz bilgilendirdi ama..." Duraklıyor, gözlerinin etrafındaki deri endişeyle kırışıyor. "Neler oluyor? Onu bulamıyorum da ne demek?"

"Bugün işteyken polis beni aradı çünkü Tate'in bir araba kazasına karıştığını söylediler. Dediler ki... bana bir kazada öldüğünü söylediler... ama oraya gittiğimde bana gösterdikleri fotoğraflar o değildi."

"Fotoğraflar mı?" Daphne, daha fazlası düşmeye devam ederken gözlerini kurulayarak soruyor. "Ne demek istiyorsun? Onu görmene izin vermediler mi?"

"Görünüşe göre böyle çalışıyor. Sözde... Bilmiyorum, ailenin işini kolaylaştırmak gibi bir şey. Zorunda kalmamak..." Duraksıyorum, dağılmadan önce kendimi toparlıyorum. "Sadece fotoğrafları vardı," diyorum sonunda. "Ama... başka biriydi. Arabasını başka biri kullanıyordu. Her kimse, cep telefonu ve cüzdanı da ondaydı."

"Soyulmuş," diyor Lane, sesi alçak bir fısıltıya dönüşüyor. "Düşündükleri bu mu? Bize hiçbir şey söylemediler. Numaralarımızı aldılar ve irtibata geçeceklerini söylediler." Alay ediyor. "Bunu nasıl yapabilirler?"

Cevapsızlığın acısını iliklerimde hissederek iç çekiyorum. "Bilmiyorum. Bu konuyu ben de açtım, belki de soyulmuştur diye düşündüm ama bunu daha az olası kılan... başka şeyler de var."

Bütün endişeli gözler bana çevrildi.

"Başka şeyler mi?" Babam soruyor. "Ne

gibi şeyler?"

"Tate bu hafta işten izin aldı." Başparmağımın etrafındaki deriyi karıştırıyorum. "Bana bütün hafta ofise gideceğini söyledi ama patronuna tatilde olduğunu söylemiş."

"Bunu neden yapsın ki?" Daphne endişeyle başını sallayarak sorar. "Bu onun yapacağı bir şey değil."

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Telefonunu kontrol ettim ve konum uygulamasında bana izin verdiği kadar geriye gittim ve her gün oradaymış gibi görünüyor."

Lane boşluğa bakarak, "Kulağa bir örtbas gibi geliyor," diyor. "Polisin patronuyla konuşması gerek. Yalan söylüyor olmalı."

"Onunla konuştular. Şirket onlara incelemeleri için güvenlik kamerası görüntülerini vermiş ama iş arkadaşları iyi insanlar. Hiçbirinin bu konuda yalan söyleyeceğine inanmıyorum. Bunu yapmaları için bir neden göremiyorum."

"Peki ya Tate'in arabasını kullanan adam? İş arkadaşı mıydı?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Hiç sanmıyorum. Şirketteki diğer tüm ajanları tanıyorum. Bir asistan olabilir, ama... diğer garip şey de dövmelerinin aynı olması."

Daphne'nin başı yana eğilir. "Ne demek istiyorsun?"

Omzuma dokunuyorum, parmağımı derimde gezdiriyorum. "Omzundaki aslan. O... ölen adamda da benzer bir tane vardı."

"Bu bir tesadüf olamaz, değil mi? Birbirlerini tanıyor olmalılar. Bu başka ne anlama gelebilir ki?" Babam soruyor.

"Bilmiyorum," diyorum. "Polisin müşterilerini incelemesi ve herhangi bir ipucu için telefonunu araması gerekiyordu ama-"

"Anne!" Ryker verandadan atlayarak bana doğru koşuyor. "Bize bir şey getirdin mi?"

"Ne?" Onu kollarımın arasına alıp göğsüme yaslıyorum. Henüz on yaşındayken neredeyse benim kadar uzun olması beni hep şaşırtmıştır.

"Büyükannem alışverişe gittiğini söyledi," diyor ve Finley'nin kendini bana doğru fırlatması için tam zamanında geri çekiliyor. Yedi yaşında olmasına rağmen kardeşinden sadece birkaç santim daha kısa.

"Neden içeri girmiyoruz çocuklar?" Annem kollarını uzatarak şöyle diyor. "Hepimiz. Bence annenize ayaklarını yerden kesmesi için bir şans vermeliyiz."

Gerçekten de onlara söyleyeceklerimi hazırlamam için bana zaman veriyor ama hiçbir zaman yeterli olamaz. Daphne benim elimi tutuyor, Lane de onun elini tutuyor ve annemle babamı ve çocukları yürüyüş yolunda takip edip eve geri dönüyoruz.

Kimse sizi buna hazırlayamaz. Raflarda, size o anı adım adım yaşatmaya hazır bir 'Küçük Oğullarınıza Babalarının Kayıp ve Muhtemelen Ölü Olduğunu Nasıl Söylersiniz' el kitabı yok. Sanırım biraz niş bir pazar, ama bunu yaparken yardım alabileceğim anlamına gelseydi var olan her kopyayı satın alırdım.

Bir şeylerin yanlış gittiğini biliyorlar. Herkes ağlıyor ve biz onlara bakıp bir sonraki adımlarımızı belirlemeye çalışırken el ele tutuşuyor. Onlara bir şey söylemek zorundayım, henüz tüm gerçek olmasa bile.

Özellikle de bu gerçeğin ne olduğunu bilmediğim zamanlarda.

Finley kucağımda oturuyor, Ryker ise yanımda, kolumun altında. Onu bu şekilde kucağıma almayalı uzun zaman oldu - on yaşında olmasına rağmen annesine sarılamayacak kadar büyümüş olması kalbimi kırıyor. Yine de, bu andaki bir şey ona bunun gerekli olduğunu söylüyor gibi.

İkisinin de başını öpüyorum ve elimden gelen en güven verici gülümsemeyi sunuyorum. Henüz ölüm hakkında hiçbir şey bilmiyorlar - tüm büyükanne ve büyükbabaları hayatta

ve burada oturuyor. Kahverengi ve siyah bir cocker spaniel olan aile köpeği grileşmeye başladı, ancak şansımız yaver giderse ömrünün sonuna daha yıllar var. Tate'in iyi olmasını istiyorum. Önce babalarını kaybedemezler. Dışarıda bir yerlerde hayatta olduğuna, iyi olduğuna ve bize geri döneceğine inanmak zorundayım. Onu bulacağımıza inanmak zorundayım çünkü aramayı bırakabileceğimden emin değilim.

"Yani..." Bir nefes çekiyorum. "Kafa karıştırıcı haberlerim var bebeklerim, ama öncelikle bilmenizi istediğim şey, ne olursa olsun, bunu atlatacağız. Birlikte olacağız ve iyi olacağız. Ve"-yukarı bakıyorum, düşmelerini engellemek için yeni gözyaşlarını kırpıyorum-"ve çok ama çok seviliyorsunuz, tamam mı? Hepimiz sizi çok seviyoruz çocuklar."

Sadece bana bakıyorlar. Göz kırpmaktan başka bir şey söylemiyorlar ya da yapmıyorlar ve her an kafaları daha da karışıyor. Annemin eli sırtımı buluyor ve tıpkı çocukken yaptığı gibi sırtımı ovuyor; bu hareket beni bütün gün hissettiğimden daha fazla rahatlatıyor.

"Yani... babamın bu gece eve gelmeme ihtimali var, tamam mı?" Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, gözyaşlarıma karşı savaşırken gözlerim acıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Ryker sorar.

"Şey, o... o birkaç günlüğüne ya da belki daha uzun bir süre için gidiyor olabilir." Alnımı kaşıyarak iç çektim. "Gerçek şu ki ne zaman döneceğini bilmiyoruz."

"Peki, nerede o?" Ryker ısrarcı, cevap alamamaktan rahatsız olduğu belli. Onlara henüz söylemek istemiyorum. Umudumu kaybetmemeliyim ve eğer Tate'in eve dönme ihtimali az da olsa varsa, onları korkutmanın bir anlamı yok.

"Bilmiyoruz. Kötü bir şey olduğunu düşünmüyoruz ama o sadece... bir süreliğine uzakta." Tate'in annesi Lane'in göğsüne yaslanarak sessizce ağlamaya başlar. "İyi olduğuna eminim tatlım, ama şu anda hepimiz

Nereye gitmiş olabileceğini anlamaya çalışırken ve eve dönmesini beklerken çok cesur olmanı istiyorum, tamam mı?" Kelimeler beni boğarken bir nefes daha alıyorum ve yavaşça üflüyorum. Önümde Finley'nin küçük çenesi titremeye başladı. "Bunu annen için yapabilir misin? Cesur olabilir misin?"

"Onu arayamaz mısın?" Ryker soruyor, küçük kaşları aşağı çekilmiş, var olmayan bir çözüm arıyor.

"Şey, hayır." Elimi yanağında gezdiriyorum, her şeyden çok bu kadar basit olmasını dileyerek. "Ben-"

"Neden olmasın?" diye soruyor.

"Bunu denedik, tatlım. Ben denedim. Telefonuna cevap vermiyor." "Bu ne anlama geliyor?" Finley soruyor. "Telefonu her zaman yanında. O tuvalete yanında götürür." Dudakları umutlu bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor ve bu beni paramparça ediyor.

"Gerçekten bilmiyorum." Onu kendime yaklaştırıyorum. "Keşke bilseydim ama bilmiyorum. Sana söyleyebileceğim tek şey onu bulmak için elimizden gelen her şeyi yapacağımız, tamam mı? Annen elinden gelen her şeyi yapacak. Ben de size elimden gelen her şeyi anlatacağım ama şu anda bunların ne anlama geldiğini bilmiyoruz. Neden burada olmadığını bilmiyoruz ama olmak istediğini biliyorum. Seni asla terk etmeyeceğini ve yakında eve döneceğini biliyorum." Belki hüsnükuruntu, ama benim de en az onlar kadar buna inanmaya ihtiyacım var.

"Babam kaçtı mı?" Ryker soruyor.

"Oyun mu oynuyor?" Finley sesinde bir parça umutla ekliyor.

"Keşke bilseydim çocuklar. Hepimiz isterdik," diyorum, sesim o kadar küçük ve zayıf çıkıyor ki neredeyse bir fısıltı gibi. "Ama ondan vazgeçmeyeceğiz, tamam mı? Bu geceden başlayarak onu bulmak için hepimiz çok çalışacağız. Seni eve götüreceğim ve annen onu aramaya giderken büyükannen ve büyükbaban seninle kalacak, tamam mı?"

"Ya eve gelmek istemezse?" Ryker sorar.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama iki kere düşünüp yönümü değiştiriyorum. "Bunu neden sordun ki?"

Gömleğindeki gevşek bir ip parçasını kurcalıyor.

"Babam sana gidebileceğini düşündüren bir şey mi söyledi?" Elimi temkinli bir şekilde sırtında gezdiriyorum.

Başını sallıyor. "Ya bize kızgınsa?"

Soru beni paramparça ediyor ve cevap veremiyorum. Hiçbir şey söyleyemiyorum.

Annem Ryker'ı kendine doğru çekerek kontrolü ele aldı. "Tatlım, baban seni her şeyden çok seviyor. Bahse girerim, her neredeyse, sana geri dönmek için elinden geleni yapıyordur."

Başının üzerinden bana bakıyor, gözlerimiz kilitleniyor ve ikimiz de yalan olabileceğini bilsek de bana sessizce aynı sözü veriyor.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CELINE

Evime döndüğümde, nihayet çocukları yatağa yatırmıştım. Mutfakta, büyükanne ve büyükbabalar masada bekliyor, sonsuz bir fikir döngüsü içinde konuşuyorlar. Daphne telefonda biriyle konuşuyor. Dağılacak zamanım yok, onun yerine bir plan yapıyorum.

Masaya ulaştığımda Daphne iç çekerek konuşmasını bitiriyor. "Arayan Mary Ellen'dı."

İsmi hatırlamıyorum ama çok da söylemiyorum. Bırakın konuşmayı, düşünecek bilinci bile zor topluyorum. Masanın başına oturup başımı ellerimin arasına alıyorum. Kendimi tamamen boş hissediyorum. Uyuşmuş. Giderek kendimi evrenle beni uyandırması için pazarlık ederken buluyorum. Bu kâbustan uyanmak için her şeyi yapabileceğimi söylüyorum.

"Bunco grubumdan," diye hatırlatıyor Lane. "Hiçbir şey duymamış, ama bu kasabada olan her şeyi ilk o bilir, bu yüzden etrafa soracağına ve göz kulak olacağına söz verdi."

"Tamam, bir şeyler yapmamız gerekiyor," diyorum ellerimin arkasından. "Tate'in davasına bakan dedektifi tekrar arayacağım. Bana karakoldaki telefon numarasını verdi ve gelişmeler için arayabileceğimi söyledi." Oturma odasına geri dönüyorum ve kanepeden çantamı alıp karıştırıyorum. Çocuklar için atıştırmalıklar, bir şişe el dezenfektanı, birkaç kalem ve yıpranmış cüzdanımı karıştırdıktan sonra Dedektif Monroe'nun bana verdiği kartı buluyorum.

Kartı tutarak numarasını yazıyorum ve konuşmayı herkesin duyabilmesi için telefonu hoparlöre alıyorum.

"Monroe." Tek bir kelimeyle cevap veriyor.

"Merhaba." Sesim titriyor ve bundan nefret ediyorum. "Bu... bu Celine Thompson." Aniden yanımda beliren Daphne elini omzuma koyuyor ve bana güven verici bir gülümseme veriyor. "Kocamın davası hakkında bilgi almak için aramıştım. Tate, Tatum Thompson."

Bir cevap almadan önce bir süre sessizlik oldu. "Bayan Thompson, kontrol ettiğiniz için teşekkürler. Şu anda hala kocanızın telefonundan ve iş bilgisayarından elde ettiğimiz kanıtları inceliyoruz. Tanıştıktan hemen sonra iş arkadaşlarıyla konuşmak ve hareketleri hakkında daha net bir resim elde etmek için ofisine gittim. Sizi daha önce arama fırsatı bulamadığım için özür dilerim."

"Ne dediler?" Ben sordum.

"Zaten bildiklerimizden daha fazlası. Tate bu tatile daha geçen hafta çıktı, bu da bana her ne oluyorsa, bir şeyin bunun bu kadar çabuk olmasına neden olduğunu düşündürüyor. Geçen haftaki davranışlarında anormal bir şey var mıydı?"

Alt dudağımı parmaklarımın arasına sıkıştırıp düşünüyorum. *Metni.* Onlara mesajdan bahsedersem, bu beni şüpheli mi gösterir? Yutkunuyorum. "Hayır. Aklıma gelmiyor."

Dedektif mırıldanıyor. "Hâlâ bazı teoriler üzerinde çalışıyoruz ve onun için son birkaç günün zaman çizelgesini oluşturmaya çalışıyoruz. Herhangi bir gelişme olur olmaz sizinle temasa geçeceğim."

Evet, tıpkı senin bu sefer olduğun gibi.

"Bir şey yapmalı mıyız?" Daphne soruyor. "Yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Kim o?" diye sorar dedektif.

"Tate'in annesi," diyorum. "Daphne Thompson."

"İyi akşamlar, Bayan Thompson," diyor. "Şu andan itibaren, ne kadar zor olsa da, en iyi tavsiyem Celine'e verdiğimle aynı. Olduğun yerde kal, son bir hafta içinde gözden kaçırmış olabileceğin her şeye odaklan ve Tate'ten haber alırsan bize haber ver. Daha fazlasını yapmak istediğinizi biliyorum, ancak şu anda Tate için yapabileceğimiz en iyi şey kafalarımızı bir araya getirmek ve her zamanki düzeninde veya davranışında bir kırılma aramak. Tatile çıkmasına bir şey sebep oldu ve kaybolmasına da bir şey sebep oldu. Yakında hikayeyi medyaya açıklayacağız ama henüz kimseyi korkutarak kaydettiğimiz ilerlemeyi riske atmak istemiyoruz."

"Birini korkutmak mı?" Daphne sesi titreyerek soruyor. "Yani biri onu esir almışsa mı?"

"Oğlunuzun tehlikede olduğuna inanmak için herhangi bir nedenimiz yok hanımefendi. Yakında daha fazla bilgi edinmeyi umuyoruz ve öğrenir öğrenmez sizinle temasa geçeceğiz."

Daphne memnun görünmüyor ama ben dedektife teşekkür edip aramayı sonlandırırken başka bir şey söylemiyor. İç çekerek tekrar masada onlara katılıyorum.

Ben söyleyince Lane ofladı. "Sanki arabasını çalan bu suçlu değil de, burada hatalı olan oymuş gibi davranıyorlar."

Annem uzanıp elimi tutuyor ve kendi eliyle ovuyor. "Ne yapabiliriz ki?"

Kafamı kaldırmadan başımı sallıyorum. "Bilmiyorum. Polisi duydun. Görünüşe göre hiçbir şey yapmamızı istemiyorlar. Bana daha önce telefonunu kullanarak son zamanlardaki faaliyetleri hakkında bilgi toplayacaklarını ve güvenlik kamerası görüntülerine bakacaklarını söylediler ama..." Göğsümden bir nefes kaçıyor. "Bu yeterli gelmiyor. İnsanlarla iletişime geçmeliyiz. Aramalıyız-"

"Bir şeyler bilebilecek herkesi aradık," diyor Daphne, gözleri endişeyle dolu. "İş arkadaşlarının numaraları bende yok ama patronuyla konuştunuz, değil mi?"

Başımı salladım. "Resepsiyonist Dustin'le konuştum, patronuyla değil ama neden bana haber vermeden bir hafta izin almış olsun ki? Ben de bunu merak ediyorum.

anlam veremiyorum. Neden yalan söylesin ki?" O zaman anne ve babasına bakıyorum, sorduğum için kendimi suçlu hissediyorum ama bir cevapları olacağını umuyorum.

Bakışırlar, ancak ikisi de oğullarını yalancı durumuna düşürmeden mantıklı bir yanıt veremezler.

Ona çok kızgınım ama neye kızdığım hakkında hiçbir fikrim yok. Bu durumda olduğum için endişeli, üzgün ve öfkeliyim - bu durumun ne olduğunu bile tam olarak anlamıyorum. Tate nerede? Arabadaki adam kimdi? Neler oluyor böyle?

Eminim polis bunu yakında anlayacaktır. Buna inanmak istiyorum ama şüphelerim yok desem yalan olur. Elbette cevapları alacaklar, ama... ya alamazlarsa? Ya hiçbir şey öğrenemezsem? Ya Tate ortadan kaybolduysa? Ya onu bir daha hiç göremezsem?

Bir şey yapmam lazım. Herhangi bir şey.

Kalbime bir hüzün saplanıyor ve etrafımda sevdiğim insanlar olsa bile kendimi tamamen yalnız hissediyorum.

Daphne masanın öbür ucuna uzanıp kolumu okşayarak, "Bir çeşit açıklama olacak," diyor.

"Elbette olacak," diye onaylıyor Lane. "O iyi. O iyi." Sözleri benden çok kendini rahatlatmaya çalışıyormuş gibi geliyor. "Kısa süre içinde eve dönecek, göreceksin."

"Araştırmamız lazım. Sevdiği restoranlara ya da gittiği yerlere gitmeliyiz. Bir şeyler yapmalıyız." Bunu söylerken bile faydasız olduğunu biliyorum. Kocam evcimen biridir. Zamanını bizimle geçirir. İş dışında neredeyse hiçbir yere gitmez. "Burada öylece oturup hiçbir şey yapmadan duramam. Polisin ne dediği umurumda değil."

Annem çok düşündüğünde her zaman yaptığı gibi elini alnında gezdiriyor. "Katılıyorum. Daphne ve ben de tam bir tür arama ekibi kurmamız gerektiğini söylüyorduk. Mahalleyi tarayabiliriz ya da... ne düşünüyorsun? "

Gerçek şu ki, bilmiyorum. Polis bana bu durumla nasıl başa çıkacağıma dair herhangi bir talimat ya da rehberlik vermedi, burada oturup çaresizmişim gibi parmaklarımı oynatmaktan başka. Yalnızım ve bilinmeyen sulardayım ve bunların ne anlama geldiği ya da ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok.

"Bilmiyorum," diyorum usulca, yanağımdan süzülen bir damla gözyaşının tozunu alırken. Burnumu çekiyor, düşen bir tanesini daha fırçalıyorum. "Tıpkı senin duyduğun gibi, telefonunu inceledikten sonra onlardan daha fazla haber almak için beklemek dışında bana hiçbir şey söylemediler. Nerede olduğunu bilebilecek herkesle iletişime geçmemizi söylediler ama biz bunu yaptık. Tate'in geniş bir çevresi yoktu. Sadece biz varız." Tüm çevremizin bu olduğunu bilerek odaya bakıyorum. Kaybolacak olsam beni arayacak olanlar da bu insanlardı. "Sadece dışarı çıkıp araba kullanmam gerekiyor. Onu aramalıyım. Gitmem gerek."

"Nereye gideceksin?" Annem soruyor.

"Tek başına dışarı çıkmamalısın." Babamın sesi pazarlığa yer bırakmıyor. "Bir şeyler yapmak istediğini biliyorum ama bir plana ihtiyacımız var. Nereye ve neden gittiğine dair hiçbir fikrin olmadan öylece dolaşamazsın. Şu anda gecenin bir yarısı. Kalacağız. Çocuklara yardım etmek ya da gitmen gerekirse burada olmak için, ama bu konuda akıllı olalım. Üzgünsün ve buna hakkın olduğunu biliyorum ama araba kullanacak durumda değilsin. Bayılmaya hazır görünüyorsun."

"Onu suçlayabilir misin?" Daphne karşı çıkıyor. "Ne yapmamız gerekiyor? Polis bize hiçbir şey söylemiyor! Dedektifi duydunuz. Ortadan kaybolduğu için Tate'i suçladılar, sanki kendi kendini kaçırmış gibi."

Babam ellerini masanın üzerinde düzleştirir, sesi düzdür. "Sakin olmamız gerekiyor. Daha önce konuşmadığın ve Tate'ten haber almış olabilecek herkesin bir listesini yapacağız. Başka biri daha olmalı. Müşterileri, belki? Bu gece onları aramaya başlayabiliriz ve sabah ofisini ziyaret edip-"

"Hayır. Müşterilerini arayamayız." Ses tonum istediğimden daha sert ol.

"Neden olmasın?" Annem soruyor.

"Öncelikle, tüm bilgileri onun telefonunda olduğu için, ki ben yok. Ofiste biraz olabilir ama yasal olarak erişemem. İkincisi, bu hiç profesyonelce görünmeyeceği için-"

"Kimin umurunda?" Annem beni incelerken gözlerinin kenarları kırışıyor ve sonunda derin bir nefesle göğsü kabarıyor.

"Tate önemserdi," diyorum kararlı bir şekilde. "Umursar. Kariyeri için çok çalıştı. Onu utandıramayız." Şu anda odada konuşulmayan çok şey olduğunu biliyorum. Hiçbirimiz Tate'in çok çalıştığı kariyeri için geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyoruz ama bu konuda haklı olduğuma inanmak zorundayım. Onu müşterilerinin önünde utandırırsam ya da onları aile dramımıza dahil edersem beni asla affetmeyebilir. "Polis gerekli görürse onlarla temasa geçecektir ama şimdilik başka bir şey bulmalıyız."

Lane kırık ve bitkin bir ses tonuyla, "İrtibat kurabileceğimiz başka kimse yok," diyor. "Gidecek başka bir yer yok. Patronuyla konuşmak zorundayız. Çıktığı tatil hakkında daha fazla şey öğrenmeliyiz. Ne zaman izin istemiş? Ona ne söylemiş?"

Dudaklarımı yalayıp telefonumu çıkarıyorum, herhangi bir planım olduğu için minnettarım. Rehberimde Tate'in patronunun telefon numarası kayıtlı değil ama internette yaptığım hızlı bir aramayla buluyorum ve tıklayıp arıyorum. Bir kez çalıyor ve sesli mesaja düşüyor.

İç çekiyorum. Geç oldu. Farklı bir şey beklemiyordum ama yine de. Hızlı bir mesaj bırakıp beni aramasını rica ediyorum. Buna izin verilip verilmediği hakkında hiçbir fikrim yok. Polis soruşturmasına bir şekilde müdahale mi ediyorum? Başım belaya girer mi?

Koşuşturan düşüncelerimi bölen annem konuşuyor. "Neden yatağa gitmiyorsun? Çok yorgunsun. Bu gece yapılabilecek başka bir şey yok ve sabah kendini daha iyi hissedeceksin."

"Yatağa gidemem," diyorum ona, başımı sallayarak. "Kocam kayıp. *Tate*... o kayıp." Sesim çatlıyor ve kararlılığımın son kırıntısının da parçalandığını hissediyorum. Tate bu gece eve gelmeyecek. Belki de hiç gelmeyecek. Sadece gitti. Gerçekten, gerçekten gitti.

Annem masadan kalkıyor, tek kelime etmeden beni kollarına alıyor ve ben de başımı ona yaslıyorum, sessiz gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor. Nasıl hissetmem gerektiğini ya da ne söylemem gerektiğini bilmiyorum. Sadece cevap istiyorum. Sadece anlamak istiyorum.

"Lane ve ben hastaneleri aramaya başlayacağız," diyor Daphne, kendi gözyaşları arasında yumuşak ve ürkek bir sesle. "Her ihtimale karşı, anlıyor musun? Birileri bir şeyler biliyor olmalı." Bunu söyledikten sonra ayağa kalkıp odadan çıktılar ve beni ailemle yalnız bıraktılar.

Onlar gittikten sonra annem yanaklarımı ellerinin arasına alarak benden hafifçe uzaklaşıyor. Uzun bir süre bana bakıyor, gözleri cam gibi ve okunmuyor ve her zaman olduğu gibi benim için umutsuzca güçlü olmaya çalıştığını biliyorum. "Bu gece yapabileceğin hiçbir şey yok, Celine," diyor sonunda. "Polis elinden geleni yapıyor ve eğer istersen şafakta kalkıp aramaya başlayabiliriz, daha fazla telefon görüşmesi yapabiliriz ama şimdilik... şimdilik uyumalısın." Ben itiraz etmeye başlayınca elini kaldırıp sözümü kesti. "Uyuyamasan bile *dinlenmelisin*."

"Ben olsaydım böyle mi yapardınız? Ben kayıp olsaydım, siz yatağa gider miydiniz?" Ses tonumda nefret dolu bir şey yok. Aileme kızgın hissetsem bile -ki hissetmiyorum- boşluktan başka bir şey çağıracak gücüm yok.

Buna verecek bir cevabı yok gibi görünüyor, bu yüzden yanaklarımı serbest bırakıyor ve babamla endişeli bir bakış alışverişinde bulunuyor. "Tatlım, yapabileceğin başka bir şey yok. Geç oldu. İnsanlar telefonlarına cevap vermiyor. Aramak için çok karanlık, komşuları rahatsız etmek için çok geç. Endişelendiğini biliyorum, biz de öyleyiz ama bu gece yapabileceğin her şeyi yaptın. Tate'in kendine iyi bakmanı isteyeceğine inanmak zorundayım.

Çocuklar. Bu gece yapılacak başka bir şey yokken kendini yoramazsın. Polis çalışıyor. Dinlenmen gerek."

"Peki," diyorum usulca, gözlerimi ovuşturarak. "Ben yatmaya gidiyorum." Gözleri tekrar bana doğru kayıyor.

"Yatağa gideceğim ve yarın için bir plan yapmaya çalışacağım. Uyuyacağımı söylemiyorum çünkü uyumayacağımı hepimiz biliyoruz ama düşünmem ve kafamdaki her şeyi gözden geçirmem gerekiyor. Süreç. Onu tanıyorum. Eğer yeterince düşünürsem, onu aramak için daha önce düşünmediğimiz birkaç yer, aramadığımız insanlar bulabilirim."

Babam başını sallayarak bize doğru ilerliyor ve elini annemin omzuna koyuyor. "Bence bu akıllıca bir plan. Kalmamızı ister misin?"

"Hayır," diyorum ona elimden geldiğince nazikçe. "Teklifin için teşekkür ederim. Seni seviyorum ve minnettarım ama şu anda yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Babam muhtemelen tartışmak için bir şeyler söylemeye başlar ama annem sözünü keser. "Lane ve Daphne'ye haber veririz. Ve sabah geri döneceğiz. Bir şeye ihtiyacın olursa bizi ara, tamam mı? Yirmi dakika içinde burada olabiliriz. Telefonumu açık tutacağım." Annem her zaman telefonunu Rahatsız Etme özelliğine ayarlayarak uyur çünkü en ufak bir ses ya da ışık onu uyandırır, bu yüzden onun da fazla uyumayacağını söylediğini biliyorum. Nedense bu beni biraz daha iyi hissettiriyor. İkisine de sarılıyorum. Sonra yorgunluktan tamamen bitkin düşmüş bir halde, kayınvalideme tek kelime etmeden koridordan geçip yatak odamıza giriyorum. Onlara neden yatağa gittiğimi açıklamak zorunda kalmak istemiyorum. Şu anda beni yargılamalarının ağırlığını kaldıracak gücüm yok ama beni yargılarlarsa da onları suçlamayacağım. Suçlamalılar da. Yatağa gitmek yapmam gereken en son şey ama bedenim başka bir şey yapmayı reddediyor.

Birkaç dakika sonra arabalarının kapılarının kapandığını duyduğumda ve ardından perdelerin arasından parlayan farlarını gördüğümde rahat bir nefes alıyorum. Sonra, aynı hızla, gözyaşlarım dökülmeye başlıyor.

Yatağıma kıvrıldım, çocukları uyandırmamak için hıçkırık seslerimi bastırmak için elimden geleni yaptım, ağzımı o kadar sıkı kapattım ki sanki

Kendimi boğuyorum. Acıyı içimde tutmaktan vücudum ağrıyor ama onlar için güçlü olmalıyım, gösterinin her saniyesinde numara yapıyor olsam bile.

Aradan bir saat geçtikten ve artık ağlamadıktan sonra, sadece yatağın üzerinde yan yatmış, soğuk gözyaşlarım burnumdan şakağıma doğru süzülürken bir ses duyuyorum. Bir ses beni içinde bulunduğum trans halinden çıkarıyor, ancak ne olduğunu anlamam birkaç saniye sürüyor.

Yerdeki çantamda telefonum titriyor.

Arayanın annem olduğunu, iyi geceler dilemek ya da kontrol etmek için aradığını varsayıyorum ama ekranda kelimeleri gördüğümde kalbim duracak gibi oluyor.

Bilinmeyen Arayan

Bir an cevap vermemeyi düşündüm, sesli mesaja bırakma fikriyle oynadım, ama Tate'le ilgili durum ilgimi çekmese bile, geç saat ilgimi çekerdi. Ne kadar spam çağrı alırsam alayım, hiçbiri gecenin bir yarısı gelmiyor.

Başka bir şey düşünmeden, cevaplamak için parmağımı ekranda kaydırdım. Arama bu olabilir *miydi*? Fidye talebi? Açıklama mı? Özür mü?

Ne söylemem gerekiyor? Polis sizi filmlerde hep böyle şeylere hazırlar ama beni kimse hazırlamadı. Bunu bir şekilde berbat edeceğim.

"Alo?" Cevap verirken sesim titriyor ve karşımdaki kişi neler olduğunu bilmiyorsa, Tate hakkında aramıyorsa, uyuduğumu düşünebilir.

Hattın diğer ucundaki sessizliği dinliyorum. Normalde çoktan kapatmış olurdum ama şimdi bunu göze alamam. Bunun Tate'le ilgili olup olmadığını bilmeme imkân yok ama eğer öyleyse hattı açık tutmam gerekiyor. O kişinin beni dinlediğimi bilmesini istiyorum.

"Alo? Orada kimse var mı?"

Hala bir şey yok. Telsiz sessizliği.

"Tate?" Fısıldıyorum, sesim bu hecenin ağırlığı altında çatlıyor. Bana dişlerimi fırçalamak ya da göz kırpmak kadar eski bir şeymiş gibi gelen bir ses, bir ifade. "Orada mısın?"

Sonra onu duyuyorum. Tek bir nefes verme. Havada sıkışmış bir nefes. Birisi nefesini bıraktı. Hatta gerçekten yaşayan, nefes alan bir insan var ama bunu bilmemi istemiyorlar.

Ya da belki ses çıkaramıyorlar.

"Tate, tatlım? Bu sen misin? Eğer... eğer öyleyse... tekrar nefes al." Belki de onu kaçıran kişi yakınlardadır. Belki de ondan tek bir ses çıkarmasını isteyerek onu riske atıyorum.

Eğer öyleyse, güvende demektir. Çünkü başka ses yok ve çok geçmeden hat kesiliyor.

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

TATE

Kaybolmadan Sekiz Gün Önce

Ben oraya vardığımda Celine çoktan evdeydi. Evin içi sessiz ve yemek kokuyor. Evin içinde ilerliyorum, yarı yarıya saklanmalarını ya da uyuyor numarası yapmalarını bekliyorum, böylece günün sonunda eve girdiğimde sık sık yaptıkları gibi zıplayıp beni korkutabilirler.

Onun yerine, tavuk ve pirinç güveç tabağımı tezgahın üzerinde beklerken buluyorum ve ailemden hiçbir iz yok. Yemek çok lezzetli kokuyor ve midem gurulduyor. Bugün öğle yemeğini atlamıştım ve bunun sonuçlarını hissediyorum. Celine bu güvecin içine gizlice brokoli koymayı ve çocukların fark etmeyeceği kadar peynirle kaplamayı seviyor. Tabağın üzerine eğilip küçük bir ısırık alıyorum ve soğuk olduğunu fark ediyorum ama henüz soğumamış. Yeni hazırlamıştı. Güveç kabı hala ocakta bekliyor ve elim yüzeye değmeden önce sıcaklığını hissedebiliyorum. Ocağın üstündeki saat bana Saat yediyi biraz geçiyor, yani tam yatma vakti değil.

"Çocuklar?" Etrafımda dönerek sesleniyorum. *Beni korkutmayı mı planlıyorlar?* Koridorda yatak odalarına doğru ilerlerken banyonun ışığının yandığını fark ediyorum. Yaklaştıkça suyun aktığını duyuyorum ve göğsüm ılık bir rahatlamayla dolup taşıyor.

Kapıyı temkinli bir şekilde iterek açtım. "Evde kimse var mı?"

"Baba!" Finley sesleniyor, küçük sarışın başını küvetten çıkarıp bana el sallıyor, kolu köpüklerle kaplı ve damlıyor. Ryker küvetin önünde, ona gösterdiğim şekilde beline bir havlu sarmış, saçlarını düzenli bir şekilde tarıyor. Okulda son zamanlarda hakkında çok konuştuğu yeni bir kız var- Asha. Ondan bahsetmeye başladığından beri hazırlanmak için çok daha fazla zaman harcadığını fark ettim.

Düşündükçe göğsüm ısınıyor. Şimdiden burada olduğumuza inanamıyorum. Herkesin hızlı geçtiğini söylediğini biliyorum, ancak bunu yaşayana kadar, bu kelimeler deneyimin hakkını vermiyor.

Celine küvetin karşısındaki klozetin kapağına oturmuş, bana geniş geniş sırıtıyor. Uzun, koyu bukleleri her yerde, odanın neminden boynuna yapışmış, ön kısımları umursamadan yüzünden geriye doğru fırçalanmış. Her zamanki gibi güzel ve bu güzelliğe karşı kayıtsız.

"Selam bebeğim," diyor sırıtarak, ona yaklaştığımda dudaklarına bir öpücük kondurmam için ağzını yukarı kaldırırken.

"Merhaba."

"Finley'nin sana söyleyecek bir şeyi var." Başını, banyoda ona doğru ilerlememi endişeyle bekleyen oğlumuza doğru sallıyor. Yaklaştığımda sırıtıyor ve daha kelimeleri söylemeden önce sahip olduğu haberleri görüyorum.

"Bir dişimi daha kaybettim!" Gururla, dilini yeni çıkan ön dişlerinin yanındaki delikten içeri itiyor.

"Anlıyorum." Kıkırdayarak başını okşuyorum ve daha iyi görebilmek için küvetin yanına çömeliyorum. Gözlerimi kısarak eğildim, sonra geri çekildim ve endişeli bir bakışla onu kıstırdım. "Bunu yapmaya iznin olduğunu kim söyledi?"

"Kimse," diyor, açıkça kafası karışmış. "Bir anda oluverdi." "Bu kadar hızlı büyümeyi bırakman gerekiyordu, unuttun mu?"

Şakamı anlayınca başını yana eğiyor ve bana tepeden bakan bir bakış atıyor. "*Daaad*."

Gülüyorum, elimi tekrar saçlarında gezdiriyorum. "Şaka yapıyorum dostum. Sanırım bu, diş perisinin geçen gün dükkândaki şeker için bana borçlu olduğun parayı sonunda sana getireceği anlamına geliyor, değil mi?"

Tereddüt ediyor. "Şey..."

"Şaka yapıyor, Fin," diyor Celine ona şakacı bir göz devirmeyle.

Ryker'a arkadan yaklaşıp aynadan ona bakıyorum. "Günün nasıldı, ufaklık?"

"Peki," diye homurdanıyor, ağzı diş macunu dolu. Tükürdükten sonra yüzünü bana döndü. "Matematik ödevim için yardımına ihtiyacım var."

"Tamamdır. Hızlıca bir duş alayım, sonra seninle odanda buluşuruz, tamam mı?"

"Evet." Ben Celine'e bakarken o aynaya doğru dönüyor.

"Hemen döneceğim."

Sırıtıyor. "Sorun değil. Yemeğinizi de dışarıda bıraktım."

"Gördüm, teşekkürler. Ödevine yardım ettikten sonra tekrar ısıtırım." Yanından geçerken omzunu hafifçe sıkıyorum ve yatak odamıza doğru ilerliyorum. Banyomuzda kıyafetlerimi çıkarıp duşu açıyorum ve duşun ısınmasını beklerken işiyorum.

Yorgunum, bedenim ağrıyor ve zihnim aşırı çalışıyor. İş son zamanlarda acımasızdı ve bir de üstüne son zamanlarda yaşadığım ekstra stres eklendi. Bir türlü rahatlayamıyorum.

Duşumu tamamladıktan sonra dışarı çıkıyorum ve saçlarımı taramadan önce havluyu belime sarıyorum. Yatak odasında giyinirken kapı açılıyor ve Celine içeri giriyor.

İç çekerek yatağa uzanıyor ve ellerini gözlerinin üzerinde gezdiriyor. Tişörtümü başımın üzerine çekip yanına uzanıyorum ve kalçasına hafifçe masaj yapıyorum.

"Zor bir gün müydü?"

Neredeyse her zaman yüzünde olan o delicesine mutlu ifadeyle bana bakmak için başını çeviriyor. Bana böyle bakması hiç eskimiyor.

Buna benim sebep olduğumu bildiğim zaman. "Hayır, sadece yorgunum. Senin günün nasıldı?"

"Tamam." Elimi bacağında, kalçasında ve yan tarafında gezdiriyorum, omzunda durup koyu renk buklelerinden birini parmağımın etrafında döndürüyorum. "Geç kaldığım için özür dilerim."

"Sorun değil. Erkek arkadaşımı eve göndermek için bana yeterli zaman verdi." Göz kırpıyor ve ben de sahte bir şokla çenemi düşürüp parmaklarımı beline sokarak onu gıdıklıyorum.

"Onu bir daha buralarda görürsem ne olacağını sana söylemiştim?" O ciyaklarken ben de ona takılıyorum.

Nefes almak için mücadele ederek elimi çekti. "Tamam, tamam. Ona bu sefer temelli uzak durmasını söyleyeceğim."

"Öyle olsa iyi olur." Burnumu onunkinin üzerinde gezdiriyorum, dudaklarımla ağzını okşuyorum.

"Neyse, geç olması hiç olmamasından iyidir." Dudaklarıma eğiliyor, ağzının benimkinde gereğinden uzun süre kalmasına izin veriyor. Bir elimi başının arkasına koyuyorum ve tek bir hareketle onu kendime doğru çekiyorum. Bir elini göğsüme bastırarak geri çekiliyor. "Sakin ol kaplan. Ryker'ın ev ödevinde hâlâ yardımına ihtiyacı var, benim de bulaşıkları yıkamam ve Finley ile *Vahşi Robot*'un birkaç bölümünü daha okumam gerekiyor."

"Ah, doğru. Dışarıda hâlâ hayat var. Nasıl unutabilirim ki?" Kıkırdıyorum, pantolonumu düzeltmeden önce bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Bir dirseğimin üzerinde yükseliyorum. "Bulaşıkları yıkayabilirim," diyorum ona.

Bir esnemeyi bastırıyor ve sırt üstü dönerek bana bakıyor. "Emin misin?"

"Bitkin görünüyorsun."

Bir homurtu kaçar. "Vay be, teşekkürler."

"Çok güzel." Yataktan kalkmadan önce eğilip alnına bir öpücük konduruyorum. "Ama yorgunum. Ben Ryker'a yardım ederken sen de Finley'e kitap oku, ben de yemek yiyip bulaşıkları yıkayayım. Sen de biraz dinlenmelisin."

Tartışacak gibi görünüyor ama karşı çıkmaya karar veriyor. "Tamam.

Teşekkürler." Bununla birlikte dizini nazikçe sıkıp odadan çıkıyorum.

Ryker ve ben matematik ödevini neredeyse bitirmiştik ki kapı açıldı ve Celine içeri baktı. Sırıtarak kollarını kavuşturuyor ama bu farklı. Mesafeli. Yorgun belki ama yine de tedirgin edici. "Burada işler nasıl gidiyor?"

"Neredeyse bitti," diyor Ryker.

"Kesirleri çarpma ve bölme," diye açıklıyorum. "Eğer başka bir kesre bakmak zorunda kalmazsam, bu benim için sorun olmaz."

"Ben de," diye katılıyor Ryker.

"Korkarım birkaç yılın daha var dostum," diyorum ve devam etmesini söylemek için sayfayı işaret ediyorum.

Celine'in gülümsemesi kaskatı, gözleri odanın içinde hiçbir şeye bakmıyor.

"Her şey yolunda mı?" Nazikçe soruyorum.

Ses tonumdaki değişikliği hissediyor ve başını kaldırıp parlak, kahverengi gözlerini benimkilere dikiyor. "Elbette. Seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

"Evet." Zıplıyorum, mideme bir taş oturuyor. Finley'e bir şey mi oldu? Ya da eve? Ya da arabaya? "Hemen döneceğim, Ryk. Çalışmaya devam et."

Başını kâğıttan kaldırmadan başını sallıyor, kaleminin silgisi dişlerinin arasına sıkışmış, düşüncelere dalmış. Celine yatak odasının kapısını iterek açıyor ve onu takip etmemi söylememe gerek kalmadan kapıdan çıkıp kayboluyor. Yatak odamıza doğru ilerliyor ve ben içeri adımımı attığımda kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde arkasını dönüyor.

"Bir sorun mu var?" Tahmin etmeye çalışıyorum.

"Bilmiyorum," diyor, sert tonu yabancı. "Bana söylemen gereken bir şey mi var?"

"Um..." Beynimi yokluyorum. Hiçbir şey bilmesine imkân yok, bu yüzden neden bahsettiği ya da neden başımın belada olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. "Hiç sanmıyorum." Yumuşak, nefes nefese bir kahkaha atıyorum.

Arkasına uzanıyor ve o telefonu eline almadan birkaç dakika önce yatağın kenarında duran telefonumu görüyorum. İçinde onu kızdıracak bir şey bırakıp bırakmadığımı hatırlamaya çalışırken göğsüm buz kesiyor. Telefonumu karıştırmak Celine'in yapacağı bir şey değil. Onunkine en son ne zaman dokunduğumu hatırlamıyorum.

"Yatmaya çalışıyordum ve telefonun yandı. Bir müşteri ya da önemli bir şey olabileceğini düşündüm, o yüzden kontrol ettim." Telefonu bana doğru itiyor, ekranda bir kısa mesaj beliriyor.

Mesaj tanımadığım bir numaradan geliyor ama mesaj bana düşünmeme gerek kalmadan kim olduğunu söylüyor.

Ona söylemelisin.

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

CELINE

Ertesi sabah uyandığımda, başım hem çok fazla uyuduğumu hem de aynı anda yeterince uyuyamadığımı söyleyen bir ağrıyla çarpıyor.

O garip telefon görüşmesini aldıktan hemen sonra dedektifi aradım ama bu konuda yapılabilecek pek bir şey yoktu. Telefon şirketini aramanın izini sürmeye ikna etmeye çalışacaklarını, ancak herhangi bir tehdit ya da bilinen bir suç olmadığı için talebin büyük olasılıkla onaylanmayacağını söyledi. Başka bir arama olursa kendisiyle irtibata geçmemi ve onları mümkün olduğunca uzun süre hatta tutmaya çalışmamı, Tate'le bir ilgisi varsa bize bulundukları yer hakkında ipucu verebilecek tanımlayıcı sesleri dinlememi söyledi. Sonra da mecazi bir şekilde başımı okşayarak beni zaten karışık olan durumumda bir başka karışıklık unsuruyla başa çıkmaya yolladı.

Koridorda konuşan insanların seslerini duyuyorum ve hemen annemle babamın çocuklarla konuştuğunu fark ediyorum. Yuvarlandım ve saate baktım. Saat altıyı biraz geçiyordu. Bu kadar erken gelmelerini beklemiyordum.

Gizemli numaranın geri arayıp aramadığını kontrol etmek için telefonumu elime alıyorum ama ekranda önemli bir şey yok. Sadece hiçbir şey ifade etmeyen birkaç sosyal medya bildirimi. Onları açacak enerjim bile yok.

Gözlerimi ovuşturarak yataktan çıkıyorum. Gün şimdiden ağır gelmeye başladı. O kadar ağır ki, yatağa geri atlamak, yorganın içine sarılmak ve eriyip gitmek istiyorum.

Ama yapamam. Sadece çocukların iyiliği için hâlâ hayatımın bir parçasıymış gibi davranmak zorunda olduğum için değil, aynı zamanda Margie'ye neler olduğunu henüz bildirmediğim ve sekizde bir vardiyam olduğu için.

Banyoda dişlerimi fırçalıyorum ve aynada yüzümü inceliyorum. Gözlerim hem ağlamaktan hem de uykusuzluktan kızarmış ve şişmiş, cildim ise neredeyse gri. İçten dışa çürüyen biri gibi görünüyorum ve kendimi de bundan çok uzak hissetmiyorum.

Durum tersine dönseydi ne kadar farklı olurdu diye biraz da acı bir şekilde düşünmeden edemiyorum. Tate'in bütün gün yatakta kalmasına izin verilirdi ve kimse onu bunun için yargılamazdı. Ancak annelere en kötü zamanlarda bile dağılma lüksü tanınmıyor.

Üzerimde yeni giysilerim ve ensemde gevşek bir atkuyruğu yaptığım saçlarımla koridora çıktığımda kendimi sadece yüzde doksan sekiz oranında çöp gibi hissediyorum ki bu da bir gelişme.

Babam orada, bankın altında bir çift ayakkabı arıyor. Beni gördüğüne şaşırmış gibi başını kaldırdı. "Günaydın tatlım. Umarım seni uyandırmamışızdır." Ayağa kalkıyor ve ona yaklaştığımda bir elini omuzlarıma doluyor. Eğilip başımın yan tarafını öpüyor.

"Pek uyuyamadım," diyorum başımı omzuna yaslayarak. "Bu kadar erken saatte burada ne işiniz var?"

Elini omzumdan indiriyor ve birbirimizden ayrılıyoruz. "Çocukları okula hazırlamak için geldik. Annen onları bizim almamızı ve mümkünse senin biraz uyuman gerektiğini düşündü." Görünüşe göre aradığı ayakkabının eşini bulduğunda tekrar eğilip onu alıyor ve oturma odasına yöneliyor.

"Onları göndermeyi planlamıyordum."

O cevap veremeden annem bizi görüyor ve mutfaktan çıkıp bizi karşılamak için oturma odasına dalıyor. Çocuklar mutfak masasında, tüm evi saran kokudan yulaf ezmesi olduğunu tahmin ettiğim bir kâseyi yiyorlar.

"Onu uyandırmadın. Sana onu uyandırmamanı söylemiştim," diyor annem ve cevap almadan önce bana bakıyor. "Seni uyandırmadı, değil mi?"

"Hayır," diye aynı anda cevap veriyoruz.

Annem oflayarak nefes alıyor ve beni inceliyor. "Sessiz olmaya çalışıyorduk."

"Biliyorum. Zar zor uyudum. Bu kadar erken geleceğinizi düşünmemiştim." Gözlerim oturma odasındaki çocuklara kayıyor. "Onları bugün okula göndermeyi planlamıyordum."

"Öyle olduğunu düşünmemiştim ama bence gitmeliler." Kollarını kavuşturarak sesini daha da alçaltıyor. "Şu anda yapabilecekleri tek şey endişelenmek. Okula gitmek dikkatlerini dağıtacaktır. Daha fazlasını öğrenene kadar gitmelerine izin verin."

Yutkunuyorum. O haklı. Haklı olduğunu biliyorum ama gözümün önünden ayrılmalarına izin verirsem onları bir daha görememe ihtimalim olduğunu da biliyorum. Bir keresinde Tate'in işe gitmek için benden uzaklaşmasına izin verdim ve şimdi bu onu son görüşüm olabilir.

Çocukların bir daha gözümün önünden ayrılmasına nasıl izin verebilirim?

"Her şey yoluna girecek," diyor annem usulca. "Sadece... biraz daha çocuk olmalarına izin verelim." Sesi aniden kalınlaşıyor ve gerginleşiyor, gözleri yaşlarla parlıyor. Onun gittiğini düşünüyor. Sadece haberlerin gelmesini beklediğimizi düşünüyor. *Hâlâ hayatta olduğunu düşündüğüm için aptal mıyım? Hâlâ eve dönebileceğini?*

Mutfak masasında oturan çocuklarıma tek bir bakışımla haklı olduğunu anladım. Dün gece onlara her şeyin yoluna gireceğini söyledim. Onlara babalarının eninde sonunda eve döneceğini söyledim. Şimdilik bana inanıyorlar. Bana güveniyorlar.

Eğer yanılıyorsam, bu güveni asla geri kazanamam. Bir daha asla körü körüne benim sözüme inanmayacaklar. Kesin bir şey öğrenene kadar, hayatlarının değişmeden kalmasına izin vermeliyim. Rutin ve tutarlılık şu anda elimizdeki tek şey.

"Evet. Tamam. Tamam. Haklısın."

Rahat bir nefes alıyor. "Onları bıraktıktan sonra yardım etmek için ne yapabiliriz?"

"Ofisine gidiyorum," dedim. "Gelme ihtimaline karşı siz evde kalabilir misiniz? Ve benim için çocukları okuldan alır mısınız?"

"Elbette," diyor annem. "Tek ihtiyacın olan bu mu gerçekten?"

"Evet, şimdilik. Planımda bu kadar ilerleyebildim. Patronuyla konuştuktan sonra daha fazlasını öğreneceğimi umuyorum."

"Seninle gelmeme izin ver," diyor babam. "Hâlâ araba kullanmaya ihtiyacın varmış gibi görünmüyorsun."

"İyi olacağım," diye söz veriyorum ona. "Gerçekten. Sadece bunu tek başıma halletmek istiyorum.

Çocukların yanınızda olduğunu bilmek çok yardımcı oluyor."

Tereddütlü görünüyor ama sonunda kabul ediyor. "Neye ihtiyacın varsa."

Başımı sallıyorum ve çocuklara günaydın demek için mutfağa gidiyorum.

"Günaydın anne," diyor Finley. "Yine farelerle ilgili bir rüya gördüm."

Son zamanlarda Finley rüyasında farelerin gece yatak odasına geldiğini ve onunla birlikte yorganın altına girdiğini görüyor.

Başını okşayıp yanındaki sandalyeye kayıyorum. "Günaydın dostum. Onları korkutup kaçırdın mı?"

"Hayır, bu sefer değil. Güzel farelerdi." Ağzına bir kaşık dolusu yulaf ezmesi atıyor.

"İyi fare diye bir şey yoktur, değil mi anne?" Ryker kuşkuyla soruyor.

Omuz silkiyorum, farelerin kişilikleri hakkında konuşmak için çok yorgunum ama yine de devam ediyorum. "Farelerin doğaları gereği kötü olduklarını düşünmüyorum. Onlar da hepimiz gibi hayatta kalmaya çalışıyorlar. Sadece onları evimizde istemiyoruz."

Finley, "Bazı insanların evcil fareleri var" diyor.

"Bu doğru." Masaya vuruyorum ve inandırıcı bir gülümseme oluşturmak için elimden geleni yapıyorum. "İkiniz de okul için hazır mısınız?"

"Peki ya babam?" Ryker soruyor. "Eve döndüğümüzde burada olacak mı?"

Yalan olmayan ama aynı zamanda onları mahvetmeyecek bir cevap oluşturmak bir saniyemi alıyor. "Umarım öyledir," diyorum sonunda. "Ama bu konuda endişelenmenizi istemiyorum, tamam mı? Sadece iyi bir gün geçirmeye odaklanmanızı ve gerisini annenize bırakmanızı istiyorum."

"Umarım babam yakında eve gelir," diyor Finley. "Ona rüyamı anlatmak istiyorum."

"Ben de öyle umuyorum, balkabağım." Ayağa kalkıp boş kâseyi alıyorum, önce onun sonra Ryker'ın yanaklarından öpüyorum ve tabakları lavaboya götürüyorum. "Siz çocuklar ayakkabılarınızı giyin, tamam mı? Büyükanneniz ve büyükbabanız sizi okula bırakacak, sonra da öğleden sonra görüşürüz."

Birkaç dakika sonra, kapıdan çıkarken Finley bana dönüyor ve inanmaz bir ifadeyle beni inceliyor.

"Ne oldu, dostum?"

Yine tereddüt ediyor. "Bugün eve gittiğimizde burada olacaksın, değil mi?"

Önünde dizlerimin üzerine çöktüğümde boğazımda bir hamur yumağı düğümleniyor. "Evet. Evet, annen burada olacak. Söz veriyorum." Onu sıkıca sarıyorum, gözyaşlarımı geri kırpıyorum. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Boynuma sarılıyor, sonra arabaya doğru giderken annemin elini tutarak uzaklaşıyor. Çocukları arabaya bindirmelerini ve yanaklarımdan süzülen gözyaşlarıyla araba yolunda gözden kaybolmalarını izliyorum. Tate gidince her şey daha önemli geliyor. Dramatik. Gerçek.

Sanki gözümün önünden ayrıldılar diye onlara sonsuza dek veda ediyormuşum gibi.

Bu düşünceyi uzaklaştırıyorum*, saçmalıyorum. Veda etmeyeceğim*. Bu öğleden sonra dönecekler. Sadece onları okula gönderiyorum.

Böylece onlar da benim bugün yaşadığım kargaşa ve strese maruz kalmayacaklar. Ve Tate'in nerede olduğu ve neler olup bittiğiyle ilgili gerçeği öğrenene kadar her gün.

Bugünümü buna adayacağım. Ama önce yatak odamıza dönüp telefonumu buluyorum ve rehberimden Margie'nin numarasını arıyorum. Cep telefonu dolu bir sesli mesaj kutusuna gittiğinde, zaten dükkanda olduğu için cevap vermediğini varsayıyorum ve onun yerine bu numarayı arıyorum.

"The Bold Bean'i aradığınız için teşekkürler, ben Jerry. Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sesleniyor en yeni çalışanlardan biri.

"Jerry, bu Celine Thompson. Margie orada mı?"

"Merhaba, Celine." Görünürde hiçbir neden yokken, çocuk işteyken yirmi bir yaşında bir kaykaycıdan ziyade altmış yaşında bir kovboy gibi konuşuyor, ama hepimiz bunu görmezden gelmeyi öğrendik. "Kesinlikle öyle. Senin için onu bulayım, tamam mı? Bir saniye."

Saniyeler içinde Margie hatta. "Celine? Neler oluyor?
Bugün geliyor musun?"

"Hayır, üzgünüm ama bugün izin almam gerekiyor" dedim. "Kocam ve polisle ilgili tüm bu olaylar hala devam ediyor ve..." O anda bir yalan uydurdum. "Daha sonra karakola gidip onlarla biraz daha konuşmam gerekiyor."

"Bütün gün izin mi istiyorsun?"

"Evet," diyorum kararlılıkla. Şu an hariç, sahip olduğu en iyi çalışan benim. Bir yıldan uzun süredir orada olan tek kişi. Beni kovma ya da üzme ihtimali olmadığını biliyorum. "Ne kadar süreceğinden emin değilim ve bunun yanı sıra, yapacak çok işimiz var. Aslında bu hafta izin alsam iyi olacak. Tate kayıp ve ben de çalışacak durumda değilim."

İç çekişini gizleme zahmetine girmiyor ama sonunda "Neye ihtiyacın varsa tatlım. Beni bilgilendirmeye devam et, tamam mı? Elimden geleni yapacağım ve

Sophie ya da Jerry geri kalanını alsın. Zaten saatlere ihtiyaçları var. Ama daha erken dönmek isterseniz bana haber verin."

"Tamam. Tamam. Tamam, teşekkürler."

"Evet." Daha görüşmeyi bitirmemiştik ki, "Sana ne getireyim tatlım?" dediğini duydum.

Bunu hallettikten sonra aceleyle dolabımıza gidip o günkü kıyafetlerimi giyiyorum. Bugün öyle ya da böyle cevapları alacağım.

Bir saatten az bir süre sonra Tate'in ofisinin önünde duruyorum. Morris Realty, şehir merkezinin kalbinde, sekiz katlı bir binada yer alan ve farklı işletmelerle dolu bir emlak firmasıdır; hepsi de mükemmel bir şekilde taranmış saçları ve yeni beyazlatılmış dişleri olan çoğunlukla erkekleri istihdam eder.

Tate'in ofisi üçüncü katta, ama içeri girdiğimde, nereye gittiğimi soran ve çantamı arayan bir güvenlik görevlisi tarafından kapıda durduruluyorum. İşini bitirip beni çıkardığında ofise doğru ilerliyorum ve odanın ortasındaki büyük, yuvarlak masanın arkasında Dustin'i görüyorum.

Tedirgin sırıtışı bana dünkü telefon konuşmamızı unutmadığını söylüyor.

"Merhaba, Celine." Kulaklık mikrofonunu ağzının önünden uzaklaştırarak ayağa kalkıyor. "Seni beklemiyorduk. Nasılsınız?" Masanın etrafında yürüyor ve empatik bir bakışla önümde duruyor. Dustin'i severim, gerçekten severim. O ve kocası ofis partilerinde her zaman en çok vakit geçirdiğim iki kişidir. Ama tam şu anda? Çıplak ellerimle gözlerini oymak istiyorum.

"Tate'in ofisine girmeme izin verilmesini istiyorum, lütfen."

Ellerini önünde birleştiriyor. "Tamam. Tabii." Geri adım atarak masanın etrafından dolaşıyor ve üst çekmecesinden bir dizi anahtar alıyor, ardından koridorda ilerliyor. Bu kadar kolay olmasına şaşırdım,

Dürüstçe. "Dün akşam polis buradaydı," diyor bana, neredeyse komplocu bir tavırla.

"Öyle miydiler?" Dustin'in bana Dedektif Monroe'nun atladığı bir şeyi söyleyeceğini umarak şaşırmış gibi görünmeye çalışıyorum.

Başını sallıyor, kapının önünde duruyor ve anahtarı kilide sokuyor. "Bir şey bulabildiler mi?"

"Hiç sanmıyorum." Kapıyı açıyor. "Sabit diskini ya da onun gibi teknik bir şeyi kopyalamışlar ve masasının birkaç fotoğrafını çekmişler ve sanırım içinde notlar falan olan bazı defterleri ortalıkta bırakmışlar." Ben ofise girerken o da arkamdan geliyor ve kapının girişinde duruyor. "Sana bir şey söylediler mi?"

Alt dudağımı çiğniyorum. "Hayır, hiçbir şey yok. Bu yüzden buradayım." Masasının arkasında duruyorum. "Gerçekten bütün hafta burada değil miydi?"

Bir ses duyunca başını koridora uzatıyor, sonra dönüp bakışlarımla buluşuyor. "Pardon, ne dedin?"

"Tate. Bütün hafta burada olmadığını söylemiştin, değil mi?"

Yavaşça başını sallar. "Şey, evet. Tatilde olduğunu, evdeki bazı projeler üzerinde çalışacağınızı falan söyledi. Birkaç kez geldi ama hep hemen sonra gitti. Sanırım sadece bir şeyler alıyordu." Yüz ifadesi suçluluk duygusuyla doluydu. "Umarım bunu sana söylememde bir sakınca yoktur. Başını belaya sokmak istemiyorum. Eminim bir açıklaması vardır."

"Şu anda tek yapmak istediğim kocamı bulmak ve iyi olduğundan emin olmak," diyorum basitçe. "Söz veriyorum seni ispiyonlamayı düşünmüyorum. Bana söyleyeceğin her şey aramızda kalacak." Ofis koltuğuna gömülüyorum ve çekmecelerden birini çekiştirerek açıyorum. Üstteki sadece kalemler, kurşun kalemler, yapışkan notlar ve naneli şekerlerle dolu. İkincisi kilitli. Koridora doğru bakmakta olan Dustin'e bakıyorum.

"Bu çekmecelerin anahtarı sizde var mı acaba?"

"Um..." Tereddüt ediyor. "Var, ama anahtar kutusunda kilitli ve iki numara olmadan ona ulaşamıyorum."

Ona bakıyorum, anlamıyorum.

Açıklamak için acele ediyor. "Ben bir numarayım. Anahtar kutusunun iki ayrı kombinasyonu var ve açmak için bir ve iki numaraya ihtiyacınız var. Şu anda buradaki diğer tek kişi Tim ve ikimiz de bir numarayız. Diğer herkes dışarıda. Kaira dün polis için çekmeceleri açmak için buradaydı ama şu anda gösterimde ve Matt de bir eğitimde." Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

"Sorun değil," diyorum hışımla. Üçüncü kez koridora dönüp baktığında, "İhtiyacın varsa gidebilirsin. Burada işim bittiğinde sana haber veririm."

Yüzünü buruşturuyor. "Ben... aslında, yapamam. Ofislere sadece çalışanların girmesine izin veriliyor, çünkü bilgisayarlarda müşteri bilgileri falan var ve şey, yani açıkçası sana güveniyorum ve yarım yamalak bir şey yapmadığını biliyorum" - gergin bir kahkaha attı - "ama seninle kalmak zorundayım."

"Hiçbir şeye giremiyorum bile." Kilitli olan bilgisayarı işaret ediyorum. "Sadece onu bulmama yardımcı olabilecek bir şey bırakmış mı diye bakıyorum." Bir sonraki çekmeceyi çekiştiriyorum, o da kilitli.

Dustin pişman bir şekilde tek taraflı gülümsüyor ama cevap vermiyor. Gitmeyeceğini anlayınca bir sonraki çekmeceyi çekiyorum, o da kilitli, sonra L şeklindeki masanın diğer tarafına dönüyorum. İkizi gibi bu tarafın üst çekmecesi de kilitli değil ama içindekiler hiçbir işe yaramıyor. İki protein bar, bir yığın kartvizit, boş bir not defteri, bir sepet ataç, bir zımba ve tek bir rulo bant beni bekliyor. Sonraki iki çekmece kilitli.

Hızlıca düşünerek, yazıcısından bir kâğıt ve bir kalem alıp boş not defterinin üzerine yerleştiriyorum ve beni doğru yöne yönlendirebilecek bir adres ya da not olup olmadığını görmek için kâğıdın üzerinde hafifçe gölgelendiriyorum.

Dustin dikkatle beni izliyor, ama hayal kırıklığına uğruyorum, sadece birkaç not düşülmüş.

C seb'
Comp' fơ' Otessa??
;a't spa e = easy om v9e
2ıth
BETH
Com i'sio 'pli9?
§acL ơoms
Tno s9ơ×y-no gơ

Bunların hiçbiri bana şüpheli gelmiyor.

İç çekerek, bilgisayara uzanmadan önce kağıdı çöp kutusuna atıyorum ve beni durdurup durdurmayacağını görmek için Dustin'e bir bakış atıyorum. Hiçbir şey söylemeyince fareyi ekranı uyandırmak için hareket ettiriyorum ve Tate'in şifre listesinde gezinmeye başlıyorum.

Yıldönümümüz.

Çocukların doğum
günleri.

Onun doğum günü.

Hiçbir şey. Hiçbir şey. Hiçbir şey.

Her seferinde aynı hata mesajıyla karşılaşıyorum.

Geçersiz kimlik bilgileri. Lütfen tekrar deneyin.

"Polis bilgisayarına girdi mi?"

"Gerçekten emin değilim," diyor. "Burada onlarla birlikte değildim. Tim vardı. Kimsede onun şifresi yok, belli ki, eğer varsa, sistemi geçersiz kılacak bir şey yapmış olmalılar."

Yüzümü ellerimin arasına alarak iç geçiriyorum. Şu anda yapmam gereken son şey dağılmak ama tam da bunun olacağını hissediyorum. "Tim biriyle mi birlikte?" diye soruyorum.

"Uh..." Dustin'in gözleri tekrar kapıya kayıyor. "Bir sonraki toplantısı saat ondan önce değil."

"Bu kadar zaman yeter." Ayağa kalkıp odayı geçiyorum ve Tate'in patronunu görmek üzere ofisten çıkıyorum. Kapısına vardığımda telefondaydı, yüksek sesi ofiste yankılanıyor, kalın cam pencerelerden ve kapalı kapıdan bir pilotun kalkıştan önceki sesi kadar boğuk geliyordu.

Kapıyı usulca çalıyorum ve sonunda başını kaldırdığında el sallıyorum.

Yüzü gözle görülür bir şekilde soluyor ve telefonu yere bırakıp ayağa kalkmadan önce telefona bir şeyler söylüyor. Saniyeler sonra kapıyı açtı ve bana baktı. "Celine." Ne için özür dilediği hakkında hiçbir fikrim olmasa da bu bir özürdü.

"Polise Tate hakkında ne söylediğini bana anlatmanı istiyorum."

Bir elini düz karnının üzerinde gezdirerek geri adım atıyor. "Lütfen. İçeri gel."

Dediğini yapıyorum, ofise giriyorum ve masasının önüne oturuyorum.

Önüme oturduğunda ellerini masanın üzerinde düzeltti. "Tate'in başına gelenleri duyduğumuz için hepimiz çok üzgünüz."

"Dustin size bu hafta tatilde olduğunu söylemiş. Davaya bakan dedektif de geçen haftaya kadar izne ihtiyacı olduğunu size söylemediğini belirtmiş."

Başını sallıyor, bir elini çenesinde gezdiriyor. "Evet, evet. Doğru ya. Bitirmeyi umduğunuz bazı ev projeleriniz olduğundan ve daha fazla bekleyemeyeceklerinden bahsetti."

Dudaklarımı birbirine sürtüyorum. "Ama telefonu bütün hafta buraya geldiğini gösteriyor. Pazartesi ve Salı bütün gün buradaymış ve dün öğlen saatlerinde, kazadan hemen önce ayrılmış."

Tim'in yüzü hafifçe düşer. "Bu konuda ne söyleyeceğimden emin değilim. Sadece polise söylediğim şeyi biliyorum, o da onu Cuma gününden beri görmediğim."

"Sık sık böyle seyahatlere çıkar
mıydı?" "Tatil mi?"

Başımı salladım.

"Hayır, sadece yılda bir kez. Her yaz, saat gibi. Çocuklar okuldayken ilk kez izin istedi. Düşündüm ki... herkesin ara sıra ekstra izne ihtiyacı olur ve o bunu fazlasıyla hak etti. Ayrıca, eğer satmak için burayı tamir ediyorsanız..." Ben karşılık vermeyince hemen kaybolan çarpık bir sırıtma yapıyor.

Her yaz, ailesinin Wilmington, NC'deki sahil evinde bir hafta geçiririz. Tek bir kez bile yalan söylemedi. Bu onun için sıradan bir şey değil. *Peki ne değişti? Neden şimdi yalan söylüyor? Neler oluyor?*

Mesaja geri dönüp duruyorum ama açıklaması mantıklıydı. Bu konuda da yalan söylediğine inanmak istemiyorum, ama şimdi? Ne düşünmem gerekiyor? Her şeyi sorgulamalıyım, her şeyden şüphe etmeliyim ve bundan söyleyebileceğimden daha fazla nefret ediyorum.

Bu durumun beni dönüştürdüğü kişiden nefret ediyorum.

"Garip davranıyor muydu?" Ben sordum. "Onda bir tuhaflık var mıydı?" Bunlar benim de kendime sorduğum sorular. Umutsuzca cevap aradığım ama bulamadığım sorular. Çünkü anlayabildiğim kadarıyla, o tuhaf "Söyle ona" mesajı dışında, kaybolmasından önceki günler ya da haftalarda kocamın davranışlarında hiçbir tuhaflık yoktu.

"Hayır, hiçbir şey. Tıpkı dedektife söylediğim gibi, aynı eski h a l i y d i . Tamamen normaldi. Hiçbir kırmızı bayrak yoktu."

Ellerimi birleştiriyorum. "Geçen hafta bana, yatırım müşterilerinizden birinin epeyce para yatırdığı bir projeye düşük bir değer biçildiğini söyledi. Ona söyleyeceği için çok gergindi çünkü onun en büyük müşterilerinizden biri olduğunu söyledi. Alıcının temsilcisi, müşteriye tekliflerinin oldukça büyük ölçüde değişeceğini söylemesi için ona mesaj atmıştı. Bunun onu strese soktuğunu ve işlerini kaybedeceğinden endişelendiğini biliyorum. Bu konuda bir şey biliyor musunuz?"

Gözleri odada geziniyor, belli ki düşünmek için kendine zaman kazandırıyor, ama sonunda yine beni buluyorlar. "Aklıma bir şey geldiğini söyleyemem, ama hiçbiri beni her projeden haberdar etmiyor, o yüzden-"

"Bu büyük bir proje olacak gibi görünüyordu."

"Bunu bildiğimi söyleyemem, Celine. Özür dilerim. Keşke bilseydim. Bu işte böyle şeyler olur. Tate iyiyle kötüyü nasıl idare edeceğini biliyordu ve eminim bunu başarmıştır. Ama ikimiz de biliyoruz ki Tate sana müşterilerinin işlerini anlatmamalıydı. Belki zararsız olduğunda hepimizin göz ardı etme eğiliminde olduğu gri bir alan olabilir, ama tüm bunlar olurken, istesem bile size yasal olarak hiçbir şey söyleyemem."

"Yani bir şey biliyorsun?"

"Ben öyle bir şey demedim." Apple Watch'unu kontrol ediyor, sonra ayağa kalkıyor. "Hazırlanmam gereken bir toplantı var. Dinle, eğer Tate'ten haber alırsam, ilk öğrenen sen olacaksın, tamam mı? Kimse onun sağ salim dönmesi için bizden daha fazla dua edemez." Kolunu uzatarak kapıya doğru işaret ediyor. Yarı yarıya tartışmak istiyorum ama ikimiz de biliyoruz ki o gardını almışken hiçbir yere varamayacağım.

Onun yerine ayağa kalkıp gözleriyle buluşuyorum. "Yardımların için teşekkürler Tim. Gerçekten minnettarım."

"Sorun değil," dedi bana. "Sizler aileden sayılırsınız. Bunu biliyorsunuz. Düşüncelerimiz ve dualarımız hepinizle, gerçekten." Bununla birlikte, gitmem için tekrar işaret etti ve kapıyı kapatmadan hemen önce ofisinden çıktım.

Lobiye döndüğümde Dustin'e hoşça kal diyorum ve kendimi sönmüş hissederek asansöre yöneliyorum. Burada bir şeyler bulacağımdan emindim ama şu ana kadar öğrendiğim tek şey polisin çoktan buraya gelmiş olduğu ve söyleyebileceğim kadarıyla Tate'in bir haftalık izninin benim bilmediğim ilk izni olduğu. Ya öyle ya da iş arkadaşları onu koruyor.

Asansörün kapısı açılırken telaşlı ayak sesleri bana doğru koşuyor ve ben içeri adım atamadan arkamı döndüğümde Dustin'in bana doğru koştuğunu görüyorum. "Sen

Bunu düşürdüm." Elini uzatıyor, ben de neyi düşürmüş olabileceğimi düşünerek elimi uzatıp alıyorum.

Bana bir ataş uzattığında kaşlarım çatıldı.

"Her gün telefonunu getirirdi," diyor, sesi o kadar kısık ki zor duyuyorum. "Getirdi ve ofisinde bıraktı. Pazartesi günü buldum ve unuttuğunu düşündüm ama sonra Salı günü de aynı şeyi yaptı ve ben de ona götürdüm. Dün yine yaptı, ben de muhtemelen kasıtlı olduğunu anladım ve bıraktım."

"Sen ne-"

"Bunu benden duymadın." Daha fazla detaylandırmasını isteyemeden geri çekiliyor. Ve bu bombayla birlikte gitti.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

TATE

Kaybolmadan Beş Gün Önce

E-posta geldiğinde iş yerindeki masamda oturuyordum. Makale bana sahte, genel bir e-posta adresinden gönderilmişti ve herhangi bir bağlantıya tıklamayacak kadar bilgiliydim, ancak köprüdeki metin gözüme çarptı.

Aslında, özellikle beş kelime dikkatimi çekti.

Bradley Jennings. 34 yaşında öldü.

Arama motorumu açıp kelimeleri yazıyorum. Bu gerçek olamaz, ama yine de gerçek. *Ne yaptın sen?*

İlk arama sonucu aradığım cevapları içeriyordu. Bradley Jennings, bir zamanlar kardeşim olarak gördüğüm, bana arabayla yarım günden daha az mesafede yaşayan ve yaklaşık on iki yıldır birkaç kelimeden fazla konuşmadığım bir adam öldü.

Detayları öğrenmek için makaleyi gözden geçirirken kalbim duracak gibi oluyor. Ölüm ilanı hayatının güzel yanlarını çok kısa bir şekilde anlatıyor ama korkunç ölümünden hiç bahsetmiyor. Aklımdan araba kazaları, ters giden ev istilaları geçiyor. Korkunç bir şey olmalı. Bildiğim kadarıyla sağlıklıydı. Gençti. Yakında evlenecekti. Ölüm ilanına göre, bir nişanlısı ve müstakbel bir üvey kızı vardı. Birlikte iki köpekleri ve bir kedileri vardı. Bir sürü

Önünde bir hayat vardı, sonunda her şeyi çözüyordu ve bir saniye içinde her şey bitti. Gitti, parmaklarının arasından kayıp giden kum gibi.

Hayat bazen gereksiz yere acımasız olabiliyor.

Telefonumun masanın üzerinde titremesi yerimden sıçramama neden oluyor ve neredeyse sandalyemden düşüyordum. Telefon ekranına baktığımda tanıdık kelimeleri görüyorum.

Bilinmeyen Arayan

Cevap vermeden önce aceleyle ofise geçip kapımı kapatıyorum. Eğer onu görmezden gelirsem, tekrar arayacaktır. Telefonu elime alıp başparmağımı ekranda kaydırıyorum.

"Alo?"

"Aldın mı?" Sıcak, çakıllı sesi istenmeyen bir davetsiz misafir.
Daha da ötesi, duymayı beklediğim ses bu değildi. "Evet.

Gördüm. Beni neden arıyorsun?"

"Nedenini biliyorsun."

Yutkunuyorum. "Aslında bilmiyorum. Bekliyordum-"

"Seni de aradığını varsayıyorum?"

"Evet," diye mırıldanıyorum. "Peki ya sen?"

"Birkaç gün önce, evet. Ve şimdi de bu. Bu konuda ne yapacağız?" "Ne demek istiyorsun? Bitti, değil mi?"

Derin ve tedirgin edici bir nefes alıyor. "Keşke bu kadar basit olsaydı ama hayır. Anlatacaktı ve şimdi gitti. Bu bir tesadüf değil."

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. İma ettiği şey beni çok korkutuyor.
"Onu ben öldürmedim, eğer söylediğin buysa."

"Sen yapmadıysan ve ben de yapmadıysam, yapabilecek sadece bir kişi daha var. Sanırım onu ziyaret etmemizin zamanı geldi."

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

CELINE

Tate'in ofisinden eve dönerken, arabanın ekranında bugün defalarca aramaya çalıştığım için tanıdığım bir numaradan gelen bir çağrı yanıyor. Öne doğru eğiliyorum ve cevaplamak için yeşil düğmeye dokunuyorum.

"Alo?"

"Merhaba, Bayan Thompson'la mı görüşüyorum?" Dedektifin monoton sesi hattı dolduruyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, bunun bana son kez *Bayan diye* hitap edilişlerinden biri olabileceğini fark ediyorum, ama böyle düşünmeme izin veremiyorum. "Evet. Öyle."

"Bayan Thompson, ben Oakton İlçe Emniyet Müdürlüğü'nden Dedektif Monroe. Mesajlarınızı aldım ve size geri dönmem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm, ancak kocanızın davasıyla ilgili bir güncelleme yapmak için sizi arıyorum."

Ne söyleyeceğini duymayı beklerken kalbim duracak gibi oluyor. *Onu buldular mı? Ona ne olduğunu biliyorlar mı? Beni bırakıp kaçtı mı? Yaralandı mı? Öldü mü?*

Tüm bunları sormak istiyorum, ama bunun yerine dilim pamuğa döndü ve ağzımı hiç çalıştıramıyor gibiyim. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, boğazımdan tek bir ses bile çıkmıyor.

"Dünkü kaza sırasında eşinizin aracında bulunan adamın kimliğini teyit edebildik," diyor.

Keskin bir nefes alıyorum. "Öyle mi?"

"Dakota Miller ismi size tanıdık geliyor mu?"

Beynimi zorluyorum ama bir şey bulamıyorum. Sonunda, neyse ki, sesim bana geri geldi. "Hayır, sanmıyorum... Yani, sanmıyorum."

Hattan kâğıtları karıştırdığını duyabiliyorum. "Kocanız hiç Highland Üniversitesi'nde geçirdiği zamandan bahsetti mi?"

Bu soru beni hem şaşırtıyor hem de şok ediyor. "Pek sayılmaz. Çok uzun zaman önceydi. Neden?"

"Kocanızla Bay Miller arasında üniversiteleri aracılığıyla bağlantı kurabildik. Bay Miller'ın en yakın akrabası olan ve bir iş gezisi için şehir dışında bulunan ve kocasının bugün işte olduğuna inanan eşiyle az önce konuştuk. Ona kocanızı ya da neden irtibat halinde olabileceklerini, neden kocanızın aracında olabileceğini sorduğumuzda bize bir şey söyleyemedi. Dakota'nın Tate'in adından bahsettiğini hiç duymadığını söyledi, ancak onun da Highland mezunu olduğunu ve kocanızla aynı yıllarda okula gittiğini öğrendik. Görünüşe göre o ve kocanız sınıf arkadaşıymış ve bunu hala kanıtlayamasak da, eşleşen dövmeler, kocanızın arabasında telefonu ve kimliğiyle birlikte olduğu gerçeği ve Highland bağlantısı arasında, birbirlerini tanıyor olma olasılığını reddetmek giderek zorlaşıyor."

Yutkunuyorum. "Bunların dün neden Tate'in arabasını kullandığıyla ne ilgisi var? Birbirlerini üniversiteden tanıyor olsalar bile hâlâ görüşmüyorlardı. Olsalardı bilirdim. Tate benimle konuşur. Bana her şeyi anlatır." Görünüşe göre *neredeyse* her şeyi. "O... Yani, birlikte çalışmadılar, değil mi? Hayır. Çalışsalardı bilirdim." O fırsat bulamadan soruya cevap veriyorum. "Tate'i bulmaya yaklaştınız mı? Bu adamın ismi dışında yeni bir ipucunuz var mı? Bu kadar çok aradığım için özür dilerim, sadece bana hiçbir şey söylenmediğini hissediyorum. Bu senin hatan değil, sadece..."

İçimi çektim, düşüncemi tamamlama zahmetine girmedim. Neyse ki beklemeden içeri girdi.

"Maalesef henüz elimizde somut bir bilgi yok, ancak birkaç ipucunu aktif olarak takip ediyoruz ve mümkün olan en kısa sürede sizinle temasa geçeceğiz. Bu arada, eğer eşinizin size üniversitede geçirdiği dönemle ilgili olarak bahsettiği herhangi bir şey hatırlıyorsanız, özellikle de Dakota Miller'la ilgili bir şey hatırlıyorsanız, lütfen beni bu numaradan arayın, böylece bu konuyu görüşebiliriz."

"Tamam, tabii. Tamam."

"Teşekkür ederim, Bayan Thompson. İrtibatta olacağız, tamam mı?"

Beni göremese de başımı sallıyorum ve aklım başımdan giderken aramayı sonlandırıyorum. *Kocamın eski üniversite arkadaşı Tate'in arabasını sürerek ne yapıyordu? Kaza yapmayı nasıl başarmıştı? Ve Tate nerede?*

Eve geldiğimde yaptığım ilk şey yatak odamıza gidip Tate'in dizüstü bilgisayarını çıkarmak oluyor. Şifresi her zamanki gibi aynı, yıldönümümüz.

İlk olarak nereye gideceğime karar vermeye çalışarak yazıyorum ve ekran kilidini açıyorum. E-posta hesabını açıyorum ve dedektifin bana verdiği ismi arıyorum: **Dakota Miller.**

Şaşırtıcı bir şekilde -neredeyse çok kolaymış gibi geliyor- kocamın gelen kutusunda Dakota Miller için on yedi sonuç var, son üç yıla yayılıyor ve bunlardan ikisi Tate'in kaybolmasından hemen önce.

Bunların çoğu basit ve kolayca açıklanabilir - bir mezuniyet maçı davetiyesi, bir sınıf arkadaşının düğün davetiyesi.

Garip olan, Dakota'nın göndermeye devam etmesine rağmen Tate'in tek bir e-postaya bile cevap vermemiş olması.

Son e-postalar biraz daha kafa karıştırıcı. Tate kaybolmadan beş gün önce Dakota ona tek bir soru işaretiyle e-posta göndermiş. Tate kaybolmadan iki gün önce, açıklama yapmadan bir adres göndermiş.

İlgimi çekince adresi kopyalayıp internet arama çubuğuna yapıştırıyorum ama bir kasaba ötedeki bir sigorta şirketinin adresi olduğunu görüyorum. **Nelson Sigorta Şirketi.** Bu bir şekilde işle ilgili olabilir miydi? Dakota ve Tate bu yüzden mi tekrar temasa geçmişlerdi? Belki de Tate'in bana daha önce bahsettiği kötü değerlemeyle bir şekilde ilgilidir.

Tabii bu doğruysa.

İşin bu noktaya gelmesinden nefret ediyorum. Şimdi Tate'in bana söylediği her şeyi sorgulamak zorundayım. Biz asla öyle bir çift olmadık. Birbirimize güveniyorduk, birbirimize inanıyorduk. Geçen hafta onunla yüzleştiğim mesajdan önce, onu herhangi bir konuda kaç kez sorguladığımı bir elin parmaklarından daha az sayabilirim. Ondan şüphe etmem için bana hiçbir sebep vermedi. Belki de ben sadece görmek istediğimi gördüm. Belki de yeterince dikkatli bakmadım. *Bunca zaman aptallık mı ettim?*

Artık bildiğimden daha fazla yalan söylediğinden eminim. Tatile çıktığını ve her gün nereye gittiği konusunda bana yalan söylediğini. Kendimi çok aptal hissediyorum. Çok aptal *görünüyor* olmalıyım. Nadiren bir şeyi sorgulardım ve Tate bundan faydalandı.

E-postalarına geri dönüp her satırda dikkatimi çekebilecek bir şey var mı diye bakıyorum ama hiçbir şey yok. Kimdi bu adam? Tate neden ona cevap vermiyordu?

Eğer Tate'in konuşmak istemediği eski bir sınıf arkadaşıysa, neden kocamın arabasındaydı? Bulmacanın bir başka parçası, ama onu yerleştiremiyorum. Bu çözümsüz ipuçları mozaiği içinde hiçbir yere uymuyor gibi görünüyor.

Mezunlar maçına davetiyelerden birine tıklıyorum ve Tate'in iki kişiyle birlikte e-postaya CC olarak eklendiğini fark ediyorum. Bu iki ismi de Dakota'nınkilerden daha fazla tanımıyor olmam benim için sürpriz değil. **Aaron Bond ve Bradley Jennings.**

Tarayıcımı tekrar açıp önce Aaron'ın adını aratıyorum.

Sonuçların yüklenmesi saniyeler sürüyor ve yüklendiklerinde kalbim duracak gibi oluyor. Aaron Bond, Nelson Sigorta Şirketi için çalışıyor. Tüm bunların bir şekilde bağlantılı olmama ihtimali nedir?

Kendimi sorgulamadan telefonumu elime aldım ve web sitesinde listelenen numarayı çevirdim.

"Nelson Sigorta, ben Kristen. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba, Kristen. Aaron Bond ile konuşmayı umuyordum, eğer buradaysa." "Elbette," diye cıvıldıyor mutlu bir şekilde. "Ona kimin aradığını söyleyebilir miyim?"

Ateş et. Burada dürüst olamam. Nedense yapamayacağımı biliyorum. "Melinda Jones," diyorum, uydurabildiğim ilk sahte ismi söyleyerek.

"Tamam, lütfen bekleyin Bayan Jones."

Birkaç saniye içinde telefonun çaldığını duyuyorum ve ardından "Nelson Sigorta, beklettiğiniz için teşekkürler. Ben Aaron."

"Merhaba Aaron." Derin bir nefes alıyorum. "Ben Celine Thompson. Beni tanımıyorsunuz ama sanırım kocam Tate'i tanıyorsunuz-"

"Bununla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum." Sıcak sesi bir anda soğudu.

"Neyle ilgili? Özür dilerim, kocam kayıp ve düşündüm ki-"

"Lütfen bir daha burayı arama," diyor kararlı bir şekilde. "Benimle iletişime geçme." "Ama-"

Ben daha tek kelime edemeden hat kesildi. Bu da neydi böyle? Benimle konuşma şeklini düşündükçe tüylerim diken diken oluyor. Bir şey onu üzmüştü. Onu üzmüştüm, ama neden? Ve bununla hiçbir şey yapmak istemediğini söylerken ne demek istedi?

İkinci isimle daha şanslı olacağımı umarak tarayıcıya yazıyorum.

Bradley Jennings.

İlk sonuç cevaplar içeriyor, sadece umduğum cevaplar değil. Bu bitmek bilmeyen bulmacanın bir başka gizemli parçası. Bir tanesi çok daha fazla

daha ciddi.

Çünkü Bradley Jennings, tıpkı Dakota Miller gibi ve muhtemelen Tate gibi öldü. Daha da garibi, bir hafta önce bugün öldü.

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM

TATE

Kaybolmadan Beş Gün Önce

Kulağımı telefona dayayıp sessiz ofiste sesimi alçaltıyorum. "Sen neden bahsediyorsun? Aaron'ı ziyarete gitmiyoruz."

Dakota alay ediyor. "Bradley'e ne olduğu gerçekten umurunda değil mi? Bilmek istemiyor musun?"

"Hayır." Burnumun kenarını parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum, dirseklerimi masaüstüne dayayarak öne doğru eğiliyorum. "Çünkü bu artık beni ilgilendirmiyor. Her ne olduysa, korkunç ama bitti. Onu Aaron öldürmedi ve bunu sen de biliyorsun."

"Artık hiçbirinizi tanımıyorum. Tek bildiğim, onu öldürenin siz olduğunuz."

"Bildiğim kadarıyla *sen* yaptın," diye karşılık veriyorum, hayal kırıklığı omuzlarımdaki bir kası karıncalandırıyor. Bunların hiçbiri için zamanım yok. "Neden bana yaptığın gibi onu arayıp sormuyorsun?"

Uzun bir nefes alır. "Ben denedim. Cevap veren sendin."

Bir müşteriden telefon gelince sabrım tükeniyor. Cevap vermemeyi göze alamayacağım bir telefon. "Bakın, Aaron'la geçen hafta konuştum. Onu öldürmeyi planlamıyordu. Beni onunla yüzleşmekten vazgeçirmeye çalışıyordu."

"Peki sen yaptın mı? Onunla yüzleştin mi?"

Ellerimi saçlarımda gezdiriyor, hayal kırıklığı içinde yanağımın içini çiğniyorum. Bunu söylememeliydim. "Hayır. Beni aradı ve konuştuk. Ona anlaştığımız gibi çenesini kapalı tutması gerektiğini söyledim."

"Ve?" Dakota bastırır.

"Ve hiçbir şey. Orada bıraktık. O zamandan beri onunla konuşmadım. Ölüm ilanını alana kadar başına bir şey geldiğinden haberim yoktu. Bu arada neden garip bir adresten gönderdin?" E-postayı tekrar açıp fareyi kullanarak imleci sahte e-posta adresi üzerinde sürükleyerek soruyorum.

"Benimkinden gönderirsem şüpheli görünmesini istemedim," diyor basitçe, sanki bunun bir anlamı varmış gibi.

Kaşlarımın arasındaki boşluğa masaj yapıyorum. "Bunu göndermek için garip bir e-posta hesabı oluşturmuş olman çok daha şüpheli görünecek. Bilgisayarından mı gönderdin?"

"Um..." Duraklıyor. "Yapsam kötü mü olur?"

Başımı ellerimin arasına alıyorum. "Hepsi aynı IP adresi, bu yüzden göndermek için sahte bir e-posta oluşturduğunuz çok açık olacak. Bu yüzden evet diyorum, bu gerçekten kötü."

"Bak, her neyse. Ben yanlış bir şey yapmadım. Tek söylediğim, bunun olasılığı nedir? Bunca zaman sonra Bradley konuşmak istiyor ve günler sonra öldürülüyor. Sakın bana bunun bir tesadüf olduğunu düşündüğünü söyleme. İmkânı yok."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, şakaklarımda bir baş ağrısı oluşmaya başladığında gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Birinin onu öldürdüğünü nereden biliyoruz? Tek bildiğimiz araba kazası geçirdiği ya da kalp krizi geçirdiği."

Dakota, "Kafasına aldığı darbeyle travma geçirmiş," diyerek nefesimi kesti. "Evde tek başına bulundu."

Kanım dondu. "Bunu nereden biliyorsun? Bunu bilmen mümkün değil."

Cevap verirken sesi duygusuz, tüylerim diken diken oluyor. Sanki hasta olacakmışım gibi hissediyorum. "Hastanede çalışan bir arkadaşım var. Dün gece Bradley getirildiğinde o da çalışıyormuş. Kafasının arkasına ağır bir şey aldığını söyledi. Bana kaza gibi gelmedi."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve kafamdaki görüntüyü uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Bu, bizimle iletişime geçmesiyle bir ilgisi olduğu anlamına gelmiyor."

Kuru bir kahkaha attı. "Bana anlattıklarını sana da anlattıysa öyle."

"Hayır." Elim yumruk oldu. "Hiçbirimiz ona zarar vermezdik."

"Biri yaptı. Bizim yapmadığımızdan son derece eminsin. Ne olduğunu zaten bilmiyorsan, bunu araştıracak kadar umursamaman garip," diyor ve gömleğimin arkasından soğuk bir el kaymış gibi hissediyorum. Her yerim buz gibi.

Keskin bir nefes alıyorum, paniğim müşteriden gelen başka bir telefonla bölünüyor. "Bak, ne istiyorsun Dakota? İşteyim. Gitmem gerek."

"Hayır. Aaron'la tanışmak için benimle gelmelisin. Ne bildiğini öğren."

Aramanın ekrandan kaybolmasını izliyorum ve bir gösteride olduğumu ve onu en kısa sürede arayacağımı söylemek için hızlı bir mesaj gönderiyorum. "Ne zaman?"

"Bugün. Yarın. Yakında. Elimizden geldiğince çabuk. Gerçek ortaya çıkana kadar onunla, hepimiz bir odada konuşmalıyız."

İç çekiyorum. Bu yapmam gereken son şey ama o haklı. Bu çok önemli. Kesin olarak bilmeliyiz. "Peki, tamam. Takvimime bakacağım. Ama sonra ne olacak? Gerçekten onu Bradley'e zarar vermekle mi suçlayacaksın? Biliyorsun, aramızda en yakın olan ikisiydi."

Yavaş bir nefes verdiğini duyuyorum. "O zaman sanırım gerçeği öğrenmeyi hepimizden daha çok isteyecektir, değil mi?"

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

CELINE

Bradley Jennings öldü. Daha da önemlisi, Bradley Jennings Tate kaybolmadan sadece altı gün önce öldü. Düşünceler beni delirtmeye kararlı bozuk bir plak gibi kafamın içinde tekrarlanıp duruyor.

Ölüm ilanını okudum ama özellikle kayda değer bir şey bulamadım. Ölüm nedeni hakkında da herhangi bir haber bulamadım.

Bir teoriden diğerine geçerek telefonumu elime alıyorum ve rehberimde kayınvalidemin numarasını buluyorum. Hızlıca cevap veriyor, sesi stresli geliyor. "Alo? Celine?"

"Daph, bir sorum var."

"Biz de karakola gitmeden önce sizi görmeye geliyorduk. Onlardan bir haber aldınız mı? Bütün sabah aradık ama hiçbir cevap alamadık. Tate'in birlikte okula gittiği biri hakkında bizimle konuşmak istediklerini duyduk. Bunun ne hakkında olabileceğini biliyor musunuz?"

"Aslında, evet. Bu yüzden seni arıyorum." Kayınvalidemin meseleye el attığını ve cevap bulma umuduyla polise bizzat başvurduğunu bilmek beni hiç şaşırtmadı. "Dün Tate'in arabasını kullanan adamın kimliğini tespit ettiler. Kazayı yapan kişi."

"Yaptılar mı?" Nefes nefese kalıyor ve birden sesi sanki beni hoparlöre almış gibi uzaklaşıyor. "Kimdi o? Ne söylediler? O bir suçlu muydu?"

"O... aslında size soracaklarını tahmin ettiğim kişi, Tate'in birlikte okula gittiği adamdı. Onun hakkında benden daha fazla şey bilebileceğinizi umuyordum. Onlara hiçbir şey söyleyemedim."

"Peki, adı ne?" Lane soruyor.

"Dakota Miller. Tate bana ondan hiç bahsetmedi ama görünüşe göre Highland'e birlikte gitmişler. Onu hatırlıyor musun?"

Diğer hatta ürkütücü bir sessizlik oluyor ve sonra kayınvalidemin nefes aldığını duyuyorum. "Dakota Miller mı? Söyledikleri kişinin o olduğuna emin misin?"

"Evet." Onu tanıyor olmalılar.

Lane sonunda titrek bir nefesle, "Arkadaştılar," diyor. "En iyi arkadaşlardı. Kardeş sayılırlardı ve aynı dersleri alırlardı. O ismi yıllardır duymamıştık."

"Dün ölen çocuk o muydu?" Daph, sanki gözyaşlarının eşiğindeymiş gibi konuşuyor. "Kesinlikle emin misin? Bu hiç mantıklı değil. Bu doğru olamaz."

Lane, "Şu anda sizin siteye giriyoruz," dedi. "Eve girmemize izin verin, o zaman daha fazla konuşabiliriz."

"Evet, tamam." Telefon görüşmesini sonlandırıyorum ve onlar garaj yoluna girerken kapının yanında bekliyorum. Arabalarından yavaşça iniyorlar, gözlerinde perili bakışlarla derin bir tartışmaya dalmışlar. Kapıya vardıklarında Daph beni sıkıca kucaklıyor, hıçkırıkları içini parçalıyor.

"Buna inanamıyorum," diye fısıldıyor. "Buna inanamıyorum."

Kendi gözyaşlarım kaynağında kurumuş gibi görünse de ona aynı sıkılıkla sarılıyorum. Kendimi ağlamaya, hatta, doğrusu, bu adam için üzülmeye bile zorlayamıyorum, bunun yerine ondan şüphelenmem gerekiyor. Arabamız neden ondaydı? Neden kaza yaptı? *Kocam nerede?*

"Tamam, peki"-ellerini saçlarımın üzerinde gezdiriyor, parlak mavi, gözyaşlarıyla dolu gözleri benimkiler arasında gidip geliyor-"Dakota hakkında sana tam olarak ne söylediler? O olduğundan eminler mi?"

"Sanırım öyle. Onu tanıyıp tanımadığımı sordular, ben de hayır dedim. Birlikte okula gittiklerini ve arabayı Dakota'nın kullandığını teyit ettiklerini söylediler. Tate'in e-postalarını inceledim ve aralarında sadece birkaç mesaj vardı, ya da daha çok Dakota'dan Tate'e."

"Mesajlar mı? Tate iletişimde olduklarından bahsetmedi." Daph başını sallar, düşünceli düşünceli dudaklarını büker.

"Sanırım hepsi sıkıcı şeylerdi - çoğunlukla mezuniyet etkinliklerine davetiyeler. Birkaç gün önce de bir adres göndermiş ama Dublin'deki bir sigorta ofisine, yani işle ilgili olabileceğini düşünüyorum. Polis dün akşam zaten Tate'in ofisindeydi, eğer durum buysa, belki de noktaları bu şekilde birleştirdiler ve Dakota'nın kim olduğunu anladılar." Durup düşünüyorum. "Konuşmayı kesmelerine neden olan şeyin ne olduğunu biliyor musun?"

"Oh, bir şey olduğunu sanmıyorum. Üniversiteden sonra ayrı düştüler, kendi yollarına gittiler. Nasıl olduğunu bilirsiniz. İrtibatı koparmayacağına söz verirsin, sonra hayat araya girer." Daphne yere bakıyor, parmaklarıyla gözlerini siliyor. "O çocuklar üniversitede birbirlerinden ayrılmazlardı. Onun gittiğine inanamıyorum." Lane kolunu ona doladığında burnunu çekiyor. "Arkadaştan fazlasıydılar. Kardeştiler. Yani, neredeyse bizim evde yaşıyorlardı. Çok iyi çocuklardı."

"Bradley Jennings ya da Aaron Bond'a ne dersin?" Muhtemelen şansımı zorlayarak soruyorum.

Gözleri hafifçe açılıyor. "Onlar da mı bu işin içinde?"

"Onları tanıyor musun?"

Başını sallıyor ama yavaşça, tereddütle. "Hepsi okulda birlikte okuyan çocuklardı. Ama bildiğim kadarıyla Tate yıllardır onlarla ya da onlar hakkında konuşmadı." Lane'e bakıyor, o da başıyla onaylıyor.

"Dakota ve Tate arasındaki e-posta yazışmalarında neredeyse her zaman yer alıyorlardı ama görebildiğim kadarıyla kimse yanıt vermemişti. Onları araştırdığımda Bradley'nin de yakın zamanda vefat ettiğini öğrendim. Çok üzgünüm, Daphne."

Çenesi titreyerek bana bakarken gözyaşları gözlerine doluyor ve yanaklarından aşağı taşıyor. "İkisi de mi? Bradley ve Dakota gittiler mi? Emin misin? Ve şimdi de Tate kayıp mı? Bu hiç mantıklı değil." Kollarını kendine doladı, onu yanında tutan Lane'e yaslandı ve benden uzağa baktı.

Kederlerinin ağırlığı hissediliyor ve odayı dolduracak şekilde kabarıyor.

"Çok özür dilerim. Çok fazla bilgi bulamadım ama garip bir tesadüf gibi görünüyor. E-posta listesindeki diğer adamın adı Aaron Bond'du-"

Yüzünü buruşturarak kendini destekliyor. "Oh, bana Aaron'ın-"

"Hâlâ hayatta," diye onu temin ederek paniğini biraz olsun yatıştırıyorum. "Ama benimle konuşmadı."

"Ona ulaştın mı?" Lane haberi verdiğimden beri ilk kez gözlerimin içine bakarak soruyor. Kolu hâlâ Daphne'nin sırtında aşağı yukarı sürtünüyor.

"Ofis telefonunu aradım. Tate'i tanıyorsa yardım edebileceğini düşündüm ama telefonu yüzüme kapattı."

Daphne gözlerini boşluğa dikerek, "Bu onun yapacağı bir şey değil," diyor. "Belki bizi tanıdığı için ona ulaşabiliriz." Kaşlarını çatan Lane'e bakıyor.

"Bizi neredeyse on yıl önce tanıdı. Ayrıca, bunun ne işe yarayacağını anlamıyorum," diyor Lane, dudaklarını düşünceli bir şekilde bükerek, kollarını kavuşturarak.

Daphne, "Bütün grup... gitmiş olacak," diyor, sesi kasvetli. "Aaron'a bir şey olursa. Eğer birisi bir sebepten dolayı çocukları hedef alıyorsa."

"Onları hedef almak mı? Bunu neden söyledin?" Lane ona aklını kaçırmış gibi bakıyor ama haksız olduğundan emin değilim.

Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Başka ne anlama gelebilir ki? Bütün grup birbirine bu kadar yakın mı gitti?"

"Bunu söyleyip duruyorsun. Ne demek istiyorsun, tüm grup mu?" Ben soruyorum.

Duraksıyor, ne söyleyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi bana bakıyor. "Tate'in üniversiteden tüm arkadaşları. Dakota, Bradley, şimdi de Tate. Bu bir tesadüf gibi görünmüyor."

"Arkadaşlarının hepsi bu

kadar mıydı?" Başını sallıyor.

Lane şüpheci bir ses tonuyla, "Aklına komplo teorileri falan getirme, Daph," diyor. Kayınpederim sayılar ve gerçekler dünyasıyla ilgilenir, bu yüzden Daphne'nin söylediklerini reddetmesi beni hiç şaşırtmadı, ama o da benimle aynı çizgide düşünüyor. Bu sadece bir tesadüf olamaz, hatta yeni öğrendiklerimle daha da fazla. "Bu çocuklar yıllardır görüşmüyorlar. Birinin onları hedef alması için ne sebep olabilir ki? Kendin söyledin... onlar iyi çocuklardı."

"Onu arayabilir misiniz?" diye sordum. "Sanırım haklısın. Seni tanısaydı, seninle konuşmaya benden daha istekli olabilirdi."

Daphne önce Lane'e, sonra da bana bakarken gözleri irileşiyor. "Ne zararı olur anlamıyorum ama artık numarası bende yok. Daha önce aradığınız ofis telefonunu denememi ister misiniz?"

Başımı sallıyorum, cebimden telefonumu çıkarıyorum ve numarayı ona söylüyorum. Gönder tuşuna basarak telefonu kulağına götürüyor ve bekliyor.

Birkaç dakika sonra yüzü aydınlanıyor. "Evet, merhaba. Aaron Bond ile görüşmek istiyordum, lütfen."

Duraklıyor.

"Ona Daphne Thompson olduğunu söyleyebilirsin."

Boğazım kuruyor ve aniden ona gerçek adını vermemiş olmasını diliyorum. Uzun bir duraklama daha olur ve sonra yüzü düşer. "Oh. Hayır, tabii ki

Tabii ki. Evet, beni aramasını söyle. Lütfen acil olduğunu söyleyin." Telefonu kapatmadan önce resepsiyon görevlisine numarasını veriyor, benim hissettiğim gibi yenilmiş görünüyor. "Telefonda olduğunu söyledi."

Bunu söylememe gerek yok. Bir şekilde, hepimizin bunu hissettiğini biliyorum. Aaron Bond telefonlarımıza çıkmıyor. Bizi görmezden geliyor ve nedenini bilmem gerekiyor.

Daphne Lane'e bakıyor, çenesi titriyor. Gözleri onunkiler arasında dans ediyor, kırık ifadeleri son kararlılığımı da kırıyor. Kimse bir şey söyleyemeden ağlamaya başlıyor.

"Sadece onu evde istiyorum," diye hıçkırıyor. "Sadece oğlumu evde istiyorum."

Gözyaşları boğazımı gıdıklarken onu göğsüne çekiyor ve ben uzaklaşıyorum. Lane daha önce söylediklerinde muhtemelen haklıydı. Tavşan deliklerine girmenin şu anda kimseye faydası yok. Kesin olarak bildiklerimizle yüzleşmeliyiz. Ve benim kesin olarak bildiğim şey, Aaron'ın arkadaş grubundan geriye kalan tek kişi olabileceği ve şu anda bizden kaçan kişinin de o olduğu.

Bunu düzeltmem gerek. Bu tavşanı kovalamalıyım. Ama bunu yalnız yapmalıyım.

"Hey, çocuklar, bunu yaptığım için gerçekten üzgünüm ama gitmem gereken bir yer var." Kayınvalidemin kolunu okşadım. "Beni yakaladığınızda tam çıkmak üzereydim, ama burada kalmakta özgürsünüz. Annem okuldan sonra çocuklarla birlikte gelecek, ben de birkaç saat içinde dönmüş olurum."

"Seninle gelmemizi ister misin?" Lane soruyor. "Ben böyle iyiyim. Sadece yapmam gereken bir iş var."

Daphne gözlerini kurulayarak, "Zaten karakola gidiyorduk," diye hatırlatıyor ikimize de. "Ve oraya vardığımızda, onlara aklımın bir parçasını vereceğim. Yaptıklarından daha fazlasını yapmalılar. Bir arama ekibi. Bir şeyler yapmalılar. Eğer işiniz bekleyebilirse, bizimle gelebilirsiniz."

Çekiniyorum. "Yapamam." Bu çok önemli gibi geliyor ama bunu söyleyemem. "Ama bana ne dediklerini söyle, tamam mı? Lütfen?"

Daphne'yi üzdüğümü ağzının gerilmesinden anlayabiliyorum. Normalde çok yumuşak başlı, nazik bir kayınvalidedir, ama biliyorum ki

şu anda. Yine de benim kendi araştırmam var, onların da kendi araştırmaları. Bu yol bana doğru geliyor.

Birlikte kapıdan çıkıyoruz ve ikisine de sarılıp arabama yerleşmeden önce kapıyı arkamızdan kilitliyorum. Araba sigortası acentemizden bir e-posta aldım, bu yüzden onu geri aramaya başlıyorum, ancak başka bir engellenmiş numaradan gelen bir çağrı gördüğümde duruyorum.

Bu sefer neredeyse cevap vermeyecektim ama Tate olabilecekken nasıl vermeyeyim?

"Alo?" Arabamı geri vitese takmadan önce kayınvalidemin garaj yolundan çıkışını izliyorum.

Geçen seferki gibi sadece sessizlikle karşılaştım ama geçen seferkinden farklı olarak umutlu olmaktan çok öfkeliyim.

"Bu kim?" Talep ediyorum.

Hiçbir şey yok. Tepki yok. Nefes alma yok. Tek bildiğim, bunun bir robot çağrı olduğu. "Tate, sen misin?"

Hiçbir şey. Karnımda öfke kabarıyor.

"Ya da belki de sensindir Aaron?"

Haklı olup olmadığımı merak ederken havada bir şeyler değişiyor. Çok uzun süre düşünmeye vakit bulamadan bir nefes duyuyorum. Tek bir nefes, bir iç çekiş gibi ve sonra arama sona eriyor.

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

TATE

Kaybolmadan İki Gün Önce

Nelson Sigorta Şirketi tam bir bok çukuru.

Bunu sadece şu anda burada olmak zorunda olduğum için sinirlendiğimden de söylemiyorum. Burası çökmeye hazır gibi görünüyor. Sarı taş bina yeşile dönüyor ve elektrikle yıkanması gerekiyor. Otoparkın beyaz çizgileri yok ve her yönden çatlıyor.

Kısacası her yer darmadağınık ve buradan bir an önce çıkmam gerekiyor. Kahverengi kamyon park yerine girdiğinde Dakota'yı hemen tanıyorum. Aynı koyu kahverengi saçlara sahip -benimkinden bir iki ton daha koyu- ve her zamanki gibi aynı saç kesimi ve tıknaz yapısı var. Onu son gördüğümden bu yana neredeyse on yıl geçmiş ama sanki hiç zaman geçmemiş gibi. En azından yeterince zaman geçmemiş.

Eski arkadaşlarım her zaman hoşlanmadığım bir yanımı ortaya çıkarır. Arabamdan inip park alanını geçiyorum, giderken etiketi solmuş bir gazoz kutusunu tekmeleyerek yolumdan çekiliyorum.

"Tate." Dakota elini uzattı, ben de sıktım. Garip bir resmiyet hissi veriyor ama yine de neredeyse yabancıyız. Dakota yıllar boyunca birkaç kez bana ulaşmaya çalıştı ama hepimiz onu görmezden geldik. Geri kalanımız unutmak için yanıp tutuşurken, o her zaman geçmişin peşini bırakmayan biriydi.

"Hadi şu işi bitirelim," diyorum inleyerek ve başımı Aaron'ın çalıştığı binaya doğru uzatıyorum. "Burada olduğuna emin misin?"

"Bu sabah onunla bir toplantı ayarladım." Dakota ellerini pantolonunun ceplerine soktu.

"Yani gerçekten aldı mı?"

"Şey, gerçek adımı vermedim." Alay etti, sanki soru aptalcaymış gibi bana baktı. Doğruyu söylemek gerekirse, sanırım öyleydi. Dakota tutunmayı seven bir tipse, Aaron da bırakmayı seven bir tipti. Benden bile daha çok kaçardı. O zamanlar olan her şey onu açıklayamayacağım bir şekilde değiştirdi.

Sonra tekrar, hepimizi değiştirdi.

"Tamam." Kapıyı tutup çekerek açıyorum. Burası küçük ve bir sigorta ofisinden çok bir araba galerisine benziyor. Bu şirkete parasını emanet edecek insan tipini hayal bile edemiyorum.

Kapının üstündeki zilin sesiyle birlikte, üç ofisten birinin içinden bize doğru gelen bir çift ayak sesi duyuyorum. Aaron görüş alanıma girdiğinde, neler olduğunu anladığı an yüzündeki gülümsemenin çatık kaşlara dönüştüğünü görüyorum. Gözlerinin etrafındaki deri yumuşuyor, dudakları kaşlarını çatıyor. Her zamanki sıcak kahverengi gözleri taş kesiliyor.

"Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" diye soruyor, başını biraz geriye yaslamış, bizi gördüğüne memnun olmadığı belli.

"Seni ziyarete geldim," diyor Dakota, her zamanki ukalalığıyla.

"Çalışıyorum." Aaron kaşlarını çattı. "Burada olmamalısın. Sana söyleyecek bir şeyim yok." Duvardaki, güvenlikten çok görüntü amaçlı olduğunu tahmin ettiğim bir kameraya bakıyor.

"Hadi ama dostum. Sadece sohbet etmek istiyoruz. Birkaç dakika içinde buradan çıkacağız." Sanki bir müşteriymiş gibi onu etkilemeye çalışıyorum, ama sürpriz bir şekilde işe yarıyor gibi görünüyor.

"Ne istiyorsun?"

Sesimi alçaltıyorum. "Biraz daha özel bir yere gitmeliyiz, sence de öyle değil mi?"

"Tamam." Dönüp onu takip etmemiz için el sallıyor ve ofisine girdiğimizde kapıyı kapatıyor. "Birkaç dakika içinde bir toplantım var, o yüzden-"

"Hayır, yok," diyor Dakota. "Önümüzdeki kırk beş dakika için tamamen dolusun. Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Üçüncü Carter Wellington." Kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyor.

Aaron'un bunu anlaması bir an alıyor ve sonra kaşlarını çatarak Dakota'nın uzattığı eli reddediyor. "Ah, seni göt."

"Şatafatlı ismin hoş bir dokunuş olduğunu düşünmüştüm, değil mi?"

Aaron oturuyor, bize de aynısını yapmamız gerektiğini söyleme zahmetine girmiyor ama biz yine de yapıyoruz. "Pekâlâ, hemen konuya girelim, tamam mı? Yapacak işlerim var. Ne istiyorsunuz?"

Dakota ellerini masanın üzerinde birleştirerek açıkça, "Bradley için buradayız," diyor.

Aaron'un yüzü soluyor.

"Anladığım kadarıyla duymuşsun," diyorum.

Yavaşça başını sallıyor, gözle görülür bir şekilde sarsılmış. "Evet.

Evet, tabii ki duydum." "O gün onunla konuştun mu ya da onu

gördün mü?" Dakota sorar.

Aaron yutkunuyor. "Neden? Sen mi yaptın?"

"Yapmıştın." Dakota öne doğru eğildi, sesi benim hissettiğim kadar şaşırmış geliyordu. Bu sadece konuşmaya ısınma turuydu. Aslında o gün Bradley'le bizim konuştuğumuzdan daha fazla konuştuğunu düşünmüyorduk. "Ne söyledi?"

Aaron'un gözleri ikimizin arasında gidip geliyor, sonra ellerine iniyor. "O gün konuşmadık ama ondan önceki günlerde çok konuştuk."

"İkiniz hâlâ görüşüyor muydunuz?"' diye sordum. "Tüm bunlardan önce yani.

"Bak." Aaron iç çeker. "Ne istiyorsun? Neden buradasın? Her neyse, söyle gitsin. Senden on iki yıldır haber almadım, bu yüzden bunun sosyal bir görüşme olmadığını çok iyi biliyorum."

"Bradley'ye ne olduğunu bilmek istiyoruz," diyorum kararlı

bir şekilde. "Ve benim bilebileceğimi mi düşünüyorsunuz?"

"Peki"-Dakota sandalyesinde arkasına yaslanır-"ş ö y l e *söyleyeyim*: biz bilmediğini düşünüyorum."

Dudaklarını büzüyor. "Onun ölümüyle hiçbir ilgim yok, tamam mı? Beni arayana kadar onu yıllardır ne gördüm ne de konuştum. Hepinizi aradığı gibi. Hepimize söylediği şeyin aynısını bana da söyledi."

"Hangisiydi?" Dakota sorar.

"Belli ki evleniyordu," diyor Aaron. "Bu sonbaharda. Bunu biliyorsun."

"Bunu senden duymak istiyorum," diyor Dakota.

Dakota parmak eklemlerini sandalyenin koluna vururken Aaron dudaklarını parmaklarının arasına sıkıştırıyor.

"Evleniyordu ve ona o zamanlar olanlarla ilgili gerçeği anlatmak istiyordu. Bizim onayımızı istedi. Hepinizi arayacağını söyledi ama önce bana ulaştı."

Bradley bana bu sözleri söylediğinde, mideme buz gibi bir darbe yemiştim. Şimdi bile bu sözleri yüksek sesle duyduğumda ürperdiğimi hissediyorum.

Dakota'nın yüzü, kendi yüzümde hissettiğimden farklı olmayan bir küçümsemeyle kıvrılıyor.

Aaron, "Sanırım ilk önce benimkini almanın en kolayı olacağını ve sizi ikna etmeme yardımcı olacağımı düşündü," diyor.

"Peki ona ne söyledin?" diye sordum.

Aaron bana bir saniye kadar uzun süre bakıyor ve ben de kaşlarımı kaldırarak cevap vermesi için onu zorluyorum. "Ona hiçbir şekilde o gece olanları kimseye anlatmaması gerektiğini söyledim. Anlatmayacağımıza dair yemin ettik, bir anlaşma yaptık ve sözümüzü tutmamız gerekiyor." Aaron ellerine bakarak başını sallıyor. "Biz önce kardeştik, ne olursa olsun. Birbirimizi korumak zorundayız."

"Ben de ona aynı şeyi söyledim," diyorum. "Beni aradığında. Ona söylediğinde nasıl karşıladı?"

"Bilmiyorum. İkna olmuş gibiydi, sanırım, ama anlayamadım. O aşıktı. Aptalca. Evlenmeden önce onun her şeyi bilmesini istiyordu."

"Sence ona söylemiş midir?" Tekrar soruyorum, içimi bir

endişe kaplıyor. "Bilmiyorum."

"Peki, sen ne biliyorsun?" Bağırıyorum, kelimelerimden zehir damlıyor. Panik damarlarımda dolaşıyor ve sanki nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

"Hadi ama dostum, sakin ol. Sana her şeyi anlatıyorum," diyor Aaron, ellerini teslimiyetle kaldırarak.

"O geceyle ilgili gerçek ortaya çıkarsa hayatım mahvolur," diye hatırlatıyorum ona acı bir fısıltıyla.

"Bizimkiler yapmaz mıydı?" diye soruyor, kumral kaşları azalan saç çizgisi ve küt kesimiyle buluşmak üzere yükseliyor. "Bu işte beraberiz."

Dilimi ağzımın damağına bastırarak bir sonraki sözlerimi tartıyorum. "Bu konuda hiç birlikte olmadık. Pek sayılmaz. Bunun sizi beni etkilediği kadar etkilemeyeceğini biliyorsunuz. Gerçek ortaya çıkarsa kaybedecek çok şeyim var."

"Biz de oradaydık. Bizi de en az sizin kadar etkiliyor ve bu gerçeğin ortaya çıkması her birimiz için aynı derecede yıkıcı olacaktır," diyor kararlı bir şekilde. "Ve tüm bildiğim bu. Ona çenesini kapalı tutmasını söyledim, seninle konuşmamasını tavsiye ettim, ki bunu dinlemediğini biliyoruz, hepsi bu. Ondan sonra bir daha konuşmadık ve bir de baktım ki ölüm ilanını okuyorum. Tamamen dürüst olmak gerekirse-" diye sözünü kesti.

"Ne?" Eğilerek sordum. "Söyle."

Sözlerini yavaşlatarak kendini destekliyor. "Dürüst olmak gerekirse, dinlemeyeceğinden, anlatacağından ve sizin onu durduramayacağınızdan endişelendim..." Başını bir o yana bir bu yana eğerek yine sözünü kesiyor.

"Onu öldürdün mü?" Dakota öyle diyor. "Ben de aynı şeyi söyledim. Bu odada onun ölmesinden en çok çıkarı olan biri var."

Gözleri benimkileri buluyor ve ona ters ters bakıyorum. "Onu ben öldürmedim." "Ben de," diye onaylıyor Aaron.

"Aynen," diyor Dakota. "Bu yüzden kimin yaptığını bulmamız gerekiyor."

Daha sonra, cevaplardan çok sorularla ayrılırken Dakota şöyle diyor: "Nişanlısını bulmalıyız. Ne bildiğini öğrenmeliyiz."

"Bunun için zamanım yok," diyorum başımı sallayarak.

"Hapis için vaktin var mı? Çünkü eğer ona söylediyse-"

"Eğer ona söylediyse, ne olacak? Ne yapacağız?" Talep ediyorum. "Onu dışarı mı çıkaracağız? Onu öldürmek mi? Gerçekten bizim-"

"Sadece öneriyorum..." Bir elini kaldırarak yavaşça konuşuyor. "Biz sessiz kalmasını *tavsiye* ediyorum. Hepsi bu kadar."

"Onu tehdit etmek mi?" Alay ettim. "Hayır. Çalışmak zorundayım. Arkadaşımızın kederli dul eşini bulmaya gidemem. Üzgünüm." Ondan uzaklaşmak için dönüyorum ama bir sonraki sözleri beni yolumda durduruyor.

"Orada haklıydın. Eğer tüm bunlar ters giderse, tüm suçu üstlenecek olan sensin. Aksesuar olduğumuz kesin ama havaya uçan senin hayatın olacak. Benim değil. Küçük güzel karın senin kim olduğun hakkındaki gerçeği öğrenirse seninle kalır mı sanıyorsun? Ne yaptığını?"

O kadar hızlı dönüyorum ki elim yumruk olmuş, irkiliyor. "Beni tehdit etme."

Elleri teslim olmak için havaya kalkıyor ama yüz ifadesi korkmuş değil, ukala. "Aklımdan bile geçmezdi. Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum *patron.*" Göz kırpıyor.

Elimi yüzümde gezdirerek inliyorum. "Çalışmak zorundayım," diye tekrarlıyorum. "O zaman biraz izin al."

"Ne kadar zaman?"

"Bir hafta," diyor. "Bugün yaptığın gibi haftanın geri kalanında izin al ve bazı işleri halledelim, sonra kısa sürede rahat hayatına geri dönebilirsin."

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

CELINE

Nelson Sigorta evimizden iki saat uzaklıkta, bir benzin istasyonu ile bir içki dükkânı arasındaki küçük bir binada hizmet veriyor. Eski bir bina, boyasının yenilenmesi gerekiyor ve kapısında iki harf eksik bir logo çıkartması var.

Oraya girdiğimde beni nelerin beklediğine dair hiçbir fikrim yok. Aaron'ı görmeme izin verecekler mi? Zaten biriyle birlikte mi olacak? Ofiste olacak mı, yoksa çoğu gün evden mi çalışıyor?

Kim olduğumu anladığında beni göndereceğini biliyorum. Umarım o göndermeden önce ona bir insan olarak hitap edebilirim. Daha önce Tate'le arkadaş olduysa, eminim içinde bana yardım etmek isteyecek bir insanlık kırıntısı vardır.

Park alanını geçiyorum, kaldırımdaki çatlakların üzerinden geçiyorum, içlerinde kalın ot tutamları büyüyor.

İçeri girdiğimde, bayat hava dalgası, kapının üstündeki zilin *çınlaması* ve klima ünitesinin yüksek sesli uğultusuyla karşılaşıyorum. Tate'in ofisinde olduğu gibi masada resepsiyonist yok ama birkaç dakika sonra birinin ön tarafa doğru ilerlediğini duyuyorum.

Kısa boylu, kel, ciddi yüzlü ve beyaz gömleğinin göbeğinde kahve lekesi olan bir adam, pantolonunun belini çekiştirerek bir ofisten çıkar. "Merhaba. Birinin geldiğini duyduğumu sandım." Sıcak bir gülümsemeyle elini uzattı. "Beklettiğim için üzgünüm. Kristen öğle yemeğine çıktı,

ama ben Aaron. Buradaki sigorta acentelerinden biriyim. Bugün size yardımcı olabilir miyim?"

"Aslında, evet." Kendimi en kötüsüne hazırlıyorum. "Ofisinizde konuşmamızın bir yolu var mı?"

Tereddüt ediyor ve kimliğimi açığa çıkaracağımdan endişeleniyorum ama sonunda, "Elbette. Özür dilerim, adınızı alamadım." diyor.

Yalan söylemeyi düşündüm ama sonunda vazgeçtim. "Celine."

"Memnun oldum, Celine." Hâlâ temkinli görünerek geri adım atıyor ve beni arkadaki bir ofise doğru götürüyor. Ofis sıradan, eski mobilyalar ve ucuz, gri bir halı ile döşenmiş. Masasının arkasındaki yan dosya dolabında birkaç fotoğraf var ve gözlerim hemen bir teknede balık tutarken çekilmiş, üstsüz ve kameraya arkasını dönmüş bir fotoğrafa kayıyor. Omzunda Tate'inkiyle aynı dövme var. Dakota'nınkiyle aynı dövme.

"Şimdi, o zaman. Sizin için ne yapabilirim?" Sandalyesine oturdu ve masasına doğru yuvarladı, ellerini çenesinin altında kavuşturmuş beni inceliyordu.

Derin bir nefes alıyorum. "Kocam Tate Thompson."

Vücudu geriliyor ama ben devam etmek için acele ediyorum.

"Lütfen beni göndermeyin. Benimle telefonda konuşmak istemediğini biliyorum ama bunca yolu geldim ve sadece yardımına ihtiyacım var. Sanırım bana yardım edebilecek tek kişi sizsiniz."

"Sana yardım edemem," diyor sertçe, başını sallayarak. "Özür dilerim. Keşke yapabilseydim ama yapamam."

"Kayınvalidem, Daphne, sizden övgüyle bahsetti. Üniversitede hepinizin arkadaş olduğunu söyledi. Bana senin iyi bir insan olduğunu söyledi, senin iyi bir insan olduğunu."

İç geçiriyor ve masaüstüne bakarken alnını parmak eklemlerine dayıyor. "Bu çok uzun zaman önceydi. Tate ile yıllardır konuşmamıştım. Bayan Thompson çok nazik biri ama artık beni tanımıyor. Tate de öyle."

"Arkadaşınız olduğuna inandığım Dakota Miller'dan gönderdiği e-postada ofisinizin fiziksel adresi vardı."

İliklerime kadar hissettiğim bitkin bir ifadeyle bana bakıyor. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Sana telefonda da söylediğim gibi, bu her neyse onunla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Tüm arkadaşların öldü ya da kayıp," diyorum doğrudan konuya girerek. "Ve sanırım nedenini biliyorsun. Eğer gerçekten arkadaşların olsalardı, Tate'i bulmaya yardım etmek, onu sağ salim eve getirmek isterdin."

Başını iki yana sallar. "Keşke yapabilseydim. Keşke sana yardım edebilseydim. Tate iyi bir adamdı."

"*Öyle miydi*?" Burnumu tiksintiyle kırıştırarak söylüyorum. "O ölmedi."

Dudaklarını birbirine kenetler. "Bak, gitmelisin. Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm ama neler olduğunu bilmiyorum ve bu işe karışmamalıyım."

"Nelson Sigorta'nın adresi neden e-postasında vardı? En azından bunu söyleyebilir misiniz? Buraya geldi mi? Bir konuda birlikte mi çalışıyordunuz?"

"Hayır. Dakota'nın ona adresi neden göndermiş olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok." Ayağa kalkıyor. "Belki bana bir kart göndereceklerdi."

"Hepinizde aynı dövme var." Elimle resmi işaret ediyorum, sonra omzumun arkasına dokunuyorum, eğer bende de olsaydı aynı dövme tenime otururdu. "Aslan. Ne anlama geliyor? Tate bana hiç söylemedi."

Kaşlarını çatarak fotoğrafa bakıyor. "Aptalca bir üniversite olayıydı. Sarhoştuk ve havalı göründüklerini düşündük." Kolunu uzatarak kapıya doğru işaret ediyor. "Lütfen bana polisleri aratmayın. Burası benim iş yerim. Öylece ortaya çıkamazsınız." Omuzları ağır bir nefesle yükseliyor. "Lütfen bir daha buraya gelme, tamam mı? Umarım Tate'i bulursun ama sana yardım etmek için yapabileceğim başka bir şey yok. Hayatımın o dönemini geçmişte bıraktım ve orada kalmasını istiyorum."

Başımı sallıyorum, çantamı toplayıp ayağa kalkıyorum ama sonra aklıma geliyor ve bir yapışkan not kâğıdı ile kalem alıp telefon numaramı not ediyorum. "Lütfen, sadece... aklınıza bir şey gelirse lütfen beni arayın."

Başını sallıyor ama sinirli görünüyor ve sonunda geldiğimden daha fazla bir şey almadan ayrılıyorum. Arabaya ulaştığımda, bu düşüncenin tamamen doğru olmadığını fark ediyorum. Bu geziden öğrendiğim bir şey varsa o da dövmelerin üniversitede arkadaşlar arasında bir şey olduğunu ve sadece Tate ve Dakota'da değil, hepsinde olduğunu artık biliyor olmam. Bunun bir anlamı olup olmadığından emin değilim ama daha önce sahip olmadığım bir bilgi ve bunu kabul ediyorum.

Şehrin öbür ucuna giderken, konuşmayı kafamda gözden geçiriyorum. Tate gerçekten arkadaşıysa neden yardım etmek istemediğini bilmiyorum ama aktif bir soruşturmaya dahil olmak istememesini anlayabiliyorum, özellikle de yıllardır konuşmamışlarsa. Yine de, Daphne ve Lane'in anlattığı gibi gerçekten kardeş k a d a r yakın olsalardı, soruları yanıtlamak ya da yapabileceğim bir yol varsa yardım etmek istememeyi hayal edemiyorum. Lisedeyken yakın olduğum kızları düşünüyorum - yıllardır konuşmadığım kadınları. Başlarına bir şey gelseydi, hiçbir şey bilmesem bile, olaya dahil olmak isterdim. Yardım etmek isterdim. Bir şey saklamıyorsa, Aaron'un davranışları bana hiç mantıklı gelmiyor.

Keşke Dakota'nın neden birkaç gün önce Aaron'ın iş adresini ona gönderdiğini bilseydim. Bir anlamı olmalı, değil mi?

Evimin önüne geldiğimde, Aaron ve konuşmamızla ilgili tüm düşünceler beni bekleyen polis arabasının görüntüsüyle silinip gidiyor.

Dedektif Monroe ile aynı anda arabadan indim. Birkaç dakika sonra annem kafasını evden çıkarıyor. Ona temkinli bir şekilde el sallıyorum. Durduğum yerden endişeli mi yoksa üzgün mü göründüğünü anlayamıyorum ve bundan nefret ediyorum.

Dedektif bana doğru yürüdü. "İyi günler, Bayan Thompson. Habersiz geldiğim için özür dilerim."

"Oh, um, sorun değil. Uzun zamandır mı bekliyordunuz?"

"Hiç de değil. Buraya yeni geldim ve annen her an evde olabileceğini söyledi. Ben de tam seni aramaya hazırlanıyordum."

Arabaya bir göz attım. "Oh. Her şey yolunda mı? Bir şey mi oldu?"

"Soruşturmamız sırasında karşılaştığımız bir şey hakkında sizinle görüşmek istedim." Ellerini karnının önünde kavuşturup duruşunu genişletiyor ve benim midem bulanıyor.

Her ne ise, bir telefon görüşmesinden daha fazlasını gerektiriyor. Bu ciddi olmalı. Yutkunuyorum. "Tamam."

Ceketinin cebine uzanır ve bir not defteri çıkarıp çevirerek açar. "Bayan Thompson, kocanız kaybolmadan bir gün önce yatırım hesabınızdan çekilen yüklü miktardaki para hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?"

"Benim..." Kalbim durdu. "Neyim?"

"Bir yatırım fonunun parçası olarak kocanızla paylaştığınız ortak yatırım hesabı. Neyi kastettiğimi biliyor musunuz? İçinde iki yüz altmış dört bin dolar civarında bir bakiye varmış gibi görünüyor."

Başımı salladım. "Hangisinden bahsettiğinizi biliyorum, evet, ama para çekme hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ne kadar kayıp var?"

Elindeki kâğıda tekrar hızlıca bakar ve defteri kapatır. "Hepsini, Bayan Thompson. Her kuruşu."

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

TATE

Kaybolmadan Bir Gün Önce

Celine'e yalan söylemekten hoşlanmıyorum ama bu noktada başka ne seçeneğim var ki? Bradley'ye ne olduğunu bulamazsam ya da en azından yaptıklarımızı kimseye anlatmadığından emin olamazsam, her şey parçalara ayrılabilir, hayatımın özenle yerleştirilmiş parçaları parçalanabilir.

Bilmiyorum, belki Dakota kafama girmiştir. Belki de sadece paranoyağım, ama Bradley'nin nişanlısına yaptıklarımızdan bahsetmiş olma ihtimali bile varsa -ya da bu konuda başka biri- bunu bilmeli ve sonra nasıl başa çıkacağıma karar vermeliyim. Bunun ne anlama geldiğini henüz bilmiyorum.

Artık sırrımızı korumak için -hayatımı sağlam tutmak için- ne yapmak istediğimden emin değilim. O zamanlar olduğum kişi değilim.

Ofisten çıkarken Dustin'in adımı söylediğini duyuyorum. Arkamı döndüğümde onu beni takip ederken buluyorum ve kalbim sıkışıyor. Telefonumu elinde tutuyor, yüzünde parlak bir gülümseme var. "Bunu unutmak istemiyorum," diye şarkı söylüyor. "Masanın üzerinde duruyordu."

"Oh, kahretsin. Tamam. Teşekkürler. Unutmuş olmalıyım." *Bu harika oldu, değil mi? Kesinlikle mükemmel.*

Gülümsemesi bir an duraksıyor ve yalan söylediğimden şüphelenip şüphelenmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum, bu yüzden daha geniş sırıtıyorum, telefonumu cebime sokup okşuyorum.

"Sonra görüşürüz, tamam mı?"

"Tüm o projelerle iyi eğlenceler," diye dalga geçerek içeri geri döndü.

Şansıma lanet ederek arabanın kapısına doğru ilerliyorum. Telefonu şimdi içeri götüremem ve şehir dışına da çıkaramam. Celine'e bir müşteriyle buluşacağımı söyleyebilirim sanırım ama şehrin iki saat dışındaki mülklerle ilgilenmiyorum, bu yüzden buna inanacağından emin değilim. Şehir dışında yaşayan ama burada bir mülkü olan ya da mülk arayan bir müşteriyle buluşacağımı söyleyebilirim. Bu çok mantıksız bir şey olmaz ama Nelson Sigorta ile benim aramda bağlantı kurmaya başlaması riskini de göze alamam. Bu çok büyük bir kumar.

Eğer telefonumu kapatırsam, bana güvenen eşim şüphelenecektir. En azından roller tersine dönseydi benim şüpheleneceğimi biliyorum. Sanırım bir taksi çağırıp telefonumu arabada bırakabilirdim ama saatler süren gidiş ve dönüş için ödeyeceğim ücret astronomik olurdu. Bu yüzden şu anda yapmayı düşünebildiğim tek şeyi yapıyorum.

Dakota sanki aramamı bekliyormuş gibi telefonu hemen

açtı. "Beni almanı istiyorum."

"Ne zaman? *Şimdi mi?* Neden?"

"Evet, şimdi. Dediğini yaptım. Bir hafta izin aldım ve Bradley'nin nişanlısıyla konuşmaya gidiyorum. Ama karımın nereye gittiğimi bilmemesi için telefonumu ofiste bırakmam gerekiyor, bu da onu arabamda bırakmam gerektiği anlamına geliyor. Bu da beni Dublin'e götürecek başka bir arabaya ihtiyacım olduğu anlamına geliyor."

"Bensiz mi gidecektin?" diye soruyor. "İki

kişilik bir iş gibi hissetmedim."

"Anladım," diyor, sesi biraz kırgın çıkıyor ama belli ki bunu saklamaya çalışıyor. "Şu anda kasabada değilim, o yüzden oraya varmam otuz dakika falan sürer, ama elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

"Harika. Teşekkürler. Görüşürüz." Aramayı sonlandırıp telefonumu torpido gözüne sokuyorum ve arabanın aynasındaki yansımamı kontrol ediyorum. Yorgunum ve bu belli oluyor ama en cesur yüz ifadesini takınmakta her zaman iyi olmuşumdur.

Dakota sözünü tutarak bir saatten kısa bir süre sonra geldi ve kamyonetini park ettiğim yerin hemen yanına çekti. Arabamdan inip hızla kamyonete bindim ve "Tekrar teşekkürler" diye mırıldanmadan önce kapıyı kapattım.

"Dün senden haber alamadığımda, beni görmezden geleceğini düşünmeye başlamıştım."

Öyleydim ama bunu şimdi itiraf etmeyeceğim. "Sadece bir oyun planı oluşturmak için biraz zamana ihtiyacım vardı."

"Peki oyun planı nedir?" Park yerinden çıkıp bana baktı. "Açıkçası Dublin'e yalnız gitmen."

Görünürdeki espri çabasını görmezden gelerek, kendimi kaptırıyorum. "Nişanlısını kontrol etmek ve ölümü hakkında bize ne söyleyeceğini öğrenmek için Dublin'e gidiyoruz."

Gülmenin mi yoksa bana bağırmanın mı eşiğinde olduğunu anlayamıyorum. "Bu kadar mı? Planınız bu mu? Hiç tanımadığımız, bizi Adam'dan tanımayan bir kadının evinde durup, 'Hey, bize neredeyse evlenmek üzere olduğun ölü adam hakkında bilgi ver' mi diyeceğiz?"

Kaşlarımı çattım. "Tabii ki öyle değil. Yolda durup biraz çiçek alabiliriz diye düşündüm." Biraz nakit para sakladığım cebimi yokluyorum. "Ona Bradley'nin eski arkadaşları olduğumuzu ve ölümüne üzüldüğümüzü söyle. Sadece bir şeyler hissetmeye çalış. Kulaktan kulağa oynayın. Eğer ona o geceden bahsettiğini öğrenirsek, bunun bir yalan olduğunu söyleriz. Bradley her zaman biraz tuhaftı." Bunu söylerken bile iğrenç hissediyorum, böyle yalan söylemek, ama başka seçeneğim yok. Kararımı o zaman vermiştim, verdiğimden beri her gün pişmanlık duyduğum bir karar ve şimdi bundan geri dönemem. Sadece yaptığım şeyin sonuçlarını kabul edebilir ve ilerlemeye ve daha iyi olmaya çalışabilirim. "Elimizden geldiğince ona yardım etmeyi teklif edeceğiz."

Dakota başını sallıyor ve kırmızı ışıkta durduğumuzda bakışlarını kaydırıyor. Tekrar konuştuğunda, doğrudan önüne bakıyor. "Sana bir şey söylemem gerek."

Bekliyorum.

Boğazını temizliyor ve bir elini ağzına götürüyor. "Düşünmeye başlıyorum..." Duraklıyor, dudaklarını yalıyor. "Ya her konuda yanılıyorsak

bunun? Ya Bradley'i öldüren kişi aslında bizden biri değilse? Ya tamamen başka biriyse? Ne yaptığımızı bilen ve intikam almak ya da bizi itirafa zorlamak isteyen biri?"

"Ne?" Başımı yana eğip onu inceliyorum. "Nişanlısını mı kastediyorsun?"

"Muhtemelen. Sadece bizden olmayan biri. O zamanlar ya da daha yakın zamanda bunu öğrenen biri."

"Neden böyle düşündünüz? O zamanlar bunu bilen biri neden bu konuda bir şeyler yapmak için bu kadar beklemiş olsun ki? Ve eğer yeni öğrendilerse, bu bizden birinin konuştuğu anlamına gelir. Birine söyledin mi?"

"Hayır," diyor, sesi sabit. "Hayır, tabii ki değil. Ben aptal değilim. Kimseye söylemeyeceğimizi söylemiştik ve ben de söylemedim. Tosha'ya bile. Üç yıldır evliyiz ve bu konuyu bir kez bile açmadım. Bunu ne size ne de kendime yaparım." Duraksıyor. "Neden? Yaptın mı?"

"Yapmadığımı biliyorsun. Kendin söyledin, kaybedecek en çok şeyim var." "Sarhoşken falan bile mi?"

"Ben içki içmem." Kaşlarım birbirine yaklaşıyor. "Bu garip bir şekilde spesifikleşiyor ve şimdi kesinlikle birine söylemişsin gibi hissediyorum."

"Hayır." Eliyle havada bir çizgi çiziyor. "Yapmadım, ama son zamanlarda merak ediyorum çünkü takip edildiğimi düşünmeye başladım."

Omzumun üzerinden bir bakış atarak arka camı kontrol ettim. "Sen neden bahsediyorsun?"

Dakota, "Hayır. Şu anda olmaz," diyor. "Evde. Dükkanda. İşten eve dönerken. Hep aynı siyah araba. Sanırım bir Lexus. Sürekli görüyorum. Beni takip ediyorlar. Beni izliyorlar. Ya daha önce Bradley'e de aynı şeyi yaptılarsa-" Sözlerini kesiyor, geniş gözlerle başını sallıyor. "Ya şimdi de benim peşimdelerse?"

"Beni Dublin'e götürmeyi kabul etmeden önce tüm bunlardan bahsetmeliydin, öyle değil mi?" Omzumun üzerinden tekrar kontrol ediyorum.

"Ben de en az sizin kadar cevap istiyorum," diyor. "Ayrıca, bugün henüz görmedim. Genelde işten sonra beni eve kadar takip ederler."

"Neden bundan daha önce bahsetmedin?"

"Bana inanır mıydın?" diye homurdanıyor inançsızca. Haksız da değil. Şu anda bile ona inanıp inanmadığımı bilmiyorum. "Dahası da var," diye ekliyor birkaç dakika sonra.

İnanılır gibi değil. "Tabii ki var. Başka ne olabilir ki?"

"Dün gece işten eve geldiğimde, karşılama paspasımın üzerinde 'Şşşt' yazan bir notla birlikte yanmış bir kitap duruyordu."

"Yanmış bir kitap mı?" Kaşlarım aşağı doğru çekildi. "Ciddi misin?"

Dudaklarını bükerek başını sallıyor. "Bak, inan bana, kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama oradaydı. Bunu başka nasıl açıklayabilirsin ki?"

"Hangi kitaptı o?"

Bana doğru bir bakış atıyor ve içimden bir şeyler kopuyor. "En kötüsü de bu. *The Catcher in the Rye*'dı. Ki bu benim için hiçbir şey ifade etmiyor, tabii..." Devam etmedi, etmesine gerek yoktu. Kitabın adını söylediği anda tüm vücudum kaskatı kesildi. İkimiz de bu kitabın ne anlama geldiğini biliyoruz ve sadece o geceyi bilen biri bunun önemini anlayabilir. "Diğer her şeyi -takip edilmeyi, Bradley'nin ölümünü- bir kenara bırakabilsem bile, o kitabın kapımın önünde durmasının birilerinin bildiğine dair bir işaretten başka bir şey olmasına kesinlikle imkân yok, özellikle de çenemi kapalı tutmamı söyleyen bir notla birlikte. Ya da..." Başını kaşıyor. "Belki de *şşş* demekle daha çok alay etmek istemişlerdir. Sır yüzünden. Sessiz kaldığımız için. Bilemiyorum. Bunun bir tesadüf olduğunu sanmıyorum. Sessiz kalmamızı isteyen biri mi yoksa o zamanlar yaptıklarımızın ortaya çıkmasını isteyen biri mi, emin değilim. Ama bence hepimizi hedef alıyorlar. Ve sanırım sırada ben varım."

Pencereden dışarı bakıyorum, bana söylediği her şeyi anlamaya çalışıyorum. "Bilmiyorum dostum. Çok zorlama görünüyor."

"Arkadaşımızın öldürülmesinden daha mı zorlama?"

"Hâlâ öldürüldüğünü bilmiyoruz. Sadece başından yaralandığını biliyoruz. Belki de düşmüştür."

"Elbette," diyor, sesi yenilmiş gibi çıkıyor. "Belki."

"Bakın, yanıldığınızı söylemiyorum, sadece haklı olmadığınızı umuyorum. Daha önce de söylediğim gibi, kafamda bir anlam oluşturamıyorum. O zamanlar ne yaptığımızı bilselerdi -*Çavdar Tarlasında Çocuklar'la* ilgili ayrıntıları bilecek *kadar- neden* peşimize düşmek için bu kadar uzun süre beklesinler ki?"

"Tabii yeni öğrenmedilerse. Bradley'nin vicdan azabı yüzünden nişanlısına olmasa bile bir arkadaşına ya da terapistine anlatması gibi."

"Öyle olsa bile, bizi takip edeceklerini nereden biliyorlardı? Neden her şeyi polise bildirmek yerine sizi takip etsinler ki? Ve neden beni değil? Öldüren benim-" diye kestirip attım, o geceyi bir daha yaşamayı reddederek. "Hedef almaları gereken kişi benim. Suçlu olan."

Aynı fikirde değil ama aynı fikirde olmadığından da şüpheliyim. "Başka nasıl bir çözüm olabilir ki? Bu kitap başka ne anlama geliyor olabilir? Bana uygulanabilir, akla yatkın bir teori verin, ona cankurtaran simidi gibi sarılayım."

O kitabın ya da herhangi bir kitabın neden yakılıp kapısının önüne konulduğuna dair mantıklı tek bir fikir bulmak için beynimi zorluyorum. Ama mantıklı hiçbir açıklama yok, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum.

Dublin yolunun geri kalanını çoğunlukla sessizlik içinde, her ikimiz de kendi düşüncelerimizde kaybolmuş gibi geçiriyoruz. Bu çok garip. Bir zamanlar yanımda oturan bu kişi hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyordum. Korkularını, hedeflerini, hoşlandığı kızları, sevdiği müzikleri, nefret ettiği filmleri biliyordum. Şimdi ise neredeyse bir yabancı. Nerede çalıştığını bile bilmiyorum. Çok korkunç ve biçimlendirici bir şey yaşadık ve bu bizi sonsuza dek değiştirdi. Eskiden arkadaş olan çocuklar gibi olamayız. O gecenin izi kalıcı ve çirkinleştirici, sonsuza dek kim olduğumuza dair bir leke. Ne kadar uğraşırsak uğraşalım, ikimiz de bundan kaçamayız.

Bradley'nin ev adresinden birkaç mil ötedeki bir markette durup bir buket çiçek alıyoruz. Celine laleleri tercih ediyor, gerçi haftanın herhangi bir günü çiçek yerine çikolata almayı tercih eder ama bu kadının çiçekleri sevip sevmediği ya da hangilerini alacağımız konusunda bir tercihi olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yok.

Eminim evi şu anda cenazeden gelen çiçeklerle doludur.

Yine de eli boş gitmek yanlış geliyor.

Elimizde çiçeklerle, Bradley'nin okulun mezunlar rehberinde listelediği adrese varıyoruz. Siyah panjurlu, şirin, mavi bir ev. Tek katlı, geniş bir verandası olan, boylu boyunca uzanan bir ev.

Bir şekilde uyuyor. Onu burada hayal edebiliyorum. Güvende. Bir hayat kurarken. Bradley bir ev olsaydı, o da burası olurdu. Sıradan ama rahat. Misafirperver.

Bu onu kaybetmeyi çok daha zorlaştırıyor. Onun için yas tutmaya hakkım yok. On yıldan uzun bir süredir onun hayatının dışındaydım. Hayattayken bunu düzeltmek için hiçbir çaba sarf etmediğim halde üzülmeye ya da onu özlemeye hakkım yok. Bunu biliyorum ve hala da biliyorum. Onun nasıl biri olduğunu düşünmeden edemiyorum. Her şeyin ne kadar farklı olmasını isterdim.

Eve sessizce yaklaşıp kapıyı çalıyoruz ve Dakota'nın da aynı şeyleri düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. İsterse yas tutabilir. Denedi, belki de benim gördüğümden daha fazla. E-postalar gönderdi. Mesaj attı. *Denedi.*

Aramızda bunu yapan tek kişi o.

Birkaç dakika içinde bir kadın cevap verir. Uzun, siyah saçları ve yeşil gözleri var, ağlamaktan ya da uykusuzluktan ya da her ikisinden de kan çanağına dönmüş.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor biz daha kendimizi tanıtamadan.

"Sen Andrea mısın?" Bradley'nin Facebook'taki ilişki durumuna ve ölüm ilanına iliştirdiği ismi hatırlayarak soruyorum.

Başını sallıyor, kollarını kavuşturuyor ve aramızdaki perdeli kapıyı kapalı tutuyor.

"Bradley'nin eski arkadaşlarıyız. Aynı okula gitmiştik. Ben Tate, bu da Dakota." Gözlerinde bir tanıma belirtisi arıyorum ama yok. "Vefatını duyduğumuzda çok üzüldük."

"Cenazeye gelmek istedik ama zamanında haberimiz olmadı," diye ekliyor Dakota. "Birkaç saat uzaktayız. Ben Groff Park'ta yaşıyorum ve Tate de Dale'in dışında."

Yavaşça başını sallıyor ama yine de kapıyı açmıyor.

"Her neyse, isterseniz bunları burada bırakabiliriz. Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz. Başsağlığı dileklerimizi şahsen iletmek istedik." Çiçekleri yere bırakmak için hamle yapıyorum ve o yavaşça kapıyı açarak beni durduruyor.

"Bradley'le hâlâ görüşüyor muydun?" diye soruyor, sessiz sesi titreyerek.

"Keşke evet diyebilseydim ama gerçek şu ki irtibatı kaybetmiştik. Yıllardır konuşmamıştık," diye itiraf ediyorum. "Ama üniversitedeyken çok yakındık. Keşke bu kadar uzun süre devam etmesine izin vermeseydik."

"Senden hiç bahsetmedi. Geçmişi hakkında çok fazla konuşmazdı," diyor beni inceleyerek. Gözleri yüz hatlarımın üzerinde yavaşça dans ediyor. Yüzüm bu yoğun incelemenin altında yanıyor. "Ama... onun ve arkadaşlarının üniversiteden fotoğrafları var. Sanırım bazılarından seni tanıdım."

Yumuşak bir gülümseme veriyorum ve ensemi kaşıyorum. "Evet, muhtemelen. Hemen hemen her zaman beraberdik. Aynı sporlar ve kulüpler. Diğer arkadaşımız Aaron'la oda arkadaşıydı. Onun da gelmesini umuyorduk ama işinden izin alamadı."

Sonunda elini uzattı ve çiçekleri benden aldı. "Teşekkür ederim. Gelmeniz büyük incelik. Gerçekten. Gelmene gerek yoktu."

"En azından bunu yapabilirdik," diyor Dakota. "Bradley de bizim için aynı şeyi yapardı."

Hafifçe gülümsüyor ama cevap vermiyor.

"Bunu sormaktan nefret ediyorum," diyorum, "ama... nasıl öldüğünü sorabilir miyim? Hasta mıydı yoksa..." Cevabı ya da bunun beni ilgilendirmediğini söylemesini beklerken kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

"Polis bunun yanlış giden bir soygun olduğunu düşünüyor." Sesi çatlıyor ve yorgun gözleri yaşlarla doluyor. "O buradaydı. Kızımın bir dansı vardı.

Savannah'da bir yarışma vardı ve ben de onu götürmüştüm, bu yüzden geç saatlere kadar eve gelemedik. Eve geldik ve onu mutfakta bulduk. O..." Bir eliyle başının arkasına hafifçe dokunuyor, gözleri kamaşıyor - hatırlıyor -Dehşet içinde. Sözünü bitirmeden boğazını temizliyor ve gözyaşlarını siliyor. "Zorla girildiğine dair hiçbir iz yoktu ama kapıları hep açık bıraktık."

"Bir şey alındı mı?" Ben sordum.

Başını iki yana sallar. "Hayır. Zaten bulabileceğimiz bir şey de yok. Çok fazla paramız yok. Ne aradıklarını anlamıyorum ama her ne ise onun hayatına değecek bir şey olamaz. Burada ölmeye değecek bir şey yok. Sadece onlara verirdi." Sesi tekrar çatladı ve ağzını kapattı. "Özür dilerim."

Başımı salladım. "Hayır. Çok özür dilerim." Elim sanki koluna dokunacakmışım gibi ona doğru uzanıyor, ama söylediği şeyi hayal ettiğimde daha iyi düşünüp elimi geri çekiyorum. "Sizde... sizde güvenlik kamerası kaydı var mı? Kim olduğunu görmenin bir yolu var mı?"

"Hayır." Burnunu çekerek burnunu siliyor. "Hiç sorun yaşamadık. Burası sakin bir mahalle ve başımıza böyle bir şey geleceğini hiç düşünmemiştik." Kuru ve pişman bir nefesle ekliyor: "Tanrım, kulağa ne kadar safça geliyor değil mi?"

Başımı salladım, öyle olduğunu varsayıyordum ama sormak zorundaydım. "Bu senin hatan değil. Sadece öldüğü için çok üzgünüm. Yapabileceğimiz bir şey var mı? Yardım edebileceğimiz ya da sana getirebileceğimiz herhangi bir şey?"

Başını sallıyor, hala kapıyı sonuna kadar açmıyor. Bize tamamen güvenmiyor ve onu suçladığımı söyleyemem. "Hayır, teşekkür ederim. İyi olacağız. O da iyi olmamızı isterdi."

"Bradley iyi bir adamdı. Seni gerçekten severdi."

Kaşları aşağı doğru kıvrılıyor. "Konuşmadığınızı söylediğini sanıyordum."

"Öyle olmalı." Sözlerimi düzeltiyorum. "Her zaman asla evlenmeyeceğini söylerdi ama ölüm ilanında yer alan fotoğraflara bakılırsa onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim."

Gülümsüyor ama biz vedalaşıp kamyona doğru giderken gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor.

"Ne düşünüyorsun?" Dakota içeri girdiğimizde soruyor.

"Bir şey bildiğini sanmıyorum."

Dudakları birbirine yapıştı. "Bilmiyorum. Ona güvenmiyorum."

Sözler şok edici değil, ama onlarla ne yapacağımı bilmiyorum, bu yüzden arabayı aşağı çekerken ve bir daha asla göremeyeceğimiz, başarısız olduğumuz kardeşimizin evinden uzaklaşırken hiçbir şey söylemiyorum.

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CELINE

"Anlamıyorum. Her şey gitti de ne demek?" Tüm umudumla bunun bir tür eşek şakası olduğunu umarak dedektife bakıyorum.

Tate yıllar önce beni paramızı geleneksel bir 401k yerine bir yatırım hesabına yatırmaya ikna etti çünkü ihtiyacımız olduğunda ona ulaşmanın daha kolay olacağını söyledi. Ama bizden çalmazdı, değil mi? Tüm birikimimizi, çocukların geleceği için oluşturduğumuz birikimi bana söylemeden almazdı. Buna inanmak zorundayım, ama kocamın tanıdığımı sandığım versiyonuna tutundukça daha da aptal gibi görünüyor ve hissediyorum.

"Kocanız kaybolmadan bir gün önce, tüm meblağ çekildi."

Sesim nefes nefese. "Ben... yani... nasıl olur da... nereye gitti? Para nerede?"

"Şu anda bunu anlamaya çalışıyoruz ve önümüzdeki bir iki gün içinde cevapları almamız gerekiyor, ancak belgelerin ortaya çıkmasını beklemeden bize yardımcı olabileceğinizi umuyordum."

"Hiçbir fikrim yok. Tate hiçbir şey söylemedi. Ben... Yani, o..." Sesimdeki titremeyi yatıştırarak soğukkanlılığımı topluyorum. "Hesabımızdan para çekmekten hiç bahsetmedi ve kesinlikle tüm

bir yol bulabilirdik. Acil bir durum olmadığı sürece bunu asla kabul etmezdim ve o zaman bile başka bir yol bulurduk."

"Para sıkıntınız mı vardı? Bu birikime ihtiyaç duymanıza neden olacak büyük bir harcama mı oldu?"

"İki yüz bin dolar mı?" Soruyorum, sesim şüpheci. "Hayır, sanırım bunu hatırlardım."

"Ve banka hesabında değil mi?"

"I..." Duraksadım. "Kaybolduğundan beri hesabımızı kontrol etmedim." Sanırım yapmam gereken ilk şeylerden biri buydu, şimdi düşünüyorum da. Tek bildiğim, sahip olduğumuz her şeyi tamamen temizlediği. Bildiğim kadarıyla, resmen beş parasızım. Hesaplarına hiç bakmayan eşlerden değilim, ama çoğunlukla her şey otomatik olarak gerçekleşiyor ve ikimiz de sık sık kontrol etmek zorunda kalmıyoruz. Ve ikimiz de yatırım hesabını yılda bir kez hepsini kaybetmediğimizden emin olmak için baktığımız zamanlar dışında kontrol etmiyoruz. İlk yatırım yaptığımızda, sürekli olarak bunu takıntı haline getirmek bir alışkanlık haline geldi, ancak piyasa her düştüğünde paniğe kapılıyorduk, bu yüzden boşvermeyi ve mümkün olduğunca kontrol etmekten kaçınmayı öğrendik.

Ana hesaba gelince, faturalarımızı ödediğimizde veya büyük bir alışveriş yaptığımızda ona bakıyoruz, ancak tasarruf konusunda her zaman iyi olduk, bu yüzden genellikle düşündüğüm bir şey değil, özellikle de aklımda çok fazla şey varken. Daha önce hiç düşünmeden kredi kartıyla arabaya benzin koydum.

Tate hesabımızı boşaltmaz. Her ne oluyorsa... bizi beş parasız bırakmaz, değil mi? Bizi hiçbir şeysiz bırakmaz.

Dedektif yaklaşarak, "Sakıncası var mı?" diye sorar.

"Evet, tabii." Başımı sallayıp telefonumu almak için arabaya dönüyorum. Telefonumu aldıktan sonra bankacılık uygulamamı açıp giriş yapıyorum. Hesaplarımıza dokunulmadığını görünce içim rahatlıyor. "Her şey aynı görünüyor ama yatırım hesabımızdaki para bu hesaba yatırılmamış." Görebilmesi için telefonu geri çeviriyorum. "Belki birkaç gün sürer?"

Not defterini tekrar cebine sokar. "Olabilir. Genelde değil, ama hesabınızda şüpheli bir şey görürseniz bize bildirin. Bu arada, o hesapları kapatıp parayı sadece sizin adınızın olduğu bir hesaba aktarmak isteyebilirsiniz. Her ihtimale karşı."

"Her ihtimale karşı... kocam benden daha fazlasını çalmaya çalışırsa diye mi?"

Bana bakmaya devam etmek dışında bir yanıt vermiyor, sanki bu yeterli bir yanıtmış gibi.

"Başına kötü bir şey geldiğini düşünmüyorsun, değil mi? Paramızı çalıp beni terk ettiğini mi düşünüyorsun? Şehri mi terk etti? Veda bile etmeden kaçtı mı?" Söylerken kelimeler üzerimden akıp gidiyor, her zamanki gibi gerçek ve acı verici. Bunun böyle göründüğünü inkâr etmek gittikçe zorlaşıyor.

"Bana varsayımda bulunmam ya da spekülasyon yapmam için para vermiyorlar. Kocanı bulana kadar bunu bilmenin bir yolu yok." Dudaklarını birbirine bastırıyor, uzaklaşmak için dönüyor ama durup bana bakıyor. "Araba kazasıyla ilgili hala bir açıklamamız yok, ama diğer her şeye baktığımızda - tatil ve kayıp para hakkında yalan söylemek - şey... benim tecrübelerime göre, ördek gibi yürüyüp ördek gibi konuşuyorsa, Bayan Thompson, genellikle ördektir." İki parmakla selam verip başını sallıyor. "Kendinize iyi bakın. İrtibatta olacağız." Elini bir kez daha salladıktan sonra arabaya biniyor ve yolda gözden kayboluyor.

Öğrendiklerimden dolayı hâlâ sarsılmış bir halde eşyalarımı topluyorum ve eve doğru yola çıkıyorum. Her iki duygu da içimde savaşırken daha öfkeli miyim yoksa perişan mı bilmiyorum, midem sanki hasta olacakmışım gibi gurulduyor. Boğazımın arkası pamuk gibi, bir türlü kurtulamadığım dayanılmaz bir his. *Bunu bana nasıl yapabildi? Bunu bana neden yapsın ki?* Her şeye rağmen bir nedeni olduğuna inanmak istiyorum. Zorlandığına. Beni bir şekilde korumak için yaptığına. Ama bu mantıklı gelmiyor. Defalarca yalan söyledi, tatil hakkında, para hakkında.

Onun için korkuyorum. Tehlikede olmasından ve polisin neden yalan söylediğini anlamaya çalışmak ve onu suçlamak için o kadar çok zaman harcamasından endişeleniyorum ki onu bulduğumuzda çok geç olacak. Bu düşünceyi aklım almıyor. Daha çok çabalamalıyım ama ona olan sevgim yüzünden aptal ya da kör de olamam. Yalan söyleyebileceğini, yalan *söylediğini* kabul etmeliyim. Bizi terk edebilirdi.

Her konuda çok kararsızım.

Tate beni bırakmaz.

Tate yalan söylemezdi.

Ama o yaptı. Ve yaptı da.

Son zamanlarda yaşadığımız her etkileşimi yeniden analiz ediyorum. Mutsuz görünüyor muydu? Üzgün görünüyor muydu? O sabah bana veda ettiğinde, o gün için vedadan daha fazlasını söylüyor gibi görünüyor muydu? Son bir veda gibi miydi? Sonsuza kadar süreceğini bildiği halde beni nasıl bu kadar rahat öpebildi, nasıl bu kadar kısa süre sarılabildi? Onun için gerçekten bu kadar az şey mi ifade ediyordum? Peki ya çocuklar? O sabah nasıl olur da onlarla daha fazla vakit geçirmezdi? Daha fazlasını söylemedi mi? *Onlara bunu yapmaya nasıl cüret eder!*

Ön kapıya doğru ilerlerken hâlâ öfke ve üzüntü arasında gidip geliyorum ve annem beni karşılıyor.

"Bu da neydi şimdi?" diye soruyor, sesini alçak tutarak.

Ona söylemek istemiyorum. Bir şekilde, hala Tate'i korumak istiyorum. Eğer tüm bunlar bir şekilde bir yanlış anlaşılma ise, damadını hala sevmesini istiyorum. Aynı zamanda, umursadığım için kendimden nefret ediyorum. Bu kadar acınası olduğum için.

"Tate'in davasındaki dedektif o. Bana bilgi veriyor." "Ve bunu

yapmak için gelmek zorunda mıydı?"

Başımı sallayıp yanından geçiyorum. "Bunu yaptığı için minnettarım. Hâlâ üzerinde çalıştıklarını ve onu aradıklarını biliyoruz."

Ben mutfağa doğru ilerlerken arkamdan gelerek "Ee, son durum neydi?" diye soruyor.

Sesimi alçaltarak duruyorum. "Emeklilik hesabımızdan bir miktar para kaybolmuş. Nereye gittiğini bulmaya çalışıyorlar."

"Ne kadar para?" Gözleri büyür.

"Fazla değil," diye yalan söyledim. "İzini bulurlar. Önemli bir şey değil." El sallayarak onu gönderiyorum, tekrar mutfağa dönüyorum ve çocukları kucağıma alana kadar durmuyorum. "Okul nasıldı?" Mutfak masasında oturmuş ev ödevleri üzerinde çalıştıkları yerde, aralarına eğiliyorum.

"Peki," diyor Ryker.

"Sıkıcı," diyor Finley. "Babam daha dönmedi mi?"

"Henüz değil," diyorum onlara, sesimi hafif tutmaya çalışarak. "Ama umarım yakında, tamam mı? Ev ödeviniz için yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Hayır," diyor Ryker. "Bizde var. Benimki sadece sosyal bilgiler. Finley'ninki de fen bilgisi. Çok kolay."

"Kolay iş," diye tekrarlıyorum, gözlerim yaşarıyor. Finley'e bakıyorum, yaprak resimlerini kesmiş ve masanın üzerine dağıtmış, önündeki kağıda eşleriyle birlikte yerleştirmek için bir yapıştırıcı çubuk kullanıyor. Hem benim varlığımdan hem de Tate'in yokluğundan rahatsız olmadan büyük bir gayretle çalışıyorlar.

Ayağa kalkıyorum, kalçalarımı sıvazlıyorum. "Tamam, eğer eminsen. Üstümü değiştireceğim." Annem arkamda beliriyor ve ben de dönüyorum. "Benim de patronumla görüşmem gerekiyor. Ona bir bilgi vereyim, sonra da akşam yemeğini hazırlayayım."

Ryker başını kaldırmadan, "Büyükbabam işten eve pizza getiriyor," diyor.

"Böyle bir zamanda işin için endişelenmemelisin. Belki de şimdi nihayet oradan ayrılmanın ve bizim için çalışmaya geri dönmenin tam zamanıdır. Biliyorsun, baban seninle çalışmaktan çok mutlu olur ve burada işler sakinleştiğinde işe başlayabilirsin." Gözleri umutla parlıyor.

Bunu her teklif ettiklerinde onlara hayır demek beni öldürüyor ama şu anda böyle bir seçeneğim olduğu için minnettarım. Ne zaman geri dönebileceğime dair hiçbir fikrim yok.

Margie beni kovarsa gidecek bir yerim olduğu için mutluyum. "Biliyorum anne. Teşekkürler ama bunu konuşmuştuk. Sizin için tekrar çalışmayı çok istediğimi söyledim ama The Bold Bean'in saatleri çocukların okul programına daha uygun. Babamın bana ihtiyacım olan saatleri vereceğini biliyorum ama benim okul saatlerinde çalışmam gerekirken sizin hafta sonları ve akşamları yardıma ihtiyacınız var."

"Saat on buçukta açıp üçe kadar çalışmanızı sağlayabiliriz-"

"Yine de bu yeterli saat değil. Ayrıca, diğer çalışanlar da isterken tüm gündüz vardiyalarını bana vermesi adil olmaz. Sizler hafta sonları ve akşamları bile hala oradasınız. İhtiyaç duyduğunuzda yanınızda olabilecek çalışanları hak ediyorsunuz."

Çocuklara doğru eliyle işaret ediyor. "Onlar da seninle gelebilir. Orada bizimle olmayı her zaman sevdin."

Kolunu sıkıyorum. "Teklifin için her zaman minnettarım. Bu konuyu daha sonra da konuşabiliriz. Şu anda babamın eve pizza getireceğini söylediler."

Başını sallıyor ama üzgün olduğunu anlayabiliyorum. "Umarım sorun olmaz. Yemek yapacaktım ama çocuklar ne istedikleri konusunda anlaşamadılar ve pizza kolay bir seçenek gibi geldi. Baban az önce envantere yardım etmek için içeri girdi ama herkes için eve pizza getirecek."

"Elbette sorun yok. İyiden de öte, ama bunu yapmak zorunda değildin."

Beni başından savdı. "Oh, lütfen. Baban sana eve pizza getirmeyi özlüyor. Sen küçük bir kızken, açılışımızdan hemen sonra onunla birlikte dükkâna gittiğinde, şekerci dükkânındaki bir çocuk gibi olurdu. Ve senin için eve getirdiğinde ne kadar heyecanlandığını görmek onun için hiç eskimezdi." Sesi titriyor ve gözlerini kaçırıyor, bu da benim daha fazla ağlamama neden oluyor.

Annem ve babam pizza dükkânlarını açmak ve devam ettirmek için çok çalıştılar. Çocukluğumun büyük bir kısmı bu dükkânda geçti, pizza hakkında bilmem gerekenden fazlasını öğrendim ya da ben ödevimi yaparken onları çalışırken izledim. Şimdi tam zamanlı yardım alacak kadar başarılılar ama

Babam ne zaman gelebilse hâlâ orada. "Yapacak bir şeylerinin olması onu mutlu ediyor." Sanırım bu onu da mutlu ediyor ama ikimiz de aynı şeyi söylemiyoruz. Bir yetişkin olarak bile ailemin benimle ilgilenmesi hala en rahatlatıcı şeylerden biri. Acaba bundan kurtulabilecek miyim?

"Ayrıca," diyor beni düşüncelerimden çekip çıkararak, "Daphne ve Lane bir saat içinde burada olacaklar ve pizza herkes için kolay. Sen git ve ne yapman gerekiyorsa yap. Çocukları ben alırım."

Bazen annemden bunalmamak çok zor. Aklına bir şey koyduğu zaman sesini yükseltir ve ısrarcıdır. Fikir sahibi. Her zaman bir şeyler yapan ve insanları memnun eden biri olmuştur, ancak imkansız bir durumda bana destek olmak için elinden geleni yaptığını biliyorum ve şu anda tek yapmak istediğim ağlamak ve ona milyonlarca kez 'teşekkür ederim' demek. Eğer bunu atlatırsak, bir daha asla Tate'e ondan şikayet etmeyeceğim. Hatta kendime bile.

Bir daha asla ondan şikâyet etmeyeceğim. "Teşekkürler anne. Cidden."

Dudaklarını ağzının içine sıkıştırarak bana gülümsüyor, bana hayatımda ters giden her şeyi hatırlatan hüzünlü bir gülümseme ve gözlerime battığını hissettiğim yaşları görmemesi için ona çabucak sarılıyorum. "Elbette. Sadece yardım etmek istiyorum, aşk böceğim."

"Geri döneceğim, tamam mı?" O cevap vermeden önce, gözyaşlarım dökülmeye başlamadan önce, aceleyle koridordan geçip yatak odasına giriyorum ve olabildiğince hızlı bir şekilde tozlarını alıyorum.

Şu anda dağılamam. Yapmam gereken şeyler var.

Gözyaşlarıma hâkim olamadan işe koyuldum. Eve dönerken yol boyunca Aaron'ın masasındaki aslan dövmeli fotoğrafı düşünüp durdum. Acaba Tate'in elinde dördünün birlikte çekilmiş bir fotoğrafı var mı, arkadaşlıklarına dair fikir edinmeme yardımcı olabilecek herhangi bir şey. Adamların arkadaşlığı ile bugün olanlar arasında bir bağlantı olmadığına inanamıyorum ve eğer bağlantıyı bulabilirsem, belki kocamı da bulabilirim.

Dolabımızda, yıllardır albüm alacağımı söylediğim ama bir türlü fırsat bulamadığım eski fotoğraflardan oluşan bir kutu var. Parmak uçlarımda, kutuyu dolabın üstünden alıp yere koyuyorum ve aşağıya inerek onları ayırıyorum. Onun üniversite günlerinden birkaç fotoğraf olduğunu biliyorum, tıpkı benim lise yıllarımdan eski balo fotoğrafları ve ilk işim olarak annem ve babamla birlikte pizzacıda çalışırken çekilmiş fotoğraflarım olduğu gibi. Bu fotoğrafların çoğu Tate ve ben evlenmeden önceki yıllara ait, telefonlarımız var olan tek albüm haline gelmeden önce.

Çocukken annem ve büyükannemle birlikte eski fotoğraf albümlerini karıştırdığımız o kadar çok güzel anım var ki... Çocuklarımın da buna sahip olmasını sağlayacağıma, onların tek anılarının dijital olmasına izin vermeyeceğime dair kendime hep söz verdim ama bu hedefimde başarısız oldum.

Tate eve gelirse, iyi olursa, daha iyisini yapacağıma söz veriyorum. Hemen albüm alacağım. Telefonumdaki her fotoğrafın çıktısını alacağım. Her birini.

Fotoğrafları hızlıca sıralıyorum, benimkileri bir yığına, onunkileri diğerine koyuyorum. Benimki çok daha büyük. Tate'in fotoğraflarının sadece küçük bir bölümü var, üniversitede birkaç erkek ya da kızla birlikte. Tate'in ailesi onu lisedeyken koruyucu aileden evlat edinmiş, bu yüzden çocukluğuna dair hiçbir fotoğraf yok, bu da her zaman çocuklarımızın çocukluklarına dair bolca fotoğrafı olmasını istememin bir başka nedeni.

Tüm resimler sıralandıktan sonra, yavaş yavaş fotoğraflarını incelemeye başlıyorum. Toplamda elliden az olduğunu tahmin ediyorum. Bir grup erkekle çekilmiş bir fotoğrafının üzerinde duruyorum. Üniversiteden; Tate'in gömleğindeki Highland Üniversitesi amblemini tanıyorum. Kolları birbirlerinin omuzlarına dolanmış, arkalarında muhtemelen güvenli olamayacak kadar büyük bir şenlik ateşi var.

Karakoldaki fotoğrafta gördüğüm adamın yüzünü tanıyorum ve gözlerim ona takılıyor. Gözlerinin ardında o kadar çok hayat var ki, öldüğünü düşünmek beni üzüyor. Grubun en kısası, kalın bir boynu ve vahşi, siyah saçları var. Yanakları kızarmış ama

Daha az kırışıklığa sahip olması, çürük ya da sıyrık olmaması dışında, tıpkı o fotoğraflarda olduğu gibi görünüyor. Bunun Dakota Miller olduğuna şüphe yok.

Yanında artık Aaron Bond olduğunu bildiğim adam var. Kesinlikle daha fazla saçı ve belinin etrafında daha az şişlik var, ama yine de tamamen tanınabilir. Tate en sonda, çelimsiz kolunu Bradley Jennings'in omzuna atmış. Yüzünü bulduğum ölüm ilanındaki fotoğraflardan tanıdım.

Ama fotoğrafın ortasında tanımadığım beşinci bir çocuk var ve gözlerim anında ona gidiyor. Bulanık fotoğrafta bile çekici, neredeyse acı verecek kadar çekici. Koyu renk saçları ve gözleri var ve fotoğrafta gülümsemeyen tek kişi.

Çocuğun kim olduğunu söyleyebilecek bir yazı bulmayı umarak fotoğrafı ters çeviriyorum ama hiçbir şey yok. Muhtemelen o gece partideki çocuklardan biriydi, ama başka fotoğraflarda yüzünü görmek için zihnime bir not düşüyorum. Eğer tekrar ortaya çıkarsa, o da diğerleri kadar tehlikede olabilir. Ya da -aklımdan daha kötü bir düşünce geçiyor- en başta tehlikeye neden olan kişi o olabilir.

Bunu görebiliyorum, şimdi düşünce orada. Gözlerinin arkasında beni rahatsız eden bir karanlık var.

Yığının geri kalanını tarıyorum. Tate'in yaz stajı sırasında babasının şirketinde çekilmiş birkaç fotoğrafı ve sınıfta ya da yurtta çekilmiş birkaç fotoğrafı var. Umutsuzca o çocuğun yüzünü aramak için fotoğraflara bakıyorum ama başka bir şey bulamıyorum.

Tate'e ait olan tüm fotoğrafları gözden geçirdikten sonra, onları fotoğraf kutusuna geri koyuyorum, kayınvalideme ortadaki çocuğu hatırlayıp hatırlamadıklarını sormak umuduyla bir grup fotoğrafını dışarıda tutuyorum ve mutfağa geri dönüyorum. Babamın akşam yemeğiyle gelmiş olması beni rahatlattı. Şu ana kadar en son ne zaman yemek yediğimi hatırlamadığımı fark etmemiştim ama kesinlikle bugün değildi.

Keder açlığımın yerini aldı ama bunun olmasına izin veremem. Hiç değilse çocukların iyiliği için kendime iyi bakmalı, sağlıklı kalmalıyım.

Çocukların her biri bize günlerini anlatıyor ve Tate'i soruyor; annem ve babam da sohbeti olumlu ve güvenli bir alanda tutmak için ellerinden geleni yapıyor. Burada oturup birlikte yemek yemek Tate'e ihanet etmek gibi geliyor, sanki onu özlemiyormuşuz gibi. Sanki onun boş sandalyesine her baktığımda kalbim sıkışmıyormuş gibi.

Ama öyle.

Tabii ki var.

Onsuz bir bütün değiliz ve bunu o seçtiyse nasıl toparlanacağımdan emin değilim. Eğer bizi bilerek cevapsız bıraktıysa.

Daha sonra kapı açıldığında ve Daphne ile Lane geldiğinde, ruh halleri kesinlikle daha kasvetli olsa da masada bize katılıyorlar. Yemek bittiğinde, annemle babam çocukları yatırıyor, böylece biz de arayı kapatabiliyoruz.

"Karakolda ne öğrendin?" Tabakları toplayıp odanın öbür ucundaki lavaboya taşırken soruyorum.

Daphne iç geçirir. "Hiçbir şey, gerçekten. Sadece aynı şeyler. Birkaç ipucu üzerinde çalışıyorlar ama bize söyleyecekleri somut bir şey yok. Onlara çocuklardan bahsettik ve isimlerini verdik ama bu bilgiyle ne yaptıklarından ya da Aaron'la iletişime geçmeye çalışıp çalışmayacaklarından emin değilim. Söylemediler."

"Arama ekibi hakkında bir şey sordunuz mu?"

"Yaptık. Şu anda bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorlar," diyor Lane. "Görünüşe göre, bir arama ekibi için kaynakları kullanmak için yeterince iyi bir neden olması için nerede olabileceğine dair yeterli kanıt yok."

"Gidip kendimiz de bakabiliriz," diye öneriyorum, garip gelse de. Polis haklıydı. Her yerde olabilir. "Bunu yapmak için izne ihtiyacımız yok. Belki kazanın olduğu yerin etrafını araştırabiliriz. Arabada olma ihtimaline karşı."

Daphne dudaklarını birbirine kenetler, yere bakar. Burnunu çekiyor ve parmaklarını iki gözünün altına siliyor. "Sanırım ondan vazgeçiyorlar, Celine."

"Değiller," diye söz veriyorum ona, uzanıp elini tutuyorum. Onlara kayıp paradan bahsetmek istiyorum ama Tate'i bir şeyle suçluyormuşum gibi görünmeden bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. "Söz veriyorum yapmayacaklar. Onlara izin vermeyeceğiz."

Başını sallayıp gözlerini kuruluyor. "Teşekkür ederim. Tate sana sahip olduğu için çok şanslı." "Onu çok seviyorum," diyorum ona.

"İstediğini biliyoruz." Elimi sıktı.

"Aslında sana bir sorum var," diyorum cebimden fotoğrafı çıkararak. Şimdi hafifçe kırışmış.

"Nedir bu?" Fotoğrafı alıp bakıyor, sonra ani ve beklenmedik bir hıçkırık tutuyor ve parmağını kâğıtta gezdiriyor. "Oh. Oh."

"Tate'in eşyaları arasında buldum. Bunlar üniversitede yakın olduğunu söylediğin çocuklardı, değil mi? Bradley, Dakota ve Aaron."

Gözlerinde yaşlarla başını sallıyor. "Tate'in hala bu fotoğrafa sahip olduğunu bilmiyordum. Hepsi bizim için evlat gibiydi. Her zaman evimizdeydiler. Tatiller, okul tatilleri. Aman Tanrım, hepsi çok acı vericiydi ama... tam bir aile gibi hissetmeye en yakın olduğumuz şeydi. Hepsinin orada olduğu zamanlar için yaşadım." Tekrar burnunu çekiyor, fotoğrafa bakarken düşüncelere dalıyor.

"Peki ya bu çocuk?" Resmin ortasındaki isimsiz çocuğu gösteriyorum. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Resme daha yakından bakıyor, onu ışığa ve kendi yüzüne doğru kaldırıyor. "Hiç sanmıyorum." Fotoğrafı Lane'e uzatır. "Onu tanıdın mı?"

Lane başını sallamadan önce fotoğrafa güçlükle bakıyor ve gözlerindeki yaşları saklıyor. Oğlunun fotoğrafına bakamıyor gibi görünüyor.

"Ondan vazgeçmeyeceğiz," diye söz veriyorum onlara. "Tate'i bulacağız. O iyi olacak." Bunu her şeyden çok istiyorum, onların iyiliği için.

en az benimki kadar. Benden çalmış olsa bile, beni terk ediyor olsa bile, sadece onun iyi olduğunu bilmek istiyorum.

O zaman aklıma kasvetli bir düşünce geliyor. Onu kaybedersem, o beni terk ederse, ailesini de kaybedecek miyim? Artık eskisi kadar gelmeyecekler mi? Çocuklar onları kaybedecek mi?

"Bunu nereden buldun?" Daphne elindeki fotoğrafa dokunarak soruyor.

"Etrafta sakladığımız eski fotoğraflardan oluşan bir kutunun içindeydi. Diğer çocukların kim olduğunu buldum ama beşincisini bulamadım."

"Diğer üç çocuk tanıdığımız arkadaşlardı. Tate'in sürekli takıldığı kişiler. Ama bu fotoğrafa başka birini de dahil etmiş olması beni şaşırtmadı. O her zaman çok nazikti." Burnunu çekiyor. "Onun nasıl olduğunu bilirsin. Gittiği her yerde arkadaş edinir." Masanın ortasındaki tutucudan bir peçete alıyor ve önce gözlerini, sonra burnunu siliyor.

Bu Tate'e benziyor. Markette kuyrukta arkadaş edinebilir. Gerçekten bunun olduğunu gördüm. 'Hadi yemeğe çıkalım, cumartesi günü bizim eve yemeğe gel' türünden arkadaşlar.

"Bende kalmasının bir sakıncası var mı?" diye soruyor, elini uzatarak. "Yani, eğer ihtiyacınız yoksa, gerçekten almak isterim."

Tereddüt ediyorum, kocamın küçük bir parçasından bile vazgeçmek istemiyorum, ama günün sonunda, fotoğrafa gerçek bir bağlılığım yok ve kayınvalidemin de olduğu açık. "Elbette," diye onu temin ediyorum. "O senin."

Yere bakıp gözlerini silerken çenesi yine titriyor. "Teşekkür ederim. Gittiklerine inanamıyorum. Oğullarımın. Benim tatlı oğullarım."

Fotoğrafı göğsüne bastırıyor, tam o sırada kayınpederim "Gitsek iyi olacak. Bırakalım çocuklar biraz dinlensin."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, sanki bir hata yapmış gibi hareketlerinde duraksıyor ve ben ne olduğunu tam olarak anlıyorum. Genellikle, 'çocuklar' hakkında bir şey söylediğinde, Tate ve beni kastediyor ve bu

Ayağa kalkmaya devam etmeden önce yüzünde ağır bir ifade ile aramıza oturuyor.

Bir kişiyi kaybetmek yeterince zor. Bütün bir fotoğrafın değerinde insanı, sevdiğiniz bütün bir grubu hiçbir cevap bulamadan kaybetmek... Hayal etmek bile istemiyorum.

Vedalaştıktan ve gece için ayrıldıktan sonra, babamı Ryker'ın odasında ona kitap okurken buluyorum, annem ise Finley'i koridorun karşısında, o doğmadan önce yatak odasında bulunan sallanan sandalyede sallayarak uyutuyor.

Onlara el sallayıp hemen döneceğimi bildirdikten sonra dişlerimi fırçalamak ve pijamalarımı giymek için odama gidiyorum. Tate olmadan burası çok garip. Onun yokluğunu evin her yerinde ve hayatımın her anında hissediyorum.

Eğer burada olsaydı, yatağa uzanmış, bana gününü anlatıyor olurdu. Ya da dişlerini fırçalarken aynada bana bakar, beni güldürmeye çalışırdı.

Eğer o burada olsaydı, böyle acımazdı.

İşim bittiğinde, yataktan fotoğraf kutusunu alıyorum - artık sahip olmadığım fotoğrafı içine geri koymamı bekliyor - ve kapağı tekrar yerine koymak için hareket ediyorum, ama bir şey beni durduruyor.

Daha önce baktığım ve Daphne'ye verdiğim fotoğrafla aynı gece çekildiğini tahmin ettiğim bir fotoğraf. Arka planda sandalyelerin üzerine asılmış ceketleri ve bunlardan üçünün letterman ceket olduğunu yeni fark ediyorum.

Gözlerim tanıdık isimleri tarıyor. Thompson. Jennings. Ve sonra son isim, tanımadığım bir isim: Acri.

Kalbim duracak gibi oluyor ve dizüstü bilgisayarımı kapıp onun soyadını ve okullarının adını yazıyorum: Highland Üniversitesi.

İlk birkaç sonuç bana pek bir şey vermiyor ama sonunda dikkatimi çeken bir makale görüyorum. Haber küçük, sadece bir paragraf ama

Göğsümün sıkışmasına yetecek kadar.

Yerel Çocuğun Kampüste Kayıp Olduğu Bildirildi

Cumartesi gecesi geç saatlerde polis, öğrencilerin sınıf arkadaşlarının yurtta kayıp olduğu yönündeki ihbarlarına yanıt verdi. Polisin son sınıf öğrencisi Matteo Acri'yi aradığı doğrulandı. Polisin ne olduğuna inandığı ya da Acri'nin tehlikede olup olmadığı konusunda henüz bir açıklama yapılmadı. Bu gelişmekte olan bir hikaye. Herhangi bir bilgisi olan herkesin Dublin İlçe Emniyet Müdürlüğünü araması tavsiye edilir.

Makaleyi iki kez daha okudum, anlamlandırmaya çalıştım, sonra Matteo Acri'nin adını tek başına aradım, hayatta ve iyi durumda bulunduğuna dair bir rapor bulmayı umuyordum, ancak aramada hiçbir şey çıkmadı. Hiçbir güncelleme yayınlanmamıştı, bu da muhtemelen hiç bulunamadığı anlamına geliyordu.

Ağır bir iç çekişle dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum.

Beş arkadaş. İkisi öldü. İkisi kayıp. Artık tesadüf olamaz...değil mi?

OceanofPDF.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

TATE

Kaybolma Günü

Hâlâ ofiste olmasına rağmen telefonumu kontrol etmek için can atıyorum. Bu sefer Dustin bulmasın diye masamın çekmecesine sıkıştırdım.

"Vücudu hareket ettirmeliyiz," diyor Dakota, tabağındaki patates kızartmalarını karıştırırken beni düşüncelerimden uzaklaştırarak.

Hayatımda duyduğum en saçma plan. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Eğer birisi ne yaptığımızı öğrenirse, Aaron ispiyonlarsa, polisler gelip sorular sorarsa, bunu inkar edebilmeliyiz. Eğer polise doğrudan cesedi gösterebilirse, bunu nasıl yapacağız?"

"On iki yıldan fazla oldu. Geriye ne kadar ceset kalmış olabilir ki?"

"Seni hapse göndermeye yetecek kadar." Sesi sert ve kesin. Omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor.

"Kimse fark etmeden kampüse nasıl gireceğiz? Sonra da bir mezar mı kazacağız? Bu imkansız. Hayır. Asla olmaz. Bu çok riskli."

Bir kızartmayı ketçaba batırıp ağzına atıyor. "Onu bıraktığımız yerde, diğer insanların nerede olduğunu bildiği bir yerde bırakmak çok riskli. Başka her şey güvenli oynamaktır."

Ona kaşlarımı çatıyorum, bakışlarım onunkileri yakıyor. "Daha iyisini bilmesem, yakalanmamı istediğini söylerdim. Bana tuzak kurmaya çalıştığını."

Gözlerini devirerek gülüyor. "Dostum, sana gerçekten yardım etmeyi teklif ediyorum. Benden başka ne istiyorsun bilmiyorum."

"Neden bana yardım etmeye çalışıyorsun?" diye sordum. "İkimiz de bunun kalbinin iyiliğinden kaynaklanmadığını biliyoruz."

"O zamanlar olan her şeyi geride bıraktım. Unutmaya ve iyi bir hayat kurmaya çalıştım. Anladığım kadarıyla sen de öyle. Bizi tekrar bir araya getirmeye çalışan bendim. Biz arkadaştık ve belki geri kalanınız umursamıyor ama ben umursuyorum. O gece geri kalan her şeyi mahvetmedi, değil mi?"

"Tabii ki öyle." Ellerimi masanın üzerine bırakıyorum. "*Elbette* var. Hiç olmamış gibi davranamam."

"Tamam." O şimdi kızgın, ama ben de kızgınım. Biz çok farklıyız. Her zaman öyleydik. "Ama her halükarda bu işte birlikteyiz. Ve bunu geride bırakabileceğimizden emin olmamızın tek yolu cesedi taşımak ve son kanıtları saklamak. Tüm bunların arkasında her kim varsa cesedin nerede olduğunu bilmiyorsa, ellerinde hiçbir kanıt yok demektir. Sadece onların sözlerine karşı bizimkiler." Aaron'ı kastettiğini biliyorum, hâlâ tüm bunların onun işi olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama düşünmüyorum. Aaron'ın böyle bir şey yapabileceğine hâlâ inanamıyorum. Bradley'i öldüreceğine, Dakota'yı takip edip korkutmaya çalışacağına inanamıyorum. Korkuyor olabilir ama o bir canavar değil. Bir zamanlar onun kardeşiydik. Bunca zaman sonra bile bunun bir anlamı var.

Ama her halükarda ve nasıl hissettiğime bakmaksızın, Dakota haklı. Güvende olduğumuzdan emin olmanın tek yolu, bize karşı kullanılabilecek tüm kanıtlardan kurtulmak.

"Tamam, bir planım var."

Öne doğru eğiliyor. "Onunla bana vur."

"Araçları değiştireceğiz," dedim ona.

Endişeyle başını sallar. "Sen neden b a h s e d i y o r s u n? Neden?"

"Çünkü takip ediliyorsunuz," diye hatırlatıyorum ona. "Eğer kamyonetini oraya götürürsek, birileri bizi takip edebilir ve ne yaptığımızı görebilir."

Çenesindeki bir kas seğiriyor. "Yani senin arabanı alacağız ve benim kamyoneti bir otoparkta bırakacağız."

"Hayır. Bu çok riskli. Ya biri ikimizi de arabama binerken görürse?"

Masaya doğru eğildi ve sert bakışlarıyla beni kıstırdı. "Ya biri arabaları değiştirdiğimizi görürse? Aynı miktarda risk var."

Başını işaret ediyorum. "Şapkanı bana ver o zaman. Sen daha kısasın ve saçların farklı kesilmiş, ama saçları şapkayla kapatacağız ve hızlı hareket edeceğiz. Uzaktan bakıldığında muhtemelen senin gibi görünebilirim."

"Sadece buraya geldiğimizden beri kırk kilo aldıysan." Bana tuhaf tuhaf bakıyor, bu fikre ikna olmamış gibi, ama artık tamamen de geri çevirmiyor. Yeterince çalışırsam bunu satabilirim.

"Her şey yoluna girecek. Bu işi halletmenin en iyi yolu bu. Ben senin kamyonetini alıp etrafta dolaşacağım, seni takip edenlerin dikkatini dağıtacağım. Sen benim arabamı al ve kampüse git. Ben kimin dikkatini dağıtacaksam, sen de cesedi taşıyabilirsin."

"Neden biz kendi arabalarımızı tutmuyoruz ve *siz de* cesedi taşımıyorsunuz?"

Çünkü sana tam olarak güvenmiyorum.

Çünkü bu işe bulaşmak istemiyorum.

"Çünkü sen benden daha güçlüsün, her şeyden önce. Bu işi daha hızlı halledebilirsin ve ayrıca seni takip eden kişiyi görmek istiyorum. Bunun olduğuna inanmamı istiyorsan, görmem gerek. Ve bana tuzak kurmadığına, gerçekten yardım etmeye çalıştığına güvenmemi istiyorsan, bunu yapan kişi sen olmalısın. Bu senin fikrindi."

Bakışları bana doğru daralıyor. "*Bana* tuzak kurmayacağını nereden bileceğim?" Hızlıca düşünerek, "Bunu nasıl kanıtlamamı istiyorsun?" diyorum.

Her zaman kolayca manipüle edilmiştir. Bunu ikimiz için de kolaylaştırmasını ummak zorundayım. Bir daha o bedenin yanına yaklaşmamın imkanı yok.

Bir an düşünüyor, gözleri odayı tararken dudağının içini çiğniyor. Sonunda parlıyor. "Telefonunu istiyorum. Ve cüzdanını."

"Ne için?"

"Yani benim için geri döneceğine dair kanıtım var. Polis beni orada yakalarsa, birlikte çalıştığımıza dair kanıtım var. Sadece burada olduğunu ve kaçtığını söyleyeceğim." Başını yana eğerek bana meydan okuyor. "Eğer bana tuzak kurmuyorsan, bu sorun olmaz."

"Cüzdanıma ve telefonuma ihtiyacın yok. Bu senin planındı ve bunu yapmanın tek yolu da bu. Aaron'a güvenemeyiz, yoksa kamyonetini kullanmasını isterdim, böylece sana yardıma gelebilirdim. Eğer cesedi taşımanın en iyi yol olduğunu düşünüyorsan, bu bizim tek şansımız. Ayrıca, telefonum ofiste."

"Öyleyse gidip alacağız. Bir çeşit inanç gösterisi olmadan bunu yapmayacağım. Cüzdanın ve telefonun, yoksa anlaşma yok."

İç çekiyorum. Konum uygulamamızda eski üniversiteme yaptığım bir geziyi Celine'e nasıl açıklayacağım konusunda hiçbir fikrim yok ama bu daha sonra çözülecek bir sorun.

"Tamam. Her neyse. Anlaştık."

Bir süre geçiyor ve sonunda dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve elini uzatıyor. "Beni bu konuda kandırma kardeşim."

Başımı eğip elini tutuyorum ve masanın üzerinde sallıyorum. "Hadi ama. Beni bundan daha iyi tanıyorsun."

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

CELINE

Uzun bir süre, başka bir şeye bakma dürtüsüne direndim. Yıllar önce her ne olduysa, şu anda olanlarla bir ilgisi olduğuna dair elimde hiçbir kanıt yok.

Belki de inkâr ediyorum. Belki de inanmak istemiyorum. Kafa karıştırıcı bir bulmacanın tüm parçalarına sahibim, ancak o zamanlar ne olduğuna dair gerçek cevaplar olmadan, Matteo Acri'nin üniversitede ortadan kaybolması, Tate'in paramızı neden çaldığını ve şimdi neden ortadan kaybolduğunu açıklamıyor.

Aaron'un şüpheli olması dışında bağlantılı olduğunu kanıtlayan somut bir şey yok ve bu bile sadece tesadüf ya da kocamla yıllardır konuşmayan ve cezai bir soruşturmaya dahil olmak istemeyen birinin korkakça davranışı olabilir.

Yoldan saparak hata yapmak istemiyorum, ama umut vaat eden bir ipucundan da vazgeçmek istemiyorum.

Ailem gittikten sonra yatağıma uzanıyorum ve bunu kendime tekrar tekrar hatırlatıyorum. Bir o yana bir bu yana dönüp duruyorum, hikâyeyi aklımdan çıkaramıyorum. Tate neden bana arkadaşının üniversitede kaybolduğunu söylememişti? Bu arada bir ortaya çıkan türden bir şey değil miydi?

Belki de Daphne haklıydı. Belki de aslında o kadar da yakın değillerdi. Belki de fotoğraf çekilirken tesadüfen oradaydı ve çocuklar kabalık etmek istemedikleri için onu da dahil ettiler. Keşke elimde

Aaron'dan daha fazla yardımcı olabilecek birinin olup olmadığını diğerlerine sorma yeteneği.

Muhtemelen bu bilgiyi polise vermeliyim, ama gerçekten, elimde ne bilgi var? Birbiriyle uyuşmayan bir bulmacanın birbirinden kopuk parçaları. Birçoğu kayıp ya da ölü olsa bile, on yıl önceki bir arkadaşlıktan daha derin bir bağlantı bulamadığım sürece bunların hiçbiri bir şey ifade etmiyor. Şimdiye kadar polise götürdüğüm her şey reddedildi. Tate'e odaklanmaları gerekirken kesin olmayan şeylerle dikkatlerini dağıtmak istemiyorum.

Sessizliğe ve kafamdaki öfkeli sorulara bir saniye daha dayanamayınca dönüp komodinden dizüstü bilgisayarımı alıyorum ve internette Matteo'nun adını tekrar arıyorum.

Yeni bir şey bulmam için sonuçların beşinci sayfasına kadar ilerlemem gerekiyor ve bu da başka bir makalede kendisinden bahsedildiği anlamına geliyor.

Tıkladım ve okudum, sistemim şoka girdi.

Matteo'nun kaybolmasından sonraki günlerde, birkaç öğrenci Matteo'ya ait olabileceğini düşündükleri bir ceset bulunca kampüse polis çağrıldı. Tanınmayacak derecede yanmıştı - makalede kullanılan gerçek kelime buydu, *yanmıştı*. Ama daha sonra bir profesör olduğu ortaya çıktı. Aubrey Vance adında bir kadın profesör. Matteo'nun kaybolması ve Profesör Vance'in öldürülmesi arasında, aynı kampüste birbirine bu kadar yakın iki suç işlendiğinde, kampüsteki atmosfer tedirgin edici olmaya başlamıştı ve hem öğrenciler hem de aileler kendilerini güvensiz hissediyordu. Makalede ne olduğunun anlaşılıp anlaşılmadığı ya da zanlının yakalanıp yakalanmadığı hakkında başka bir şey söylenmiyor.

Adını araştırdığımda, onun hakkında ne kadar harika bir profesör olduğundan bahseden birkaç anma makalesi buldum. Öğretmenlikteki ilk yılı olmasına rağmen, ölümünden sonra okul ona bir kütüphane tahsis etmiş gibi görünüyor, ancak bildiğim kadarıyla katili asla yakalanmadı.

Bir hevesle, makalelerden birinin yazarını araştırdım ve LinkedIn'de o olduğuna inandığım birinin e-posta adresini bulduğumda, ona gönderdim

bir e-posta göndererek onun hakkında bazı sorularım olduğunu ve onunla sohbet etme şansını çok istediğimi bildirdim.

Sonraki bir saatimi Tate'in bu olayla bir ilgisi olup olmadığını anlamama yardımcı olabilecek herhangi bir şey arayarak geçirdim ama hiçbir şey bulamadım. Yine de biliyor olmalıydı, değil mi? Aynı okuldaydılar. Büyük ihtimalle ikisini de tanıyordur. Profesörle aynı sınıfta olmasaydı bile, en azından onun ölümünü duymuş olurdu.

Bana bunlardan hiç bahsetmediğine inanamıyorum.

Kocamın geçmişi hakkında daha fazla şey öğrendikçe, onu gerçekten ne kadar az tanıdığımı fark ediyorum.

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

TATUM

Highland Üniversitesi
On İki Yıl Önce

"Parti burada!" Ellerimi ağzıma götürerek bağırıyorum. Arabadan çıktım ve bagajı açtım. Araç ağzına kadar bira kutuları, Mad Dog 20/20, Boone's Farm ve 99 Bananas ile doluydu.

Kızlar için aptal meyveli şeyler ve bizim için bira.

Ev şimdiden tıklım tıklım dolu - yüksek sesle müzik çalıyor, içerideki ışıklar her renkte yanıp sönüyor. Bir grup adam emir üzerine koşup arabayı boşaltıyor ve hepsini peşimden içeri getiriyor. Dakota kanepede kucağında bir kızla oturuyor, Aaron da yakınlarda bir grup inekle video oyunu oynuyor. Bradley'i bulmam bir dakika sürüyor ama sonunda köşedeki bir sandalyede sızmış olduğunu görüyorum. Yanından geçerken bir kızın kolunu tutuyorum. "Sharpie," diye bağırıyorum.

Ne dediğimi anlaması çok uzun sürdü ama sonunda başını salladı. "Ah, tabii. Bir saniye." Geri döndüğünde bana Sharpie'yi uzatıyor ve ben de odanın karşısına geçip Bradley'nin yanağına, ucu dudaklarına yakın bir penis çiziyorum. *Aptal herif.*

Sharpie'yi kıza doğru fırlatıyorum, yakalayıp yakalamadığını kontrol etmiyorum. "Hey, Tatum. Oynamak ister misin?" Aaron oyun kumandasını uzatarak sesleniyor.

Onu görmezden gelip mutfağa doğru ilerliyorum. *Tanrım, keşke arkadaşlarım bu kadar ezik olmasaydı. Bu bok çukuru kasabadan gitmeliyim.*

"Tate, adamım! N'aber! Geçen geceki maçta harikaydın!" diye sesleniyor salağın biri ben mutfaktan geçerken.

Topuklarımın üzerinde dönerek ona ters ters bakıyorum. "Bana ne dedin sen?"

Çocuk durur, gözleri etrafını saran arkadaşlarına kayar. "Um, Tate?"

Gömleğinin önünü tutup çenesinin hemen altında yumruk haline getiriyorum. Kötü bir ruh halinde olsaydım kafasını duvara çarpardım ama buna değmez. "Seni tanıyor muyum?"

"Hey! Hey! Bir şey demek istemedim, kardeşim." Elleri teslim olmuş.

"Adımı kısaltma. Lakaplar tembel serseriler ve küçük kızlar içindir, sik kafalı. Benim adım Tatum."

"Özür dilerim," diyor tekrar.

Onu geriye doğru itip gömleğini bir anda serbest bırakıyorum. "Benimle asla konuşma. Beni duyuyor musun? Bana bakma bile."

Başını sallıyor, sözlerimi duyunca gözlerini yere dikiyor ve grup şimşek gibi dağılıyor. Arkamı döndüğümde, odanın geri kalanı benim için ayrılıyor. İnsanlar çok kolay, dostum. Sadece küçük bir konuşma ve aniden hepimiz aynı sayfadayız.

Hiçbirine bakmadan odanın içinde yürüyorum ama hepsi bana bakıyor. Onlar yok ve ben tüm dünyayım.

Aletim ağrıyor ve boşalmam gerekiyor, bu yüzden sonunda kalabalığı taramaya başladım, bu gece şanslı bayanın kim olacağına karar vermeye çalışıyorum. Bu kızların çoğuyla zaten yattım ve taze kan istiyorum.

Merdivenleri koşarak çıkıyorum, ilk kapıyı dinliyorum ve inleme sesleri duyduğumda ışığı açarak içeri giriyorum.

"Hey!" diye bağırıyor bir kız, üstünü örterek. Altındaki adam battaniyeyi kapar.

"Ne oluyor lan?"

"Dışarı!" Başparmağımı omzuma atarak bağırıyorum.

Kim olduğumu ve daha da önemlisi benimle sevişmek istemediklerini anlamaları bir saniye sürüyor ve anladıklarında ikisi de yataktan fırlıyor. Önce adam odadan çıktı ve ben kızın kolunu tuttum. "Sen değil. Yatağa geri dön."

"Ne?" Gözleri genişledi.

Aslında, şimdi ona iyice baktım da, o kadar da seksi değil. Burnu çok büyük ve nefesi kış gibi kokuyor. Onu ileri itiyorum. "Unut gitsin. Çık git buradan."

Tişörtünü kafasına geçirerek odadan dışarı fırlıyor. Zaten kimse o küçük göğüsleri görmek istemiyordu. Evin içinde çıplak yürüyebilirdi ve kimse gözünü bile kırpmazdı.

İkinci odayı kontrol ettim, yatakta kendi kusmuğunda boğulan bir adam vardı. *Benim sorunum değil.* Kapıyı kapatarak yan odaya geçiyorum ve orada duruyorum.

Yatağın üzerindeki iki figür lamba ışığında birbirlerinden uzaklaşarak elleriyle kendilerini örtüyorlar.

"Vay, vay, vay... Burada neyimiz varmış?" Dilimi şaklatarak etrafı inceliyorum.

"Defol git buradan, Tatum." Matteo yataktan fırlıyor, kadının çıplak vücuduna bir battaniye atıyor ve bana doğru yürüyor, tamamen çıplak, parmağını kapıya doğru uzatıyor.

Bana doğru doğrultulmuş, yarı sert, pısırık alete bakıyorum, sonra kıkırdayarak geri çekiliyorum. "Rahat, asker. Küçük Mafya Matteo öğretmenle mi yatıp kalkıyor? Neden bize nasıl ekstra kredi aldığını söylemedin? Ben de istiyorum."

"Geri çekil, pislik," diye bağırarak kapıyı işaret ediyor. "Ailen sana kendi işine bakmayı öğretmedi mi? Oh, bekle. Onlara sahip olmadığını unutmuşum."

"Konuşmayı seven birisin." Sırıtıyorum. "Cidden, ben de bu işe dahil olmak istiyorum." Pantolonumun düğmelerini açıp yatağa doğru yürümeye başladım. Profesör Vance çok seksi ama öğrencilerden hoşlanacağını hiç düşünmemiştim.

"Hiç şansın yok," diyor alaycı bir ifadeyle, battaniyeyi göğsünde daha yukarı çekerek.

"Sadece t a k ı l m ı y o r u z , göt herif," diyor Matteo. "Bu bir oyun değil. Biz çıkıyoruz."

Gözlerim açılıyor ve kollarımı kavuşturuyorum. "Peki, beni affedin. Neden bundan bahsetmediniz? Dekan biliyor mu?"

Matteo onun önünde durmak için hareket ediyor ve sonunda şortunu giyiyor. "O benim profesörüm değil. Onun hiçbir dersini bilerek almıyorum. Okula birlikte gittik. Ben birinci sınıftayken o benden birkaç yaş büyüktü, son sınıftaydı ve o zamanlar arkadaştık. Bu yıl buraya ders vermeye geleceğini öğrendiğimde konuşmaya başladık. Ona buraları anlatayım dedim."

Ona bakıyorum. "Ona kesinlikle bir şeyler veriyorsun."

"Yeter. Şaka yok. Bu gece senin saçmalıkların yok. Havamda değilim. Ona yasak olduğunu söyledim, tamam mı? Neden gidip alt sınıflardan birine işkence etmiyorsun?"

"Oh, ama bu çok daha eğlenceli."

Çenesi titriyor. "Eğlence bitti."

"Hadi Profesör V, ne diyorsunuz?" Göz kırpıyorum. "Şu anda neyle çalıştığını gördüm. Söz veriyorum çok daha heyecanlıyım."

"Dışarı, pislik!" Matteo beni geriye doğru iterek ve ilk kez gerçekten sinirlenerek bağırıyor.

Gülüyorum. Sik kafalı arkadaşlarımı kızdırmak muhtemelen en sevdiğim şeydir, özellikle de Moody Mafia Matteo'yu. Belki resmi unvanına "Moody" kelimesini de eklerim. Ona Mafia Matteo dememden nefret ediyor, ki bunu İtalyan olduğunu öğrendiğimden beri yıllardır yapıyorum, ama şanssızlık. Komik ve şakalar iyi olduğunda kabul etmelisin, seninle dalga geçseler bile. Ya da belki bilmiyorsun, ama bu beni söylemekten alıkoymayacak. "Belki de

Bundan sonra kapılarınızı kilitlemelisiniz," diyorum pantolonumun düğmelerini iliklerken.

"Belki de kendi kapın olmayan kapıları çalmalısın."

"Memelerini sakinleştir. Ben gidiyorum." Profesör Vance'e bir bakış attım. "Sana gelince, Pazartesi günü mesai saatleri içinde görüşürüz, olur mu? Sanırım çok yardıma ihtiyacım olacak."

Odadan çıkarken ikisi de bana tek kelime etmedi, bu da beni çok kızdırdı. Başta o kadar da kızmamıştım, her şeyden çok eğlenmiştim ama kimse benimle bu şekilde konuşmuyor ve kimse beni geri çevirmiyor. Kapıyı çarparak kapattım ve tam ortasından bir delik açtım, çığlığını duyduğumda gülümsedim. Parmak eklemlerimden elime kan akıyor ve gördüğüm ilk kızı yakalayıp boş bir yatak odasına ve yatağa itiyorum. Pantolonumun düğmelerini açtığımda itiraz etmiyor -asla etmezler- ama istediğim bu değil.

İstediğim *o* değil.

Tatum Thompson hakkında herkesin bildiği bir şey varsa, o da her zaman istediğimi elde ettiğimdir.

OceanofPDF.com

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

CELINE

Saat makul olur olmaz kayınvalidemin numarasını çeviriyorum ve o cevap verdiğinde bütün gece zihnimde tekrar tekrar dönen ismi söylüyorum.

"Matteo Acri," diye ağzımdan kaçırdım.

"Celine?" diye soruyor, sesi yarı uykulu geliyor. "Ne dedin sen? Hapşırık mıydı o? Yoksa bir büyü mü? Çocuklar yine *Harry Potter* mı izliyor?"

"Hayır, Matteo Acri dedim. Sanırım size verdiğim resimdeki diğer çocuğun adı buydu."

Duraksıyor. "Dün geceki fotoğraf mı?"

"Evet. Bu isim tanıdık geliyor mu?"

"Hiç sanmıyorum." Sesi boğuklaşıyor. "Tatlım, bir şey biliyor muyuz..." Duraklıyor, sesi bana geri geliyor. "Ne demiştin Celine?"

"Matteo Acri," diye tekrarlıyorum.

"Matteo Acri," diyor Lane'e. "Celine onun resimdeki diğer çocuk olduğunu düşünüyor."

"Acri..." Hat boyunca uzaktan mırıldandığını duyabiliyorum. "Hiç sanmıyorum."

"Sanmıyoruz tatlım, ama belki. Onun hakkında ne öğrendiniz?"

"Hiçbir şey, gerçekten. Sadece bir makale. Ama bir şey vardı. Onlar okuldayken kaybolmuş."

Daphne'nin nefesi kesilir. "Aman Tanrım, evet! Bunu hatırlıyorum. Kaybolan çocuk. Evet, evet. Oh, evet." Bir an sessiz kaldı. "Onu bulup bulamadıklarını hatırlamıyorum. Bu çok korkunçtu."

"Bulsalar bile bununla ilgili bir şey
bulamazdım." "Bu çok korkunç." Birden
ağlamaya başladı. "Sence o ve Tate yakın
mıydı?"

"Oh." Burnunu çekiyor. "Sanmıyorum, hayır. Tate'in kaybolduğu zaman dışında ondan bahsettiğini hatırlamıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu haberlerde falan duymuş olabiliriz. Bize söyleyenin o olduğundan bile emin değilim."

"Oh, tamam. O fotoğrafın çekildiği gece buralardaymış demek ki."

"Ben de öyle düşünüyorum. Yine de başka bir şey bulursan bize haber ver. Hatırlayabileceğim başka bir şey olması ihtimaline karşı düşünmeye devam etmeye çalışacağım."

"Tamam, teşekkürler. Ve yapacağım. Seni haberdar edeceğim." Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve ben damarlarımda dolaşan kararlılıkla yataktan çıkıyorum. Koridorda annemle babam yine oradalar ve çocukları yeni uyandırmaya başlamışlar.

"Günaydın tatlım," diyor annem. "Uyuyabilirdin."

"Bu sabah halletmem gereken bazı işler var," diyorum ona. Hesaplarımızı kapatıp yenilerini açmak için bankaya gitmeyi planlıyorum ama bunu annemle babama söylemek istemiyorum. En azından şimdilik. Ne kadar aptalca olursa olsun, bir yanım hâlâ bunun basit bir yanlış anlaşılma olduğuna dair umut besliyor.

Sanki Tate elinde poşetlerle kapıdan içeri girip eve nasıl döneceğini unuttuğunu ya da iş yerinde vestiyerde kilitli kaldığını falan söyleyebilirmiş gibi. Gerçekçi yanım bunun olmayacağını biliyor, ama kocasına hala çok aşık olan yanım, yani

Çocuklarının babasını burada, yanımızda görmek isteyen bir kadın, henüz umudunu yitirmeye hazır değil.

Çocuklar kalkıp giyindikten sonra onları kucaklayıp öpüyorum, babaları hakkında en kısa zamanda bilgi vereceğime söz veriyorum ve sonra onları tekrar okula götürdükleri için aileme teşekkür ediyorum.

Dün gitmelerinden nefret ediyordum ama bugün hazırlanıp kapıdan çıkarken rutinimizdeki tutarlılık için çok minnettarım.

Garaj yolunu geçip arabaya yaklaşırken telefonumda bir e-posta görüyorum ve ismi görünce hemen açıyorum.

Conroy Langdon, dün gece e-posta gönderdiğim adam. E-postasına göz atarken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Celine,

Aşağıdaki konularda sorularınızı yanıtlamaktan mutluluk duyarım Aubrey Vance. Çok iyi bir arkadaştı ve hala bir daha görüşemediğimiz için üzgünüm. Onun için cevaplar ya da adalet. Dublin civarındaysanız kahve içmek için buluşmak isterim. Ne dersiniz?

Teşekkü
rler,
Conroy

Hızlıca cevap veriyorum, ona aramızda birkaç farklı kahve mekanı veriyorum ve bankaya gidiyorum.

Oraya vardığımda, kocamdan çalmaya çalışanın ben olduğumu düşündüklerinden neredeyse eminim, ama yine de onlardan istediğim şeyi yapıyorlar, eski hesapları kapatıyorlar ve sadece benim adımla yeni hesaplar açıyorlar. Bu kadar kolay olmamalı ama gerçekten öyle. Eğer Tate isteseydi, her şeyi alabilirdi. Ve eğer geri gelirse, eğer bunların hepsi

Yanlış anlaşılma ya da bunun için iyi bir açıklaması varsa, bunun için kendimi açıklamak zorunda k a l a c a ğ ı m ve umarım anlar.

"Eski hesaplara para yatırılmadığından emin misiniz?" Bekleyen yatırım parasını göreceklerini umarak üçüncü kez teyit ediyorum.

"Hayır hanımefendi," diyor bankacı Lauren, "henüz bir şey yok. Ancak size söylediğim gibi, önümüzdeki otuz gün içinde herhangi bir şey gelmeye çalışırsa, hesabı yeniden açacaktır. Ondan sonra, geri atılacak ve yeniden yönlendirilmesi için doğrudan ödeme yapan tarafla iletişime geçmeniz gerekecek, bu nedenle otuz gün dolmadan önce her şeyi yeni hesaba geçirmeyi kesinlikle istiyorsunuz."

"Tamam, harika." Başımı salladım, evrakları geri topladım. "Toplayacağım."

"Ve hesaba başka birini eklemeye karar verirseniz, onları da getirebilirsiniz."

"Tamam, teşekkürler."

"En azından bir POD lehtarı eklemenizi öneririz, böylece başınıza bir şey gelirse, paranın nereye gideceğine dair bir yol vardır. Aksi takdirde, vasiyetname olsa bile mahkemelerde mücadele etmek zorunda kalırsınız."

"Teşekkürler," dedim. "Bunu aklımda tutacağım." Şu anda hayatımın nasıl olduğunu bilseydi, bunun biraz tehdit gibi geldiğini fark edebilirdi. *Eğer sana bir şey olursa...*

Bankadan çıktıktan sonra nihayet sigorta acentemi arayıp Tate'in arabasıyla ilgili son durumu öğreniyorum; araba pert olma yolunda gibi görünüyor - bu durumda muhtemelen olabilecek en iyi sonuç - ve çek önümüzdeki hafta içinde postada olacak.

Conroy'dan yeni bir e-posta geldiğinde kendimi olabildiğince başarılı hissediyorum. Benimle buradan bir saat uzaklıktaki bir kafede buluşmayı kabul etmişti, ben de ona yolda olduğumu bildiren bir cevap yazıp arabaya atlıyorum.

Jitters Coffee House'a vardığımda biraz The Bold Bean'i aldatmış gibi hissediyorum ama sinirlerime rağmen mekânı rahat ve davetkâr buluyorum. Conroy Langdon arkaya yakın bir masada beni bekliyor. Sadece görünüyor

On yıl önceki vesikalık fotoğraflarını kullanan insanların aksine, fotoğrafını beğeniyor. Takım elbise giyiyor, gür, sarı saçları ve nazik bir gülümsemesi var. Masaya yaklaştığımda bana elini uzatıyor.

"Özür dilerim. Kahve siparişinizi bilmiyordum, yoksa size bir şeyler getirirdim."

"Sorun değil." İki kişilik masaya oturarak el salladım. "Benimle buluştuğunuz için teşekkür ederim."

"Elbette. Dürüst olmak gerekirse, e-postanızı aldığımda şok oldum. Aubrey Vance adını on yılı aşkın bir süredir duymamıştım. Ölümüyle ilgili makalemi internette bulduğunuzu mu söylediniz?"

Başımı salladım. "Evet, sizi araştırdım ve LinkedIn'inizi buldum. Umarım sorun olmaz."

"İyiden de öte. Onu neden araştırdığınızı sorabilir miyim? İkiniz akraba mısınız?"

Başımı salladım. "Hayır, onu tanımıyordum. Ben sadece..." Duraksıyorum, bunu nasıl ele alacağıma karar vermeye çalışıyorum. "Bunu söylemenin daha iyi bir yolu olmadığı için dürüst olacağım. Garip bir şeyler oluyor ve beni Aubrey'nin ölüm ilanını keşfetmeye götüren bir tavşan deliğinden aşağı iniyordum."

"Bir tavşan deliği." Kahve fincanına üflüyor, dudaklarına götürüyor ve bir yudum alıyor. "İlgimi çekti. Bana daha fazlasını anlat."

"Kocam kayıp." Bu sözleri söylemek asla kolaylaşmaz.

Gözleri parmağımdaki alyansa kayıyor. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm."

"Teşekkür ederim. Bazı arkadaşlarını araştırırken Aubrey'i öğrendim ve işte şimdi buradayım. Kulağa çılgınca geleceğini biliyorum ama bir yanım tüm bunların bir şekilde bağlantılı olabileceğini düşünmeye başladı."

Alnındaki kırışıklık derinleşiyor. "Bağlantılı mı? Nasıl yani?" "Kocam Highland'de okumuştu, tesadüf ya da değil,

Arkadaşlarının çoğu ya öldü ya da kayıp. Aubrey, ilk arkadaş grubunun kaybolmasından hemen sonra bulundu."

Kaşları birbirine çarpıyor. "Kayıp mı? Bir saniye, sen... Matteo Acri'yi mi kastediyorsun?"

"Onu tanıyor muydun?"

"Burası küçük bir okul," diyor. "Matteo'nun kaybolması büyük bir olaydı. Kampüste uzun süre konuşuldu." Duraklıyor. "Affedersiniz, kocanız kim?"

"Tate, Tatum Thompson."

Adamın yüzü soluyor ve elindeki kahve fincanını neredeyse düşürerek açık kahverengi sıvıyı kenarından aşağıya akıtıyor. Döküldüğünü fark etmemiş gibi görünüyor. "Sanırım soyadınızdan anlamalıydım ama yaygın bir soyadı olduğu için üzerinde düşünmedim. Bana gerçekten Tatum Thompson'la *evlendiğini* mi söylüyorsun?"

"Sanırım sen de onu tanıyordun."

Uzaklara bakıyor, kendini toparlamaya çalışıyor gibi görünüyor. "Bundan emin oldu." Daha iyi bilmesem, sesinde bir parça burukluk olduğunu söyleyebilirdim.

"Ne demek istiyorsun? Sen ve Tate anlaşamıyor muydunuz?"

Ağzını açtı, sonra düşünerek kapattı. "Kayıp olduğu için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm ama benim tanıdığım Tatum Thompson çevresindeki herkes için korkunç, korkunç bir zorbaydı."

Bu hiç de Tate'in yapacağı bir şey değil. Dudağımı ısırdım. "Üniversitede hepimiz hata yaparız." Bildiğimden değil sanırım. Ben hiç gitmedim.

Kahvesinden bir yudum daha alarak başını sallar. Sonunda döküldüğünü fark edince bir peçete alıp fincanın kenarına ve masanın üstüne siler. "Size söyleyebileceğim tek şey Profesör Vance'in her zaman çok nazik olduğudur. Okulumuzda çok saygı duyulan biriydi. Onun kaybı çok korkunç oldu."

"Peki ya Matteo?"

Peçeteyi toplar ve bir kenara koyar. "Onu o kadar iyi tanımıyordum ama bana karşı hiç kaba davranmadı. Belki biraz utangaçtı. Kendi çevresine bağlıydı. Kaybolduğunu duyduğumda üzüldüm ama-" Sözünü kesti.

"Ama ne?"

"Beni tekrar bağışlayın ama dürüst olmak gerekirse, kocanızın ve arkadaşlarının bu işle bir ilgisi olduğundan hep şüphelenmişimdir."

Kanım donuyor. "Ne demek istiyorsun?"

Kahvesinden bir yudum alıyor ve ağır sessizliğin sürmesine izin veriyor. "Bu sadece bir teoriydi ama okuldaki pek çok kişi bunu düşünüyordu. Tatum hemen ardından okulu terk etti ama o okul onun krallığıydı. Birçoğumuz suçlu olmadığı ve saklayacak bir şeyi olmadığı sürece okulu asla terk etmeyeceğine inanıyorduk."

Yorumlarına sinirleniyorum. Tate'in son sömestrinde okulu bıraktığını biliyordum ama ailesi bana bunun sebebinin yurtdışına okumaya gitmesi olduğunu söylemişti. Bu bir yalan mıydı? Tate'in o zamanlar kim olduğu hakkında hiç konuşmamasına şaşmamalı. Daha iyiye doğru çok değişti ama şimdi bunun o zamanlar yaptığı korkunç bir hata yüzünden olup olmadığını merak ediyorum. "Sana o kadar kötü davrandığı için üzgünüm, gerçekten. O artık farklı biri. Nazik bir koca, iyi bir baba."

Adam bana acıyormuş gibi bakıyor. "Umarım bu doğrudur. Gerçekten umuyorum. Ve asla onun kötülüğünü istemem. Ama bana sorarsanız, Matteo Acri'ye o zamanlar ne olduğunu sadece bir avuç insan biliyor. Bana sorarsanız, o öldü ve kocanız ve arkadaşları en azından ne olduğunu biliyorlar ve en kötü ihtimalle de sorumlular."

Söylediklerinin ağırlığı üzerime çöküyor çünkü henüz her şeyi bilmiyor.

"Tate'in arkadaşları mı? Bradley Jennings ve Dakota Miller'ı mı kastediyorsun?" "Ve Aaron bilmem ne. Soyadını hatırlayamıyorum."

"Bond."

Başını salladı. "Evet, buydu. Neden?"

"Çünkü Aaron dışında herkes ya öldü ya da kayıp," diyorum yutkunarak. "Tate de dahil."

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

TATUM

On İki Yıl Önce

"Selam tatlım," diye karşılıyor annem bizi kapıda, sarılmak için kollarını iki yana açmış. Hemen eğilip sırtını sıvazlıyorum.

"N'aber?"

"Tatilde bizimle kalabildiğiniz için çok mutluyum," diyerek çocuklara doğru yürüdü ve önce Matteo'ya sarıldı, ayak parmaklarının üzerinde uzanarak kollarını onun boynuna doladı.

Matteo onu sıkıyor ve sevinç çığlıkları atana kadar yerden kaldırıyor. "Bizi davet ettiğiniz için teşekkürler, Bayan T."

Adam onu yere yatırıyor ve kadın gömleğinin altını çekiştirerek başını hüzünle sallıyor. "Oh, lütfen. Hepiniz burada her zaman hoş karşılanacağınızı biliyorsunuz."

Önce Aaron'a, sonra Bradley'e ve son olarak Dakota'ya sarılmak için hareket ediyor.

"Evin dolu olması çok güzel. Bu gelmeden önce tatiller hep çok sessiz geçerdi." Kalçasını bana doğru çarpıyor ve çocuklar gülüyor. "Misafir odalarını hazırladım, rahat edersiniz ama bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Matteo çantasını yere bırakıyor. "Oh, işte." Çantanın içine uzanıp bir şişe şarap ve bir kitap aldı. Onları anneme uzatıyor ve

Sanki altın külçesiymiş gibi. "Oh, tatlım, yapmak zorunda değildin-"

"Mutlu Noeller. Bu hepimizden. Fazla bir şey değil ama kalmamıza izin verdiğiniz için size teşekkür etmek istedik."

Onlara tekrar sarılırken gözleri doluyor ve ben de gözlerimi devirerek başka bir şey söylemeden odama doğru yürüyorum. *Bu küçük aşk festivali için orada olmama gerek yok. Aman Tanrım. Neden bir oda tutmuyorsun?* Çantamı yatağıma bıraktım ve ayakkabılarımı çıkardım.

Annem çok güçlü ve gözlerimi yaşartan yeni bir yumuşatıcı kullanıyor, bu yüzden yorganı yataktan çıkarıp yere atıyorum.

Birkaç dakika daha geçtikten sonra göt heriflerin merdivenleri tırmanıp yatak odalarına girdiklerini duyuyorum. Bradley ve Aaron birlikte kalacaklar, Dakota ve Matteo da her zamanki gibi. Aşağıda sergiledikleri o küçük performanstan sonra hepsini göndermeye karar verdim. O da neydi öyle? Ne zamandan beri Noel başlamadan anneme hediye veriyorlar? Ona her şeyi vermeleri yeterince kötü, küçük yalakalar.

Kapımı sarsarak açıyorum, duvara çarpıyorum, sonra koridorda tepinip Dakota'nın kapısını iterek açıyorum. İkisi de ailemin yatıya kaldıklarında uyumaları için aldığı yatakların yanında duruyorlar - ki bu benim sayemde her zaman oluyor ve bunu unutmasalar iyi olur.

"Sakin ol, kardeşim. Çok mu vurdun?" Dakota soruyor, sanki buranın sahibiymiş gibi çantasını açmaya başlamış bile.

"Kendi evimde kapıyı çalmak zorunda değilim, pislik herif," diye bağırıyorum. "Herhangi birinizin kendi evi olsaydı bunu bilirdiniz."

"Hey," diye uyarıyor Matteo, sesini alçak tutarak, açıkça şok olmuş bir halde.

"Şaka yapıyordum." Dakota'nın ifadesi ciddileşti ve şimdi i k i s i de bana bakıyor. "Senin sorunun ne?"

"Benim sorunum mu? Oh, bilmiyorum." Elimi kapıya doğru salladım. "O da neydi öyle?"

Eşyalarını yerleştirmeyi bırakıp bana döndü. "Ne neydi?"

"Aşağıda yaptığınız saçmalık. Neden anneme hediyeler alıp 1950'lerin küçük ev kadınları gibi buraya geldiğinizde ona veriyorsunuz?"

Kaşları aşağı doğru çekilir ve Dakota kapıya doğru bakar. "Neden sorun olsun ki? Biz sadece nazik olmaya çalışıyorduk."

"Onlar benim ailem, senin değil. Onlara bayramlar dışında hediye alamazsın ve takvim okuyamayacak kadar aptalsan Noel bugün değil."

Elleri havaya kalktı. "Aileni almaya çalışmıyorum Tatum. Sakin ol dostum. Sadece kibar olmaya çalışıyorduk. Ucuz bir şişe şarap ve Matteo'nun seveceğini söylediği bir kitaptı. Büyütülecek bir şey değil, dostum."

"Büyük bir mesele olduğunu söylersem büyük bir mesele olur, bu yüzden yapmayın. Kibar olma. Sadece olduğun gibi ol, yoksa bir daha davet edilmezsin. Onun ne dediği umurumda değil. Seni davet eden benim. Kalabileceğini söyleyen de benim. Fikrimi değiştirdiğim an, gidersin."

"Buraya istediğimiz zaman gelebileceğimizi söylemesi seni gerçekten rahatsız etti mi?" Matteo bir adım öne çıkarak soruyor. "Neden umursuyorsun ki? Bu bir yarışma değil, kardeşim."

"Haklısın, değil ve neden biliyor musun?" Öne doğru atıldım, yüzüm onunkine dönüktü. "Çünkü ben çoktan kazandım. Ve bunu unutmasan iyi edersin."

"Neler oluyor?" Bradley'nin mızmız sesi odanın içinde yankılanıyor ve ben de dönüp ona bakıyorum.

"Hiçbiriniz anneme fazladan bir hediye almak için izin istemediniz, olan bu."

Bradley'nin gözleri önce Dakota'ya, sonra Matteo'ya kayar. "İzin istememiz gerektiğini bilmiyordum. Bu... Yani, Noel'deyiz." Yüzündeki o aptal sırıtışı silip atmak istiyorum.

"Noel *benim* evimde. Ailemle birlikte. Beni kötü göstermeye mi çalışıyorsun? Senin benden daha iyi olduğunu düşünmelerini ve seni evlat edinmelerini mi istiyorsun?"

Matteo öne çıkıyor. "Dostum, öncelikle hepimiz yirmi iki yaşındayız. Artık kimse evlat edinilmeye çalışmıyor. Arkadaşın olduğumuzdan bahsetmiyorum bile. Kardeşleriniz. Aileni *çalmaya* çalışmıyoruz." Bunu aptalca bir fikirmiş gibi söylüyor ki bu beni daha da sinirlendiriyor. "Evlat edinildiğinde kimse senin için bizden daha mutlu olmadı. Hepimiz senin için daha iyisini istedik. Senin evlat edinilmiş olman ve bizim evlat edinilmemiş olmamız, aileni çalmaya çalıştığımız anlamına gelmez, bu yüzden biraz nefes al ve sakinleş, tamam mı? Saçmalıyorsun."

"Öyle miyim? Gerçekten öyle miyim? Ben çıktım, sen çıkmadın. Benim bir ailem var, senin yok. Büyürken hepimiz bunu istedik ve ben bunu elde ettim. Bunun için benden nefret ettiğinizi bilmediğimi sanmayın," diyorum ona, dudaklarım gergin ve kıpırtısız. Aptal olduğumu düşünüyorlar, benim yerimde olmak için adam öldüreceklerini bilmediğimi sanıyorlar. Sahip olduğum her şeye sahip olmak için.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Aaron kaşlarını, onu her zaman kabız gösteren bir şekilde birbirine kenetleyerek soruyor.

"Bildiğim şey bu. Hepiniz benim gibi olmak istiyorsunuz. Çocukluğumuzdan beri bir koruyucu aileden diğerine geçtiniz. Seçtiğim üniversiteye kadar beni takip ettiniz. Beni seçen aileyle hep buradasınız. Bu noktada kendinizi benim kıçıma da bantlayabilirsiniz."

"Seni takip ettik, seninle takıldık, çünkü *biz arkadaşız*," diyor Dakota, ifadesi sıkışmış ve bıkkın, kollarını iki yana açmış. "Herhangi birimizin sahip olduğu kardeşe en yakın şey bizdik. Arkadaştık Tatum. Bunu hatırlıyor musun? Gerçi şu anda nedenini hatırlayamıyorum."

Bir anlaşma homurtusu duyuyorum ve başımı yana eğiyorum. "Gerçekten böyle mi hissediyorsun?"

"Hayır. Çocuklar, durun. Hepimiz sakinleşmeliyiz," diyor Bradley. "Noel'deyiz. Kavga etmemeliyiz. Sadece yorgunuz."

"Hayır. Biliyor musun? Aslına bakarsan, çık dışarı." Parmaklarımı şıklatıp kapıyı gösteriyorum. "Dışarı çıkmanı istiyorum. Şimdi."

"Ne?" Dakota soruyor. "Ciddi olamazsın."

"Sirius Black olsaydım daha ciddi olamazdım, dostum. Defol git evimden. Seni artık burada istemiyorum."

"Bunu yapamazsın. Ciddi değilsin. Hadi ama, biz Noel'i hep birlikte geçiririz," diyor Aaron. Belli ki fikrimi değiştireceğimi düşünüyor. Ne düşündüklerini ya da ne istediklerini umursamam gerektiğini. Bunun ne olduğunu sanıyorlar, bir çember sarsıntısı mı? Siktiğimin terapisi mi? *Bu hoşlarına giderdi, değil mi? Pislikler.*

Başımı sıkıca iki yana sallıyorum. "Artık olmaz. Çık dışarı."

"Bizi burada istemiyor. Hadi gidelim." Matteo eşyalarını çantasına yerleştirmeye başlamıştı bile, ama diğer üçü kıpırdamadan duruyordu.

"Hadi ama dostum. Sadece kızgınsın. Bunu kastetmiyorsun," diyor Bradley, bana doğru yürürken. Elini omzuma koyuyor ve ben de sinirleniyorum. Yumruğum geri dönüyor ve öne doğru savurup yüzüne çarpıyor. Kan her yere sıçrıyor ve yüzünden aşağı akıyor, benimkini de kapladığını hissedebiliyorum.

Göz kırpıyorum. Sonra herkes aynı anda harekete geçiyor.

"Dostum, ne oluyor lan?" Dakota bağırarak öne doğru koşuyor ve çok geçmeden her yerde eller ve kollar beni diğerlerinden ayırmaya çalışıyor.

"*Neler oluyor?*" Annem bağırıyor, sesi odanın içinde yankılanıyor. Herkes hareketsiz kalıyor, tüm oda sanki askeri bir sıradaymışız ve o da bizim talim çavuşumuzmuş gibi ona dönüyor. Derin bir nefes alıyor ve ne kadar dağınık olduğumuza bakıyor.

"Sen kendi işine bak," diye homurdanıyorum.

Annemin yanakları pespembe kızarıyor ve onu herkesin önünde küçük düşürdüğümü anlayabiliyorum. Yavaşça, Matteo'nun önderliğinde, çocuklar annemin yanında durmaya başladılar ve Dakota eğildi. "Biz gidiyoruz Bayan T. Noel'de sorun yarattığımız için özür dileriz."

Gözleri doluyor. "Ne? Hayır. Gitme. Lütfen, gitme. Bütün çocuklarım burada olmadan Noel gibi hissetmeyeceğim."

Sözde kardeşlerim bana bakıyor, onun gözyaşlarını durdurmamı, bu kavgayı bitirmemi bekliyorlar. Pes etmemi istiyorlar ama anlaşılan beni hiç tanımıyorlar. Pes etmemi mi istiyorlar? Tamam, peki. Ama onların istediği şekilde değil. Hepsinin sürünerek bana geri dönmesini sağlayacağım.

"Peki, çocuklarını istiyor musun?" Burnumu tiksintiyle kırıştırıyorum. "Al onları. Ama bunu kaybettin." Ve bununla birlikte, ben gittim.

Ben onun tek oğluyum. Seçtiği kişi benim. Ve bunu unuttuğu için pişman olmasını sağlayacağım.

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

CELINE

Eve döndüğümde, son birkaç gündür öğrendiğim her şey içimden fışkırmaya hazır.

Tate'in kayboluşundan bu yana, her şey yolundaymış gibi görünmeye çalıştım ama gerçek bundan daha farklı olamazdı. Belki de kendim dahil herkese yalan söylüyordum ama şu anda tek yapmak istediğim uyumak. Ve ağlamak. Annemin bana sarılmasını ve bir şekilde her şeyin yoluna gireceğine dair söz vermesini istiyorum. Tanıdığım adamın beni kandıran bir dolandırıcı olmadığını, ailesinin bana onun gerçekte kim olduğunu söyleyeceğini, beni kızları gibi sevdiklerini ve bana zarar verebileceğini, oğullarımıza zarar verebileceğini düşünselerdi beni koruyacaklarını.

Bunları bana söyleyecek başka birine ihtiyacım var çünkü artık bunları kendime söyleyebileceğimden emin değilim. Çok denedim ama kararlılığım azalıyor. Yardıma ihtiyacım var. Birinin yanımda olmasına ihtiyacım var ve bu artık sadece ben olamam.

Bunu itiraf ettiğim için bile kendimi zayıf hissediyorum. Sadece iki gün dayanabildim ve şimdiden acının baskısı ve ağırlığı altında eziliyorum. İnsanlar bundan çok daha kötülerini yaşıyor.

Gerçekten öyle.

Bu kadar zayıf olmamalıyım.

Evime girdiğimde gözyaşlarımın eşiğindeyim. Annemle babamın mutfak kapısında oyalandığını görmeden önce çocuklar koşarak yanıma geliyor ve kendime birkaç saat daha dayanabileceğime dair söz veriyorum. Onlar için.

Yere çöküyorum ve oğullarıma sarılıyorum, onları ikimize yetecek kadar sevebilmeyi umuyorum. Bir gün onlar için yeterli olacağımı, babalarının bize yaptıklarının canımızı bu kadar acıtmayacağını umuyorum.

"Babam daha gelmedi mi?" Finley soruyor ve Tate kapının arkasından fırlayacakmış gibi omzumun üzerinden etrafıma bakmam için beni serbest bırakıyor.

"Henüz değil," diyorum, bir elimi koluna sürterek. "Günün nasıl geçti?" "İyiydi. Otis'in yeni bir Sonic oyuncağı var ve ben de bir tane istiyorum."

Gülümsüyorum, umutsuzca her şeyin bu kadar basit olmasını diliyorum. Bir oyuncak hayatın tüm sorunlarını çözebilirdi. Elini sıkıyorum. "Elbette. Ararız, tamam mı?"

Başını salladı ve babamın yanına gitti. "Evet dedi!" Parmak uçlarında zıplıyor ve babam gülüyor, bir elini saçlarında gezdiriyor.

Kayınvalidemler mutfaktan birlikte çıkıyorlar ve kendimden nefret ediyorum çünkü ilk tepkim burada oldukları için hayal kırıklığına uğramak oluyor, ama neden burada olmasınlar ki? Biz de onların ailesiyiz ve şu anda sahip oldukları tek şey biziz. Bu yüzden annemi yatak odama çekip geceyi ağlayarak geçirme isteğimi bastırıyorum ve bunun yerine yapabileceğim en cesur yüzü takınıp yemek yiyip yemediklerini soruyorum.

İçimi rahatlatmak ve suçluluk duygumu daha da arttırmak için Daphne ve Lane yollarının üzerindeki bir restorandan akşam yemeği aldılar. Babam çocukların banyolarına ve yatmaya hazırlanmalarına yardım ederken ben de annem, Daphne ve Lane ile oturup gergin bir sessizlik içinde yemeğimi yiyorum. Sanki dağılmamı bekliyorlarmış gibi, sanki artık taklit ettiğim kadar iyi dayanamadığımı hissediyorlarmış gibi bana bakmaya devam ediyorlar.

Yemekten sonra tabaklarımızı kaldırmaya gittiğimde annem beni durduruyor. "Nasılsın?" diye soruyor, yüzümü inceleyerek.

Ona gerçeği söylemek istiyorum ama şu anda yapamam. "Beklenebileceği kadar iyi, sanırım."

"İşlerin nasıl gitti?"

"Peki." Gözlerimi ona dikiyorum ve her şeye rağmen benim çözülmemi beklemediğini fark ediyorum. Odadaki herkesin yüzündeki beklenti dolu ifadeye bakılırsa bana söyleyecek bir şeyleri var. "Neymiş o? Sadece söyle bana."

"Yok bir şey tatlım. Sadece senin için burada olmak istedik," diyor Daphne. "Bugün ve her şey için. Elimizden ne gelirse. Sana destek olmak istiyoruz."

"Bugün mü?" Kelimeye vurgu yapma şekli bana bugünün özel bir gün olduğunu düşündürüyor ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok...

2 Ağustos.

Bugün Tate'in ve benim on birinci evlilik yıldönümümüz ve benim bundan haberim yoktu.

"Yıldönümümüz." Arkamdaki sandalyeye çöküyorum. "Bugün olduğunu fark etmemiştim bile. Bankada tüm evrakları imzaladım, tarihi yazdım ve hiç fark etmedim bile..."

"Banka mı?" Lane sorar, belli ki endişelidir.

"Sadece ayak işleri," diyorum, bu konuya girmek istemiyorum, özellikle de onunla. "Unuttuğuma inanamıyorum."

"Aklında çok şey var," diyor annem omzumu ovuşturarak. "Konuyu açtığımız için özür dileriz. Bilmen gerektiğini ve bugünün senin için gerçekten zor olacağını düşündük. Daha da kötüleştirmek istemedik."

Daphne, "Tate o yanında değilken bizim yanınızda olmamızı isterdi," diyor. "Nerede olursa olsun, burada olmayı dilediğini biliyorum." Sonra omzuma dokunuyor ve farklı derecelerde acı ve hüzünden oluşan bir üçgene dönüşüyoruz. "Senin için ne yapabiliriz?" diye soruyor.

"Hiçbir şey." Başımı sallıyorum. "Gerçekten, hiçbir şey. Bunu düşünmek çok zor. Ben sadece... Sanırım bu gece yalnız kalmak istiyorum." Benim için yaptıkları onca şeyden sonra kaba biri gibi göründüğümden endişelenirken suçluluk duygusu içimi parçalıyor. Ayağa kalkıyorum. "Gerçekten, burada olduğunuz için teşekkür ederim çocuklar. Tüm bunları yaptığın için. Ve tüm

bu hafta yardım et. Bunun anlamı... bunun anlamı benim söyleyebileceğimden çok daha fazla. Ama bu gece yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Elbette," diyor annem. "Çocukları eve götürmemizi ve sana biraz huzur ve sessizlik vermemizi ister misin?"

Keşke sessizliğin artık o kadar da huzurlu olmadığını bilseydi. "Hayır," diyorum çabucak. "Hayır, burada olmalılar."

Annem başını sallar, etrafına bakınır. "Tamam. Ben bulaşıkları yıkayayım ve-"

"Hayır." Sesim çatallaşıyor ve sertleşiyor ama umurumda değil. "Hayır, herkes gitsin, lütfen. Lütfen, sadece gidin." Her an kendimi kaybedebilirim.

"Tatlım..." Daphne fısıldıyor ama elini kaldırıp onu odadan çıkaran annem oluyor. O anda anneme o kadar minnettarım ki, ben emin olmasam bile neye ihtiyacım olduğunu hissediyor gibi görünüyor. Kayınvalidemi odadan çıkarıyor ve babamı topluyor, başka bir şey söylemeden evden çıkıyor ve ben oturma odasında yalnız kaldığımda, pencereden onların uzaklaşmasını izlerken yere çöküyorum.

Hıçkırıklar fırtınadaki okyanus dalgaları gibi içimi yırtmadan önce yatak odama bile giremiyorum. Bir topun içine çöküyorum, hüznün içinde tuttuğum kutudan çıkıp kaslarıma ve kemiklerime sızmasına izin veriyorum. Tendonlarıma ve kanıma. Her zerreme, her santimime. Son birkaç gündür bastırdığım öfke, ihanet, kafa karışıklığı ve korkunç üzüntünün her bir parçasını hissetmeme izin veriyorum.

Bundan nefret ediyorum.

Bunun beni dönüştürdüğü şeyden nefret ediyorum. Bugünün mutlu bir gün, birbirimizi kutladığımız ve şımarttığımız bir gün olması gerekirken, oturma odamın zemininde bir çocuk gibi hıçkırarak ağlamaktan nefret ediyorum.

Ondan
nefret
ediyorum.
Ondan
nefret
ediyorum.
Ondan
nefret

ediyorum.
Bunu bana nasıl yapabildi? Beni sevmiyor muydu? O da acı çekmiyor mu?

Ve çocuklarımız! Bunu çocuklarımıza nasıl yapar? Ona saygı duyan ve onu bu gezegendeki herkesten çok seven çocuklarımıza?

Böyle ağlamayı ne zaman bıraktık? Huysuz ergenler gibi kendimizi yataklara atıp öfkemizi kusmayı? Dünya bize fazla geldiğinde yere çöküp öfke nöbeti geçirmeyi? Yargılanma korkusu olmadan bu acıyı serbest bırakmanın bana ne kadar iyi hissettirdiğine şaşırıyorum.

Sonunda ağlamayı bıraktığımda, hıçkırıklarım sessizleştiğinde ve kaslarım efordan ağrıdığında, odanın diğer ucundan yumuşak bir titreşim duyuyorum. Doğrulup ellerimin tersiyle gözlerimi ovuşturarak dikkatle dinliyorum.

Yerden kalkıp odayı geçiyorum, sehpadan çantamı alıyorum ve telefonumu çıkarıyorum. Eminim annem kontrol ediyordur. Tek bildiğim, aslında gitmedikleri ve bunun yerine garaj yolunda oturup tüm sinir krizimi dinledikleri.

Ama ekranda "Bilinmeyen Arayan" yazısını gördüğümde kalbim sıkışıyor. Bunu tekrar yapmak istemiyorum. Bu her ne iğrenç şakaysa onunla uğraşmak istemiyorum.

Telefona cevap veriyorum ama tek kelime etmiyorum. Bu oyunu iki kişi oynayabilir. Sadece oturup saniyelerin geçmesine izin veriyorum, sadece nefes alışımın sesi hattı dolduruyor.

O zaman iki kelime.

Yemin ederim kalbim durdu. "Mutlu yıldönümleri."

OceanofPDF.com

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

TATUM

Highland Üniversitesi
On İki Yıl Önce

Bu pislikler kampüse döndüğümde blöf yaptığımı sandılar ama yanıldılar. *Bakalım Noel'i onların saçmalıklarından uzakta geçirmek umurumda olacak mı?*

Annem beni seçecek. Seçecek. Aklının başına gelmesi için birkaç güne ihtiyacı var, sonra geri dönmem için bana yalvaracak. Yerlerini öğrenecekler.

Elimde çantamla kampüsü koşarak geçtim ve yurda doğru yola çıktım. Highland'e devam ederken kolaylıkla ailemin evinde kalabilirdim ama ben tam bir üniversite deneyimi yaşamak istiyordum. Annemin her küçük şey için ensemde solumasını istemiyordum. Ayrıca, üvey kardeşlerimin yakınımda olmasını istiyordum. Benden asla kaçamayacaklarını bildiklerinden emin olmak istedim, gerçekten değil.

Onu kampüste yürürken gördüğümde kolları kitaplarla dolu, koyu renk saçlarını geriye doğru at kuyruğu yapmış. Aniden onu yumruğuma sarıp çekiştirme isteği duyuyorum. Bu fikir midemin derinliklerinde bir şeyleri ısıtıyor ve peşinden koşuyorum, nereye gittiğini anlayana kadar makul bir mesafe geride duruyorum.

Ofisine girmesini izliyorum, sıcaklık ve olasılıklar içime yayılıyor. O içeri girdiğinde ben de içeri girip kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Sesi duyunca arkasını döndü, belli ki beni görünce irkilmişti. Gözleri fal taşı gibi açıldı, sonra bir adım geri atarak kapıya yöneldi. "Bay Thompson, teneffüs bitene kadar çalışma saatim yok. Geri gelmeniz gerekecek."

"Mesai saatleri için burada değilim," diyorum ona doğru ilerleyerek. "Senin için buradayım." Aramızda sadece birkaç santim mesafe kalana kadar öne çıkıyorum ve elimi uzatıp kulağının yanındaki bir tutam saçı parmağımın etrafında döndürüyorum.

Elimi iterek geri çekildi. "Affedersiniz? Bu tamamen uygunsuz bir davranış. Bana dokunma."

Yüzümü kulağına yaklaştırıyorum, nefesim tenini gıdıklıyor ve donup kalıyor. "Alıngan olman hoşuma gidiyor."

Gerçekliğe geri döndüğünde, nefes nefese kalarak tekrar uzaklaşıyor. "Dediğim gibi, korkarım gitmeniz gerekecek."

"Hadi ama. Seni çıplak gördüm. Skoru eşitlememiz gerektiğini düşünmüyor musun? Bu adil olur."

Güzel yanakları pembeleşiyor ve bana kaşlarını çatıyor. "Lütfen gidin Bay Thompson. Bu uygunsuz bir davranış. Gitmezseniz bunu dekana bildirmek zorunda kalacağım."

"Uygunsuzluk konusunda uzmanım Profesör. Duymadınız mı?" Ona kaşlarımı oynatıyorum, sonra dönüp masasının üzerine eğilerek onu engelliyorum. "Dekan tatil için dışarıda. Onun yerine bana şaplak atmayı mı tercih edersin? Arada sırada küçük bir bedensel cezayı severim. Tıpkı senin bana Bay Thompson demenden hoşlandığım gibi." Dudaklarımın bir köşesi yukarı doğru çekildi. "Çok resmi. Dizlerinizin üzerinde olsaydınız daha da çok hoşuma giderdi."

O anda gözlerinde parlayan korkuyu görüyorum ve bu içimde ilkel bir şeyi uyandırıyor. O geri adım atarken tekrar dik duruyorum ve onu takip ederek masayla benim aramda sıkıştırıyorum. "Bu uygunsuz bir davranış. Gitmelisin."

"Eninde sonunda yapacağım," diye söz veriyorum, eğilip ağzını öpüyorum. "Ama seni tadana kadar değil."

Tekrar geri çekiliyor, iki eli göğsümde, gerçekten sarsılıyor. "Tatum*, dur.*" Sesi sert ve bu beni daha da tahrik ediyor. Beni gerçekten kontrol edebileceğini düşünüyor. Bu biraz ateşli. Eğildim ve boynunu ısırdım. Ciyakladığında vücudumdaki tüm kan doğrudan sikime akıyor.

"Lütfen git," diye fısıldıyor, bir eli boynunda artık dişlerimin iziyle gölgelenmiş olan yere gidiyor.

"Henüz bitirmedim."

"Ne istiyorsun?" Kocaman gözleri benimkilerle buluştu. "O senin arkadaşın. Lütfen bunu yapmayın."

"Tamamen yalnızız Profesör." Dudaklarımı yaladım. "Kimsenin bilmesine gerek yok."

"Ben bilirim." Benden kaçmaya, etrafımdan dolanmaya çalıştı ama bileğini yakaladım ve sırtı göğsüme çarpana kadar onu döndürdüm. Bir elimi kalçasını kavrayarak yan tarafına attım.

"Beni bunun için yalvartmayın Profesör. İstediğimin peşinden koşmak umurumda değil."

"Tatum, dur," diye bağırıyor, geri çekiliyor, ama elimi bileğine doluyorum, diğeri kalçasında daha da sıkı. Hareket edemiyor. "Dur yoksa çığlık atacağım."

"Çığlık at, ben de sana çığlık atacak bir şey vereyim." Onu kendimden uzaklaştırıp duvara doğru itiyorum, vücudum onunkine yapışıyor. Kokusu narenciye ve taze ve düşüncelerimi tüketiyor. Gözlerimi kapatıp içime çekiyorum ve her yerde nasıl kokuyor olabileceğini merak ediyorum. "İkimiz de beni istediğini biliyoruz. Neden zamanımızı boşa harcıyoruz?"

Hiçbir şey söylemiyor, sadece bana bakıyor.

"Dizlerinin üzerine çök," diye emrediyorum,

çenesini yukarı kaldırarak. Burun delikleri

alevlendi. "Rüyanda görürsün."

"Rüyalarım hakkında ne biliyorsunuz, Profesör?" Çene kemiğini yalayarak alay ediyorum. "Dizlerinin üzerine çök, yoksa herkese öğrencilerinle yattığını söylerim."

İkimiz de titrediğini hissetmemize rağmen korkmuş görünmeyi reddederek göz temasını sürdürüyor. "Öyleyse herkese söyle. O benim öğrencim değil ve bunu ikimiz de biliyoruz."

"O zaman ona gönderdiğin fotoğrafları tüm okula gönderirim." Bu onu durdurdu. Ben dilimi şaklatırken o bocalıyor, gözleri benimkileri arıyor. "Yaramaz bir kızsın, değil mi?"

"Yalan söylüyorsun. Matteo bunları sana asla göstermez."

Başımı bir o yana bir bu yana sallıyorum. "Eh, göster bana... telefonunu ortalıkta bırak ki onları bulup kendime göndereyim... ne fark eder ki, gerçekten?" Cebimden telefonumu çıkarıp çaldığım fotoğrafları karıştırıyorum ki blöf yapmadığımı anlasın. "Dediğimi yaparsan onları silerim. Eğer yapmazsan, onları patronun da dahil olmak üzere tanıdığım herkese göndermekten mutluluk duyarım. Onları bu eğlenceden mahrum bırakmak yazık olur, gerçekten. Bu resimler kesinlikle bana saatlerce eğlence sağladı" - gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı kayıyor- "saatlerce eğlence sağladı."

Yutkunuyor ve gözlerindeki yaşların parıltısını yakalıyorum. İlki düştüğünde, öne eğilip yanağından yukarı doğru yolunu yalıyorum. Bu sefer hareket etmiyor. Bir taş gibi hareketsiz.

O kadar sertim ki canım yanıyor ama sabırlıyım. Sabırlı olmak zorundayım. Tehdit karşısında tereddüt ediyor, bunu gözlerinde görebiliyorum ama sonunda çelik gibi bakışları geri dönüyor. "Gönder o zaman. Bu yasadışı. Hapse girmek istiyorsan, buyur gir."

Sırıtıyorum. "Peki ya onlara bunları göndermemi senin istediğini söylersem? Öğrencilerle oynaşmayı sevdiğini ve herkesin bunları almasını istediğini? Sanırım kime inanacaklarını hepimiz biliyoruz."

Çenesini kilitliyor. "Bu almak istediğim bir risk."

İçimi çektim. "Bak, bunu kolay yoldan ya da zor yoldan yapabiliriz. Zor yola karşı değilim ama bence sen kolay yolu çok daha çekici bulacaksın."

"Seninle yatmayacağım, Tatum. Ne dersen de, ne yaparsan yap, beni nasıl tehdit edersen et. Matteo'yla birlikteyim. Matteo'yu *seviyorum*."

Bir omzumu silkiyorum. "Hâlâ Matteo'yla birlikte olabilirsin. Bir eş istemiyorum, Profesör. Sadece iyi vakit geçirmek istiyorum." Elimi başına götürüyorum ve kulağının yanındaki aynı tutam saçı okşayıp bir kez daha parmağıma doluyorum. Normalde kızlar saçlarını topladıkları zaman bok gibi görünürler, ama o bir şekilde bunu başarıyor.

"Eminim kampüste sana bu konuda yardımcı olabilecek bir sürü başka kız vardır." Tekrar kaçmaya çalışıyor, ben de kaçacağını düşünmesine izin veriyorum, sonra son saniyede onu yakalayıp gereğinden fazla bir güçle duvara itiyorum. Darbenin etkisiyle çığlık atıyor ve diğer elimi bacağından aşağı kaydırıp elbisesinin eteğini kaldırmak için kullanarak kendimi sırtına bastırıyorum. Parmaklarım üzerinde kayarken teni alev alev yanıyor. İç çamaşırının kumaşına ulaştığımda gözlerimi kapatıyorum ve saçlarının kokusunu içime çekiyorum.

"Başka kızları istemiyorum. Ben seni istiyorum."

Mücadele ediyor ama ben pes etmiyorum. Onun gücü benimkiyle boy ölçüşemez. Onu duvardan geri çekiyorum, elbisesinin önünü aşağı çekiyorum ve o ne olduğunu anlamadan bir fotoğraf çekiyorum. Fotoğrafta ikimiz de kameraya bakıyoruz, göğüsleri tamamen açıkta. Eğer bilmeseydiniz, çift olduğumuzu düşünebilirdiniz.

Ne kadar da tatlı.

Boşta kalan tek eliyle üstünü örtmek için elbisesini geri çekmeye çabalıyor ve ben dilimi şaklatıyorum. "Sanırım bunun yerine bunu Matteo'ya gönderebilirim. Onun *küçük* kalbini kırabilirim." Alt dudağımı büzüyorum.

Bu, bana bakmak için döndüğünde hareketsiz kalmasına neden oluyor. Bileğini bıraktım, bekliyorum.

"İkimiz de biliyoruz ki, üzerime geldiğini söylersem bana inanır," diyor blöf yaparak. "Eğer bana saldırdığını söylersem."

Başka tarafa bakarak alay ediyorum. "Cehennem gibi. Beni gördünüz mü? Kimseye saldırmama gerek yok. Kızlar bana gelir." Tekrar öne çıkıyorum, sesimi alçaltırken bacağımı kalçalarının arasına sokuyorum. "Benim için yalvarıyorlar."

"O beni seviyor." Yutkunuyor. "Bu onu kıracak. Lütfen bunu yapmayın. O senin arkadaşın."

"Sen benim arkadaşımsın," diye mırıldanıyorum saçlarına. Cennet gibi kokuyor. Kulağını ısırıyorum, dilimle dışını yokluyorum. Titriyor, nefesini içine çekiyor. Beklemekten bıktım. "Dostça davran." Onu yere itiyorum ve dizleri keskin bir şaplakla fayansa çarpıyor. Çığlık atıyor ama gerekenden daha fazla ses çıkararak beni tatmin etmiyor.

"Hayır," diyor başını sallayarak.

"Artık sormuyorum." Pantolonumun fermuarını açıp kendimi onun yüzüne doğru itiyorum ve telefonumla birkaç fotoğraf daha çekiyorum. Ne yaptığımı anlıyor ama hareket etmekte çok yavaş davranıyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda ikimiz de kazandığımı anlıyoruz.

Gözlerini benimkilere kilitleyip sessizce yalvarırken çenesi titriyor.

"Yap yoksa onun hayatını mahvederim."

Yutkunuyor, mükemmel küçük gözleri benimkilerle buluşuyor. "Lütfen, Tatum."

Boğazını tutup nefes alamaz hale gelene kadar sıkıyorum. "Bana bir daha yalvar, bir daha durmamı iste, ben de seni bu masanın üzerine yatırayım. Ve söz veriyorum Matteo kadar centilmen değilim. *Bu* kolay yol. O yüzden seçimini yap." Boynunu serbest bırakıyorum ve derin bir nefes alıyor.

Gözlerini kapatıyor, yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ve sonra beni avucunun içine alıp eğiliyor, ağzı sonuna kadar açık.

Lanet olası cennet.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI İKİ

CELINE

"Tate?" Sesi ateşli bir rüya gibi. Gerçekmiş gibi gelmiyor. Her ne kadar itiraf etmekten nefret etsem de, kendime bile, büyük bir parçam bu sesi bir daha asla duyamayacağımı hissetti.

Belki halüsinasyon görüyorum. Belki de tüm bunları hayal ediyorum. Belki de gerçekten bir çeşit çöküş yaşadım. Bunların hiçbirinin gerçek olduğundan emin değilim.

"Tate? Sen misin?"

Sadece nefes alışını duyabiliyorum.

"Lütfen. Lütfen bir şey söyle. Bana bir şey söyle. Herhangi bir şey."

Telefonu kapatacağından emin olduğum uzun bir duraklama oluyor ama sonra "Seni özledim" dediğini duyuyorum. Sesi yumuşak ve yavaş, sanki duyulmamaya çalışıyor ve bana ergenliğimde sokağa çıkma yasağından çok sonra başıma örtüler çekerek telefonda konuşmamı hatırlatıyor.

"Gerçekten sensin." Sesim çatlıyor. "Buna inanamıyorum. Ben de seni özledim. Hem de çok. Neredesin? Neler oluyor?"

"Özür dilerim," diye fısıldıyor. "Üzgün müsün?"

Bir kez daha hiçbir şey söylemiyor ve ben nefes alış verişini dinlerken beni sessizlik içinde bırakıyor.

"Paradan haberim var."

Yine bir şey yok.

"Çocuklar seni özlüyor, Tate. Lütfen... benim için değilse bile, onlar için geri döner misin? En azından veda etmek için?" Şu anda ağlıyor olmaktan nefret ediyorum. Yalvarıyor olmaktan nefret ediyorum. "Anlamıyorum. Her şeyin yolunda olduğunu sanıyordum ve neden gittiğini ya da neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum ama seni özlüyorum. Seni gerçekten özlüyorum ve burada olmanı istiyorum. Bana sarılıp her şeyin yoluna gireceğini ve bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu söylemeni istiyorum. Çocuklar seni çok özlüyor, Tate. Babalarını özlüyorlar." Kollarımı kendime sararak yere çöküyorum. "Lütfen bir şey söyle."

"Yapamam."

"Neredesin?"

"Bunu sana söyleyemem."

"Neden?"

Hiçbir şey.

Elimi kolumun üzerinde ovuşturarak ileri geri sallanıyorum. "Polis seni arıyor. Onlara ne söylemem gerekiyor?"

"Onlara hiçbir şey söyleyemezsin."

"Neden?" Talep ediyorum, sesim kızgın. "Çünkü

ben söyledim."

"Tate."

"Gitmem gerek."

"Profesörü biliyorum. Üniversitedeyken." Hattın tıklaması, aramanın bitmesi için kendimi hazırlıyorum ve bitmeyince devam ediyorum. "Aubrey Vance. Tüm arkadaşlarının öldüğünü biliyorum ve... sanırım bunun neden olduğunu biliyorsun."

İnkâr etmesini bekliyorum ama etmiyor.

"Tate, lütfen. Parayı neden aldın? Neler oluyor?" "Sıçıp batırdım,

tamam mı?" Sesi çatlıyor. "Her şeyi mahvettim."

Göğsüm yarıldı. *Konuşuyor. Sonunda konuşuyor.* "Ne demek istiyorsun? Sen ne yaptın? Her ne olursa olsun, bunu atlatabiliriz. Sana söz veriyorum, sadece-"

"Hayır. Gitmem gerek."

Buz gibi panik beni ele geçiriyor. "Hayır. Ne? Neden? Lütfen k a p a t m a . Lütfen beni böyle bırakma."

"Müsait olduğumda arayacağım, tamam mı?"

"Hayır. Hayır, bu yeterince iyi değil. Bana bir şey söyle. Bana bir şey söyle. Bana güvenebilirsin."

"Kimseye güvenme," diye ağzından kaçırdı. "Aradığımı kimseye söyleme. Bildiklerini kimseye söyleme, özellikle de bu konuda..."

"Profesör hakkında mı?"

"Bir daha söyleme, Celine. Ciddiyim."

"Neden?"

"Sadece bana güven, tamam mı? Elimden geldiğince her şeyi açıklayacağım. Artık her şeyi bildiğini, kim olduğumu bildiğini düşündüğünü biliyorum ama ben artık o kişi değilim. Ben değiştim. Sen beni değiştirdin." Sesi yumuşuyor. "Üzgünüm, gitmem gerek."

Bununla birlikte hat kesiliyor ve sessizlikte yalnız kalıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

TATUM

On İki Yıl Önce

Tam da tahmin ettiğim gibi, hepsinin sürünerek bana geri dönmesi uzun sürmedi. Onlardan haber almam için tam bir gün geçmesi gerekiyor.

Önce Dakota, tabii ki.

Telefona cevap veriyorum ve hiçbir şey söylemiyorum. Sessizce oturuyoruz. *Onları bekleyeceğiz. Bırakalım terlesinler.*

"Tatum, orada olduğunu biliyorum."

Kardeşlerim bu tür muamelelere alışıktır, ama sadece hak ettikleri zaman. Adil olmak gerekirse, bu da sık sık olur.

"Dinle dostum, annen gerçekten üzgün. Bize kızgın olduğunu biliyorum ama hıncını ondan çıkarma. Sadece... sadece eve gel, tamam mı? Gitmemizi istersen gideriz. Ama sadece eve gel ve onunla barış. Noel'deyiz. Üzülmemeli."

"Neden yapayım ki?"

"Çünkü o senin annen."

"Ve? Bu ona bana bok gibi davranma hakkını vermez."

Dakota nefesini içine çeker. "Haklısın. Ama belki de, sadece bu seferlik, bırakabilirsin. Ona bir hediye gibi."

Ön dişlerimi emiyorum, düşünüyorum. "Evet, tamam. Sanırım yapacağım."

"Öyle mi?" Bu kadar kolay olacağını düşünmemişti ama istediğimi elde ettiğim için burada sıkıldım. Bu aptal yurtta olmaktansa evde, kendi yatağımda olmayı tercih ederim.

"Evet, ne olacak ki, neden olmasın?" Başka bir şey söylemeden telefonu kapattım ve eşyalarımı toplamaya başladım. Çocuklara kendime verdiğim Noel hediyesini anlatmak için sabırsızlanıyorum.

Eve döndüğümde, herkes beni mutlu etmek için etrafımda pervane oluyor ama ben en iyi şekilde davranıyorum. Özür dilemiyorum ama onların da benden özür dilemesini sağlamıyorum. Anneme sarılıyorum ve her şey yolundaymış gibi davranıyorum, sadece zamanımı bekliyorum.

Noel sabahı geldiğinde, hepimiz hediyeleri değiş tokuş ediyoruz ve Matteo hariç herkese hediyesini veriyorum. Hem de güzel hediyeler. Pahalı olanlardan, onlarsa bana ucuz şeyler veriyorlar.

Annem hepimize bir sürü kıyafet alıyor ama Xbox oyunu alan tek kişi benim, ki bu da benim için sorun değil. Matteo hediyelerimi dağıtırken onu atladığım gerçeğiyle ilgili hiçbir şey söylemiyor. Aslında kimse söylemiyor ama hepsinin fark ettiğini söyleyebilirim. Çocuklar benden aldıkları saatleri takıyorlar. Altlarına yaptırdığımız dövmelerle uyumlu aslan amblemleri işlenmişti. Onlara bunun kardeşliğimizi, gururumuzu simgelediğini söyledim.

Birbirimizi küçüklüğümüzden beri tanıyoruz - üç ve dört yaşlarındaydık ve hepimiz aynı koruyucu ailede kalıyorduk. Birkaç kez ayrıldık ama her seferinde sanki bir işaretmiş gibi tekrar bir araya geldik. Büyük olasılıkla gençleri kabul eden sadece birkaç ev vardı; her zaman başını belaya sokan kabadayı gençleri kabul eden daha da azdı. Sonra Lane ve Daphne beni yanlarına aldılar ve bir yıl sonra evlat edinildim. Kardeşlerimi bir daha asla görmek zorunda kalmayacağımı düşünmüştüm.

hepimiz aynı üniversiteye gitmeye karar verdiğimizde. Etrafımda benim için her şeyi yapabilecek insanların olmasından zarar gelmeyeceğine karar verdim.

Sonra, birinci sınıfta, beleşçi koruyucu babalardan birinin omzumdaki yanık izlerine bakmaktan bıktım ve onları kapatmak için dövme yaptırdım. Dayanışma için yaptırdıklarında çok şaşırmıştım.

En azından öyle söylediler. Muhtemelen beni tekrar kopyalamak istediler.

Hediyelerden sonra, annem ve babam Noel kahvaltısını hazırlarken, Matteo'yu yatak odasında giyinirken buluyorum ve saat kutusunu ona fırlatıyorum. Tuhaf bir ifadeyle kutuya bakıyor ve gömleğini başından aşağıya indirdikten sonra kutuyu eline alıyor.

"Seni unuttuğumu düşünmedin, değil mi?"

"Emin değildim," diyor basitçe. Matteo her zaman bana sorun çıkaran kişi olmuştur. Benimle tartışacak ya da bana karşı koymaya çalışacak biri varsa, o da oydu, ama ona ilk ve son kez haddini bildirmek üzereyim.

"Sana bir şey getirdim. Sadece özel olarak açmak isteyebileceğini düşündüm. Ağlama ihtimaline karşı."

"Teşekkürler," diyor ve cebine sokuşturuyor.

"Açmayacak mısın?" Yatağına uzanarak soruyorum. "Az önce özel olarak açmam gerektiğini söylediğini sanıyordum."

"Herkesin önünde değil demek istedim. Ama şimdi açabilirsin ve açmalısın da."

Eli cebine dokunuyor. "Neden?"

"Çünkü yapılacak en kibar şey bu," diye hatırlatıyorum ona. "Ve sen de bay görgüsüzsün, değil mi?"

Gözlerini devirmek ya da tartışmak istiyor. Bunu görebiliyorum. Aslında gözlerini devirmeye karşı fiziksel olarak savaştığını düşünüyorum ama yapmıyor. Ne pahasına olursa olsun barışı koruyacak.

En azından ona ne aldığımı görene kadar.

Yutkunuyorum, cebinden saat kutusunu çıkarışını izliyorum. Beklerken nabzım hızla atıyor.

Bir şeyler olduğunu hissediyor ve açmak istemediğini biliyorum ama başka seçeneği de yok. İşin güzelliği de bu. Tüm güç bende, her zaman.

Yavaşça saat kutusunu açar. Gördüklerini değerlendirirken ifadesi değişir. Kutuyu yorganın üzerine bırakıyor, buruşturulmuş fotoğrafları açarken elinde tutuyor. Ona ne verdiğimi anladığında, onları ceplerine sokuyor ve bana doğru adım atıyor.

"Ne oluyor lan?"

Dişlerimi göstermeden sırıtıyorum. "Şaşırdın mı? Gerçekten mi? Onu istiyordum. Onu istediğimi biliyordun. Meğer o da beni aynı derecede istiyormuş." Islık çaldım. "O doyumsuz biri, kardeşim. Onu kendine saklamaya çalışmana şaşmamalı."

"Seni lanet olası pislik!" Kendini bana doğru fırlatıyor ama ben taş gibi dimdik ayağa kalkıyorum ve bu onu durduruyor.

"Dikkat et, çünkü eğer bana tek bir parmağını bile sürersen, bu konuda herhangi birine tek bir kelime bile söylemeyi aklından geçirirsen..." Bakışlarım cebinde sakladığı resimlere kayarken d u d a k l a r ı m d a n hınzır bir gülümseme geçiyor. "Diyelim ki bunlar var olan tek kopyalar değil ve paylaşmaktan mutluluk duyarım. Onun dersini alsan da almasan da ben alıyorum ve dekanın, profesörlerinden birinin öğrencilerle arkadaşlık etmesinden pek hoşnut olacağını sanmıyorum, değil mi?"

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

Dilimi şaklatıyorum ve parmağımı ona doğru oynatıyorum. "*Söz veriyorum.* Daha iyi bir kelime. Ama merak etme, istediğimi elde ettim. Artık onu geri alabilirsin."

"O bir oyuncak değil," diye ağlıyor, gözleri yaşlarla doluyor. *Tanrım, ne kadar acınası. Cidden bunun için ağlayacak mı? Ne ezik ama.*

"Beni kandırabilirdi. Onunla oynamak çok eğlenceliydi. Bloklardan çok daha heyecan verici."

Elleri tekrar yumruk oldu ve ikimiz de beni öldürmek istediğini bildiğimiz halde bana dokunamıyor. Asla dokunamadı.

"Beni kampüse geri göndermemeliydin, Mafya Matteo. Bu senin suçun. Ne olacağını sanıyordun? Orada olduğunu biliyordun. Yani, onu gerçekten suçlayamazsın. Ne istediğini gördü ve peşinden gitti. Bana sahip olabilecekken neden seni istesin ki?"

"Burada neler oluyor?" Dakota kapı aralığında beliriyor ve onu görmek için başımı çeviriyorum. Kolumu Matteo'nun omuzlarına doladım ve elim köprücük kemiğinin tam üzerine yerleşerek gerilmesine yetecek kadar baskı uyguladı.

"Hiçbir şey yok. Değil mi Matteo?" Uzun bir süre sessiz kaldı ve omzunu tekrar, bu sefer daha sert bir şekilde sıktım. "Sınıfa söylemen gereken bir şey yoksa tabii?"

Omzunu benden uzaklaştırdı. "Siktir git."

Işınlıyorum. "Aynı eski mafya Matteo."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI DÖRT

CELINE

Tüm bu telefon görüşmesinin bir rüya olmadığından tam olarak emin olamadan, telsiz sessizliğinde otururken iki gün geçti. Arama kaydımdaki arama olmasaydı, her şeyi hayal ettiğime kolayca ikna olabilirdim. Sonraki iki sefil günü stres, terleme ve rastgele ağlama nöbetleriyle geçirdim. Çocukların önünde gülümseyerek, ailemin önünde ise metanetli bir surat takınarak ve hala dayanıyormuşum gibi davranarak geçirdiğim iki gün.

Polisten yeni bir haber almadım ve onlara ulaşmaya korkuyorum çünkü bir hata yapıp bir şekilde onunla konuştuğumu öğrenmelerinden korkuyorum. Belki de yapmalıyım. Bir yanım banka hesaplarımızı kapattığımı öğrendiği için aradığından endişeleniyor. Belki de bunu gerçekten yapacağımı hiç düşünmedi. Belki de bizi terk etmek yerine, savaştan dönüyormuş gibi oturup onun dönmesini bekleyen, güven dolu, şefkatli bir eş olmamı bekliyordu.

Belki de böyle düşünmekte haksız sayılmaz çünkü burada oturuyorum. Uzun bir günün sonunda yatağımda, gözlerim kuruyana kadar telefona bakıyorum. Belki de beni çok iyi tanıyordur.

Telefonum her çaldığında, sanki o arıyormuş gibi zıplıyorum. Ondan haber almak istiyorum, yaşamak istediğim gibi. Ne yapmış olursa olsun, ona kızamıyorum. Ona güvenmek istiyorum, bir açıklaması olabileceğine inanmak istiyorum.

İki uzun gün sessizlik içinde bekledikten sonra telefon nihayet çaldığında ve ekranımda o iki kelime belirdiğinde -Bilinmeyen **Arayan-** kalbim sanki aşık olduğum kişinin aramasını bekleyen bir ergenmişim gibi yerinden fırlıyor.

İlk zil sesi bitmeden parmağımı ekranda kaydırıyorum. "Tate?'"

"Bir planım var."

"Bir plan." Kelimeleri tekrar ediyorum. "Ne demek

istiyorsun?" "Eve döneceğim."

"Tamam." Bu anlamadığım bir tekme. Öylece eve mi geliyor? Sanki yeni uyanmış ve karar vermiş gibi? Bunca zamandır eve gelebiliyor muydu? "Ne zaman? Şimdi mi?"

"Hayır. Yarın. Yarın akşam eve geleceğim."

Batıyorum. "Yarın gece mi? Tamam. Neden... gece? Neden bu gece değil? Neden beklemek zorundasın?" Mırıldanıyorum, işliyorum. Sesi çok sakin, kendinden çok emin geliyor. Bundan nefret ediyorum, özellikle de sesim beceriksiz bir karmaşa gibi çıktığında.

"Oraya gittiğimde her şeyi

açıklayacağım." "Ama neden şimdi

açıklayamıyorsun?"

Cevap vermiyor, sessizliğin beni tekrar endişelendirmesine izin veriyor.

"Tamam, iyi, yarın. Sen... güvende misin? En azından bunu bana söyler misin?"

"Güvendeyim. Ben iyiyim," diyor. "Eve döndüğümde daha iyi

olacağım." "Seni çok özledik."

Boğazını temizliyor. "Bana bir iyilik yapmanı istiyorum."

"Tamam. Ne olursa." Acınacak haldeyim.

"Konuştuğumuzu kimseye söyledin mi?" "Hayır,

tabii ki söylemedim. Söylemememi sen istedin."

"Güzel. Tamam. Sırrını benim için bir gün daha sakla, tamam mı? Ve yarın gece annenin çocuklara bakmasını sağlayabilir misin?"

"Buraya mı? Nereye gidiyoruz?"

"Hayır. Onları kendi evlerine götürsün. Ben eve geldiğimde yalnız kalmamız gerekiyor."

Tüylerim diken d i k e n oluyor. "Yalnız. Ama neden? Seni özlüyorlar. Eve döndüğün için çok heyecanlanacaklar. Onlara söylemek istiyorum."

"Biliyorum. Biliyorum. Sadece birlikte bir geceye ihtiyacımız var, sadece ikimizin, böylece her şeyi açıklayabilirim."

"Ama anlamıyorum. Şimdi açıkla ve sonra eve gel."

"Yapamam. Yakında anlayacaksın, söz veriyorum." Sesi soğuk ve boş. Kocamdan hiç korkmamıştım ama birden korkmaya başladım.

"Bana şimdi bir şey söyleyebilir misin? Herhangi bir şey? Beni korkutuyorsun." "Yarın görüşürüz."

"Tate, lütfen-"

Telefonu kapatıyor ve ben yine yalnız kalıyorum, az önce tam olarak ne olduğunu düşünmek zorunda kalıyorum. Tate eve geliyor, peki neden bu konuda rahatlamış hissetmiyorum?

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI BEŞ

TATUM

Highland Üniversitesi
On İki Yıl Önce

Tatilden sonra kampüse döndüğümüzde yaptığım ilk şey bir parti planlamak oluyor. Eğer söyleyecek bir şeyim varsa, son senem büyük bir patlamayla sona erecek ve öyle de olacak. Söyleyecek her şeyim var.

Matteo Noel'den beri benimle konuşmadı ama orada olacak çünkü ona gelmesini söyledim. Hepsi bana karşı gelmemeleri gerektiğini biliyor.

Parti gecesi geldiğinde, ben çocuklarla gelmeden önce insanlar çoktan kadeh kaldırmış oluyor.

"Matteo nerede?" Dakota soruyor ve yemin ederim bu ikisi birbirlerine aşık olmalı çünkü eğer bu orospu çocuğu bana aptal arkadaşımızı bir kez daha sorarsa-

"O burada olacak."

Bradley davet ettiğimiz birkaç alt sınıf öğrencisinden birine omzunu sıvazlayarak, "Git arabamızı boşalt," diyor.

"Elbette, patron." Çocuk sorgusuz sualsiz ayağa fırlıyor ve daha önce aldığım alkolle dolu arabamın beklediği otoparka doğru koşuyor.

"Bundan emin misin?" Dakota beni kenara çekerek soruyor. "Aşırı bir his."

"Beni mi sorguluyorsun?"

"Sadece Matteo'nun arkadaşımız olduğunu söylüyorum. Son zamanlarda ona ne oldu bilmiyorum ama herkesin önünde onu utandırmak hiç hoş değil."

"Öyle mi? Fikrinizi değiştirdiğinizi fark etmemiştim hanımefendi." Kırdaki küçük bir ev kadını gibi ellerimi göğsümde kavradım. Sonra onları bırakıp ona baktım. "Belki de onun yerine *sizi* utandırmamı tercih edersiniz."

Çenesi seğiriyor. "Böyle olmak zorunda değil Tatum. Bunu hepimiz biliyoruz. Eskiden eğlenirdik, biliyor musun? Ne oldu o günlere?"

"Ah, doğru ya. Tanrım, unutmuşum. Üvey babamızın kolumu kırılana kadar ne kadar süreceğini görmek için bükmesi çok eğlenceliydi." Sahte bir kahkaha attım. "Çok eğlenceli değil miydi?"

Gözlerini deviriyor.

"Peki ya o zaman... evet, belki de yaz aylarında evden çıkmamamız gerekirken dışarı çıkmana izin verdiğim için omzumu yaktığı zamandan bahsediyordun. Peki ya o gün yaşadığımız eğlence?"

"Haklısın dostum," diye homurdanıyor.

"Hayır, bilmek istiyorum. Kastettiğin eğlence bu muydu? Yoksa bizi filme çekip internette sübyancılara sattıkları zaman mıydı? O bok eğlenceli değil miydi? Şahsen en iyi anılarımdan bazıları. Yastıklara işlediğin ve hatıra defterine koyduğun gerçekten içten şeyler." Sahte bir nostaljiyle çenemi kırıştırıyorum. "Peki ya diğer evler, mesela bizi akşam yemeği olmadan odalarımıza kilitledikleri ev? Ya da sanki devlet tarafından sağlanan küçük hizmetçilermişiz gibi bize evlerini temizlettikleri. Bana yaşadığımız tüm o eğlenceleri anlat Dakota. Hepsini hatırlamakta zorlanıyorum ve gerçekten hiçbir şeyi unutmak istemiyorum."

"Anladım," diye homurdanıyor, gözleri uzakta. "Yeter."

Parmağımı göğsüne sokuyorum. "O zamanlar seni koruyan bendim, değil mi?"

Adem elması sallanıyor.

"*Öyle değil miydim*?"

"Evet, tabii ki öyleydin."

"Ve o zamanlar birlikte kalmak için bir anlaşma yapmıştık, değil mi?" "Evet."

Yine parmağımı göğsüne sapladım. Bu sefer o kadar sert ki irkiliyor. "O zaman birlikte hareket edeceğiz, açık ve net."

Başını sallıyor ama gözleri omzumun üzerinden bir şey bulurken bir şey söylemiyor. "O burada."

Arkamı döndüğümde Matteo'nun tam arkamda durduğunu görüyorum. Beni öldürmeye hazır görünüyordu, sakinleşmesi için ne kadar zaman geçtiği düşünüldüğünde bu şaşırtıcı bir durumdu. Şimdiye kadar sürünerek geri gelmesini beklerdim ama dayanma gücüne hayran kaldım. Çocuklara beni takip etmeleri için el sallıyorum ve onları ormana, her zamanki yerimize götürüyorum.

İsteseler de istemeseler de tam olarak dediğimi yapıyorlar, sadece ben durduğumda duruyorlar. Onlarla dalga geçiyorum, aniden duruyorum, sonra büyük adımlar atıyorum ve sonra kısa, hızlı adımlar atıyorum ve onlar da her dakika daha da sinirlenerek aynı şeyi yapıyorlar. Bu işi gerçekten çok kolaylaştırıyorlar.

Sonunda, şenlik ateşlerimizin olduğu açıklığa ulaştığımızda, onlara dönüp elimi kaldırarak dinlemelerini söylüyorum.

"Sanırım bazılarınız benim kim olduğumu unuttu. Ben sizi onca yıl koruyan ağabeyiniz değil miyim? Her biriniz için sayısız dayak yiyen ağabeyiniz değil miyim? Kıyafetleriniz eşek gibi kokarken ve iki beden küçükken zorbaların size sataşmamasını sağlayan ben değil miyim?"

Birkaç onay mırıldanması var ama yeterli değil.

"*Değil miyim?*" Bağırıyorum, sesim ormanda yankılanıyor, ancak partideki bangır bangır müzikten duyulacak kadar yüksek değil.

Hepsi bir ağızdan "Evet," diyor.

Hızla göz kırpıyorum. "O zaman *belki* de biri bana neden bu kadar dirençle karşılaştığımı söylemek istiyordur." Bakışlarımı onlara dikiyorum ve

her birinde. "Çünkü ben anlaşmanın benim 'Zıpla' demem ve senin de 'Ne kadar yükseğe?' demen olduğunu sanıyordum." Kaşlarımı çatıyorum, sonra kollarımı kavuşturuyorum. "Hadi test edelim, olur mu? Atla."

Bakıştılar ve ben de "*Atla!*" diye bağırdım.

İkisi atlıyor ve diğerleri "Ne kadar yükseğe?" diye soruyor. *Siktiğimin salakları.*

Duruşumu genişletip onlara dik dik bakıyorum. "Anlaşmamızın sana sınavıma girmeni, tişörtünü vermeni, arabamı yıkamanı ya da kıllı kıçımı silmeni söylemem ve senin de bunu yapman olduğunu sanıyordum. Bu konuda yanıldım mı?"

Kaşlarını çatarak birbirlerine bakıyorlar.

"Biz senin arkadaşlarınız, Tatum. Kardeşleriniz. Ama senin hizmetkârın değiliz," diyor Bradley yumuşak bir sesle. "Senin için savaşacağız. Senin için ölürüm. Ama bu şekilde davranman..." Sesi yumuşuyor ve ben ona doğru ilerlerken söylediği her kelimeyi duymuyorum.

"Ne?" Talep ediyorum.

Gözlerime bakmıyor.

"Ne?" Bağırıyorum.

Sonunda kafasını kaldırdı. "Unhinged, kardeşim. Bizi korkutuyorsun."

Uzun bir süre ona bakıyorum, geri çekilip her birinin yüzünü taramadan önce birkaç rahatsız edici saniyenin geçmesine izin veriyorum, birinin araya girip beni savunmasını, ona yanıldığını söylemesini bekliyorum. "Hepiniz böyle mi hissediyorsunuz?" Talep ediyorum.

Kimse onunla aynı fikirde değil, en azından yüksek sesle değil, ama aynı fikirde de değiller.

"Yetki bende," diyorum kesin bir dille. "Ben 'Kaç' derim. "Nereye?" diye sorarsan, "Saklan." derim. Ben söyleyene kadar dışarı çıkmayacaksın. "Arabamın benzine ihtiyacı var" derim. Sen de 'Bende var' diyorsun." Dönüp Matteo'ya bakıyorum, gözlerim onu delip geçiyor. "Kızını becermek istiyorum' diyorum. Sen de, 'Al bakalım' diyorsun. Bana lanet prezervatifi uzatıyorsun. Hatta belki de sen taktın. Anlatabildim mi?"

Diğer tüm kafalar Matteo'ya bakmak için dönüyor ama onun gözleri benimkilere kilitlenmiş.

"Ve herhangi biriniz tartışmayı düşünmeden önce, hepiniz hakkında sizi on kez alaşağı etmeye yetecek kadar pisliğe sahip olduğumu hatırlatmama izin verin. Videolar. Fotoğraflar. Ya dediğimi yaparsınız ya da hayatınız sona erer. Anlaşıldı mı?"

Çocuklar gözlerinde öfkeyle bana bakıyorlar. Bu beni daha önce hiç hissetmediğim kadar ateşliyor. Tüm vücudum elektrikleniyor, şimşek gibi. Adrenalin ve kinle titriyorum.

"Hayır mı?" Kulağımı karıştırıyorum, temizliyormuş gibi yapıyorum çünkü belli ki onların coşkulu anlaşmasını duyamıyorum, sonra telefonumu alıp videolarıma açıyorum. Birkaç ay geriye gidiyorum ve Aaron'a uzatıyorum. "Çok sarhoş olup kendi kendini emmeye çalıştığın zamanı hatırla-
"

"Dur!" diye bağırıyor, gözlerini kapatarak. "Seninleyim, tamam mı? Seninleyim, dostum."

Bradley, "Hepimiz senin yanındayız," diyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Güzel," diyorum ormanın içinden bize doğru yürüyen kadını gördüğümde, güzel siyah saçlarını yine atkuyruğu yapmış, çantasını göğsüne bastırmış. Şimdiden sertleştim. "Çünkü işler çok daha ilginç bir hal almak üzere."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YİRMİ ALTI

CELINE

Ertesi sabah uyandığımda, uzun zamandır hissetmediğim bir huzur duygusu üzerime çöktü.

İlk defa, Tate hakkında bir cevabım var. Nerede olduğunu ya da ne olduğunu bilmiyorum ama hayatta olduğunu biliyorum. Bana beklediğim cevabı vermeyecek olsa bile eve, yanıma geleceğini biliyorum. Bana tüm bunların bir yanlış anlaşılma olduğunu, asla gitmek istemediğini ve sadece tüm paramızı alıp daha iyi bir yatırım hesabına yatırdığını ve henüz bana bundan bahsetme fırsatı bulamadığını söylemeyecek olsa bile, en azından bunu bileceğim. Ve bilmek her zaman merak etmekten daha iyidir. Eğer bilirsem, ilerleyebilirim. Gücü seçebilirim.

Şu an itibariyle yapabileceğim tek şey, anlaşılması imkânsız gibi görünen şeyleri anlamaya çalışmak.

Ev hala sessiz, bu da beni şaşırtıyor, ta ki saatin sabah dokuz olduğunu ve annemle babamın çocukları çoktan okula götürmüş olduklarını fark edene kadar. Uyumama izin verdiler ve ilk defa gerçekten uyuyabildim. Çocuklara veda edemediğim ve onlara iyi bir gün dileyemediğim için üzgünüm ama Tate eve sağ salim döner dönmez bunu telafi edeceğim. Belki bir pasta bile yaparım ya da dürüst olalım, bir pasta *alırım*.

Yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçalıyorum, buklelerimi boynumdan bağlamadan önce tarıyorum. Şimdiden kendimi daha iyi hissetmeye başladım.

Daha normal. Kimse sizi bunun ne kadar çabuk gerçekleştiğine, düşünülemez bir gerçekliğin ne kadar çabuk normalleştiğine hazırlayamaz.

Ama neredeyse bitti. Sadece bir gün daha. Bir günden az, gerçekten.

Koridorda, ikisinin de gittiğinden emin olmak için kafamı çocukların odalarına sokuyorum ve gittiklerinden emin olduğumda, teşekkür etmek için anneme mesaj atıyorum ve bir fincan kahve yapmak için mutfağa gidiyorum. Sessizliği ne kadar özlediğime inanamıyorum. Sanırım şu ana kadar fark etmemiştim ama son zamanlarda tüm ev endişe ve beklentilerle çalkalanıyor. Ailem ve kayınvalidem elbette iyi niyetli ve onları suçlayamam ya da keşke farklı bir şey yapsalardı diyemem, sadece uzun zamandır ilk kez birkaç dakika sessizlik olması güzel. Hissettiklerimi seyirci olmadan hissedebilmek.

Acımasız bir ironiyle, kapı çalınarak düşüncelerim bölünüyor. Göğsüm sıkışıyor, kanım donuyor.

Geldi mi?

Bugün değil, bu gece geleceğini söylemişti, değil mi? Yoksa o kadar yorgun ve perişan haldeydim ki yanlış mı anlamıştım? Elimi saçlarımda gezdirdim ve kapıya doğru aceleyle ilerledim, kapının çalınmasının çocukları uyandırmamasını umuyordum. Sonra onların bugün okula gitmiş olduklarını hatırladım. *Tanrım, kafam çok karışık.*

Kapıya ulaştığımda kalbim sıkışıyor, sonra tekrar geriliyor. Gelen Tate değil ama polis. Onlara hiçbir şey söyleyemem, Tate'le konuştuğumu bilmelerine izin veremem, ama iyi bir yalancı değilim. Özellikle de polise. Bu işte tamamen başarısız olacağım.

Kapıyı açtığımda Dedektif Monroe'nun verandada beklediğini gördüm. Dişlerini göstermeden gülümsüyor. "Günaydın, Bayan Thompson."

"G ü n a y d ı n . Her şey y o l u n d a mı?" *Onunla konuştuğumu biliyorlar mı?*

Tate mi? Yalan söylediğimi biliyorlar mı? Evi dinliyorlar mı? Beni dinliyorlar mı? Beni takip ediyorlar mı?

"Evet, bugün başka bir görüşme için dışarıdayken bunu getirmek istedim. Gelip almanız için size ulaşacaklardı ama ben o bölgedeydim." Ceketinin cebine uzanır ve plastik bir torba çıkarır. İçinde Tate'in cep telefonu ve cüzdanı var.

Çantanın tamamını ellerime bıraktığında nefesimi tutuyorum. Dışında yazılar var. Tate'in adı, bir tarih ve anlamadığım başka şeyler. "Bunları geri alacak mıyım?"

"Evet. Bilgi işlem ekibimiz telefonu tüm sistemlerinden geçirdi ve ihtiyaç duydukları bilgileri aldı, yani hepsi yine sizin." Kapı çerçevesine vuruyor. "Benim için herhangi bir güncellemeniz var mı?"

Bir sınav gibi hissediyorum. Sanki cevabı biliyor ve ben başarısız olmak üzereyim. "Um, hayır. Sanmıyorum." Cevap vermesini beklerken tüm vücudum buz kesiyor.

Birkaç saniye bekler ama sonunda başını sallar. "Tamam. Bir şey olursa bana nasıl ulaşacağını biliyorsun. Kendine iyi bak, tamam mı?" Bir adım geri çekilir, güneş gözlüklerini gözlerinin üzerine indirir ve arkasını dönüp arabaya doğru yönelir.

Mutfakta çantayı kesip açıyorum ve Tate'in telefonunu elimde ters çevirip açmak için düğmesine basıyorum. Ekran karanlık kaldı. Bu kadar kolay olmayacağını bilmeliydim. Tabii ki telefonu şu anda ölü. Ivır zıvır çekmecesini açıp eski bir telefon şarj aleti çıkardım, titreyen ellerimle fişe taktım ve cihazın açılmasını beklerken tezgâha vurdum.

Sonunda ekrana geldiğinde, dördümüzün hayvanat bahçesinde çekilmiş bir fotoğrafı ekranı dolduruyor ve boğazım düğümleniyor.

Ya Tate artık bunu istemiyorsa? Ya bizi istemiyorsa?

Bu adamın bana yemin ettiği gibi biri olmadığını düşünmek zor bir gerçek. Hatırlayabildiğim kadarıyla mutsuz olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. O da benim kadar aşık görünüyordu. Dikkatli ve hazır bir koca ve babaydı. Gerçek bir eşti. Bir doğum gününü ya da yıldönümünü asla unutmazdı. Bizi sever ve bizimle ilgilenirdi.

Hepsi bir numara mıydı? Bir numara mı?

Telefonda, onu değiştirdiğimi söyledi. Onu düzelttiğimi. Bunların hepsi yalan mıydı? Yanlış bir şey olduğuna dair tek işaret mesajdı.

Söyle ona.

Hâlâ orada olup olmadığını merak ederek mesajlarını açıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde öyle. Rehberinde kayıtlı olmayan bir numara ve tek bir mesaj. Şüphesiz polis bunu araştırmıştır. Mesajı gönderenin kim olduğunu biliyor olmalılar.

Başparmağım birkaç saniye ekranın üzerinde geziniyor. En kötü ne olabilir ki? Eğer işle ilgiliyse, özür dileyip yoluma devam ederim. Ama değilse...

Tate beni başka bir kadın için mi terk etti?

Bu numara o kadına mı ait?

Merak dayanılmayacak kadar fazla. Numarayı seçiyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum.

"Ne zaman arayacağını merak ediyordum." Telefondaki ses bir erkeğe ait ve tanıdığım bir ses, ama tanımam birkaç saniyemi alıyor. "Karınız geçen gün uğradı."

"Aaron."

Sesi nefes nefese bir fısıltıyla çıkıyor ve her şeyi mahvettiğimi biliyorum. Telefonu yüzüme kapatacağını biliyorum ama kapatmıyor. "Kimsiniz?"

Kendimi t o p a r l a m a y a çalışarak dudaklarımı yalıyorum. "Ben Celine Thompson. Tate'in karısı. Az önce telefonunu polisten geri aldım."

"Oh. Sonunda yeniden ortaya çıktığını

düşünmüştüm."

"Hayır, hâlâ bir şey yok," diye yalan söylüyorum. "Telefonundaki mesajı gördüm. Ona 'söyle ona' demişsin. Benden mi bahsediyordun? Bana ne söylemesini istedin? Tate iş yerindeki kötü bir değerlendirmeyle ilgili bir şey olduğunu söyledi ama bunun yalan olduğunu tahmin ediyorum."

Nefes nefese kaldı.

"Lütfen söyle bana. Tate bana yalan mı söylüyor? Beni terk mi etti? Beni tanımadığını ve bana hiçbir şey borçlu olmadığını biliyorum ama lütfen... eğer bir şey biliyorsan bana gerçeği söyle. Tek istediğim gerçeği bilmek, böylece hayatıma devam edebilirim."

"Bak, bunu telefonda konuşamam. Benimle bir yerde buluşabilir misin?"

"İş yerinde mi?"

"Hayır, burada değil. Buraya yakın bir restoran var. Sessiz bir yer. Konuşabiliriz. Sana adresi gönderirim. Benimle buluş..." Duraklıyor. "Benimle birde buluş, tamam mı?"

"Evet, tabii. Tamam. Ve teşekkür ederim."

"Sana her şeyi anlattıktan sonra teşekkür edecek misin bilmiyorum," diye homurdanıyor. "Yakında görüşürüz. Oh, ve tabii ki, buluştuğumuzu kimseye söyleme."

Cevap veremeden aramayı sonlandırıyor ve ben ekrana bakakalıyorum. Gerçeği anlamaya bir adım daha yaklaştım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI YEDI

TATUM

Highland Üniversitesi
On İki Yıl Önce

Profesör Vance onu görebilmemiz için ağaçların arasından çıktığında herkes geriliyor. Az önce söylediklerimizin ne kadarını duyduğunu merak ediyorlar ama daha büyük sorunları var.

"Beyler, onur konuğumuz geldi," diyerek elimi ona doğru uzattım.

Anlaşılır bir şekilde kafası karışıyor ve bakışları Matteo'ya kayıyor. "Seninle buluşmaya geldiğimi sanıyordum. Bana mesaj attı ve bunu düzeltmek için yardım etmek istediğini, konuşmamızı istediğini söyledi." Gözleri kızarmış ve kan çanağına dönmüştü, tıpkı onunki gibi. "Nedir bu?"

Matteo'nun çenesi kilitlenir. "Ona sor."

Bana doğru döndü. "Benden ne istiyor olabilirsin ki?
Yeterince yapmadın mı?"

Başımı yana eğiyorum. "Aslında bence işin çoğunu sen yaptın, değil mi? Tüm övgüyü ben alamam."

Göz ucuyla Matteo'nun ellerinin yumruk haline geldiğini görüyorum.

Aubrey'nin omuzları içe doğru çöküyor ve gözleri yaşlarla doluyor. "Her şeyi mahvettin."

Matteo öne doğru yürüyüp onu kollarının arasına alıyor ve eğer acınası olmasaydı bu mükemmel bir Hallmark anı olurdu. Öne doğru yürüyüp onları ayırıyorum. "An sona erdi."

"Onu rahat bırak, Tatum," diye homurdanıyor Matteo. "Bırak onu gitsin. Birini incitmek istiyorsan, beni incit. Bunun acısını benden çıkar ama onu bırak. O bunun bir parçası değil."

Sırıtıyorum çünkü daha fazla yanılıyor olamazdı. "Oh, aslında, o bunun tüm parçası. En önemli parçası."

"Bırak onu dostum," diye yalvarıyor. Bu sefer *gerçekten yalvarıyor* ama ben dinlemiyorum.

"Hadi gelin." Onları ileriye, ateş yaktığımız küllü çukura yaklaştırıyorum. Arkamı döndüğümde takip edilmediğimi görünce telefonuma dokunuyorum. "Tabii birkaç e-posta göndermem gerekmiyorsa."

Önce Bradley ve Aaron, ardından Dakota öne çıkar ama Matteo ve Aubrey yerlerinde kalır.

"Bizimle geldiklerinden emin olun," diye emrediyorum. "İsteyerek gelmiyorlarsa, sürükleyin." Karşılıklı bakışıyorlar ama sonunda adamlar önce Matteo'yu, sonra da Aubrey'i tutup ileri doğru itiyorlar. Bu konuda mutlu görünmüyorlar ama mutlu olmalarına ihtiyacım yok. Emirlere uymalarına ihtiyacım var.

Matteo ayaklarını yere vurarak onları durdurmaya çalışıyor ama sesi çıkmıyor. Kızgın. Dakota ve Bradley'e karşı da güçlü değil.

Onları ateş çukuruna götürüyorum. Dakota'ya "Ateşi yak," diyorum, sonra Bradley ve Aaron'a bakıyorum. "Siz ikiniz, onları sabit tutun."

Herkes huzursuzlanmaya başladı. Çabuk davranmazsam onları kaybedeceğim ama bu gece onlara benimle uğraşmaktan neden hep korktuklarını gösterecek. Bu geceden sonra, burada kimin yetkili olduğuna dair hiçbir şüphe kalmayacak.

Aubrey kolunu sallayıp Aaron'ın elinden kurtulmaya çalışarak, "Bırak bizi," diye karşı çıkıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Yapamam."

Sonra bana hitap ediyor, gözleri saf lavdan, kelimelerinden zehir damlıyor. "Ben buradayım, değil mi? Matteo olmadan hiçbir yere gitmiyorum, tamam mı? Yani ben varım. Bırak gideyim. Biz hayvan değiliz."

Dakota'nın ateşi yakmasını izlerken onu görmezden geliyorum, sonra eğilip çantama uzanıyorum ve etrafı karıştırıyorum. Bu gece bu işi başarmak için neye ihtiyacım olacağından emin değildim ama her şey planladığım gibi giderse bıçağa ya da daha tehlikeli şeylere dokunmama gerek kalmayacak. Koli bandı rulosunu çıkardım ve Dakota'ya bir çakmak attım.

"Bu ne için?" Matteo sonunda Bradley'nin elinden kurtulup ellerini kaldırarak bana doğru ilerlerken kasete bakarak soruyor.

Görünürdeki sersemliğini atlattıktan sonra Bradley ona yetişmek için koşturur ve onu geri çeker. "Sakin ol dostum," diyor sesini alçaltarak. "Bırak da sakinleşsin."

"Ne yapacağını bilmek istiyorum," diyor Matteo, gözleri üzerimde.

"İzle ve öğren," diye takılıyorum Aubrey'e, kolundan tutup çantasını yere bırakmaya zorlarken göz kırpıyorum. "Şimdi, eğer iyi bir kız olursan, bu gece burada kötü bir şey olmak zorunda değil, tamam mı? O yüzden uslu dur."

"Bırak onu," diye yalvarıyor Matteo, kurtulmak için mücadele etmeye çalışıyor. Bradley çelişkili görünüyor ama kimse bana meydan okumuyor. Hepsi tam olarak istediğimi yapıyor.

"Bradley'i uyarıyorum, Aubrey'yi onlardan uzaklaştırıyor ve Aaron'a, Bradley'nin Matteo'yu tutmasına yardım etmesi için başımı sallıyorum. Matteo güçlü biri ama iki çocuk onu tutarken hiç şansı yok. Aubrey'i ateş çukurunun etrafına yerleştirdiğimiz tahta sandalyelerden birine götürüyorum ve yavaşça yere bırakıyorum. Ellerini sandalyenin kollarına yerleştirip dişlerimle bir parça koli bandını kopardığımda gözleri korku ve öfkeyle doluyor.

Kollarını bantlayarak sabitliyorum, sonra bacaklarına geçiyorum. Bütün gözler üzerimde, bir sonraki adımda ne yapacağımı görmek için bekliyorlar. Onlara bakmaya devam ediyor, onu kurtarmalarını bekliyor ama kurtarmayacaklar. Günün sonunda korkaklar ve hatalarına sadıklar.

Hayvan olmadığımızı söylerken yanılıyordu. Öyleyiz. Her zaman öyleydik. Bir hayvandan başka bir şeymiş gibi davranmak gece gündüz maske takmak demektir ama burada, maskemi nihayet çıkarabileceğim yer burası. Burada hiçbir sonuç yok. Kural yok.

Onu tamamen emniyete aldıktan ve kaçmasını engelledikten sonra çantama doğru yürüyorum ve eğilip, bir sonraki adımda ne yapacağımı görmek için onları bekleterek, kasıtlı bir yavaşlıkla çantamın içine uzanıyorum. Aubrey onu yerinde tutan banda karşı mücadele ediyor ama çabası zayıf. Elinden geleni yapmıyor. Faydası olmadığını biliyor.

Çantamdan votka şişesini ve birkaç shot bardağını çıkarıp havaya kaldırıyorum. "Tanrım, hepiniz çantamdan bomba falan çıkaracakmışım gibi bakıyorsunuz. Sadece şenliği başlatmak için biraz içki. Sakin olun, sizi bir avuç deli." Plastik shot bardaklarını toplayıp dağıtıyorum, Aubrey hariç herkes için bir shot dolduruyorum.

"Peki, ne bekliyorsun?" Benimkini indirdim. "Bir atış yapın, amcıklar."

Yavaş yavaş hepsi bunu yapıyor ve ateşin yakılmasıyla birlikte içimde ve dışımda güç için yanan bir sıcaklık hissediyorum. Kalbim bir savaş davulu gibi atıyor ve bana bunun doğru olduğunu söylüyor. Liderler böyle yapar. Değerlerini, kim olduklarını bu şekilde kanıtlarlar.

Aubrey'e yaklaştığımda dilimi dişlerimin üzerinde gezdirerek onu inceliyorum. "Hmm, sanırım bir shot bardağını böyle tutamazsın, değil mi?" Şişeye bakıyorum, aklımda hınzırca bir fikir oluşuyor. "Aç."

Bana bakıyor, gözlerinde meydan okuyan bir ifade var ve şişeyi yüzüne yakın tutuyorum.

"Aç," diyorum dişlerimi sıkarak. Yavaşça

dudakları aralandı, gözleri bana kilitlendi.

Kıkırdıyorum, onu bekletiyorum. "Bunu daha önce bir yerde görmüştüm." Şişeyi ağzından uzaklaştırıp yerine kendi ağzıma döküyorum, sonra öne eğilip sıvıyı onunkine tükürüyorum.

Şaşkınlıkla iğneyi tükürdü ve hem bana, hem kendine, hem de çimlere sıçrattı.

Bir elimle ıslanmış gömleğimi sildim. "Oh, ho, ho." Gülüyorum. "Bunu gerçekten yapmamalıydın."

"Onu rahat bırak, Tate," diye bağırıyor Matteo. "Kızgın olduğun kişi benim. Cezalandır beni. Bırak onu gitsin. Hadi ama dostum. Lütfen. Lütfen bırak onu."

"Size sonra döneceğim," diyorum ona bakmadan. "Şimdi Profesör, kapıyı açın. Tekrar lütfen."

Gözleri Matteo'ya kayıyor.

"Ona bakma. Bana bak."

Yavaşça söyleneni yapıyor ve ağzını sonuna kadar açıyor. "Aferin kızıma," diye mırıldanıyorum, ağzımı votkayla doldurup onunkine doğru indiriyorum. Bu sefer salyangoz hızıyla yapıyorum, sıvıyı ağzına tükürmeden önce dudaklarımın onunkine hafifçe dokunmasına izin veriyorum. Yutkunuyor ve daha fazlasını isteyerek onu öpüyorum, dilimin keşfetmesine izin verirken başını geriye yatırıyorum. Ağzının her santimetrekaresindeki tadı yaladıktan sonra geri çekiliyorum, istemesem de buna ihtiyaç duyuyorum ve memnun bir mırıltıyla dudaklarımı siliyorum. Kendime hakim olmalıyım. Lider olmak, diğerlerini kontrol etmek kadar kendini kontrol etmekle de ilgilidir. "Lezzetli." Şişeyi ağzıma doğru kaldırıyorum. "Tekrar."

Başını sallıyor, kaşları birbirine yaklaşıyor. "*Yine mi?*"

Titreyerek ağzını tekrar açıyor, ama bu sefer daha az geniş. Votkayı ağzıma döküp etrafta dolaştırırken korkmuş görünüyor. Gözlerimi onunkilerden ayırmadan öne doğru eğildim. Açık ağzının hemen üzerinde durup alkolü yavaşça tükürerek içine boşaltıyorum. Kalbim çarpıyor, yanaklarım kızarıyor. Hiç bu kadar ateşli bir şey yaşamamıştım.

Yutkunduğunda bir miktar votka çenesine ve boynuna dökülüyor ve ağzımı köprücük kemiğine indirip dilimi teninde gezdirerek likörü yalıyorum. Yutkunurken boğazı titriyor

ve dişlerimle onun çene kemiğinin izini sürüyorum. "Ne kadar iyi bir kızsınız Profesör. *Benim* iyi kızımsın, değil mi?"

"Hadi ama dostum," diyor Matteo ve orada ağladığından neredeyse eminim. "Lütfen, kes şunu."

"Durmamı istiyor musun?" Ellerimi kaldırarak talep ediyorum. Başını sallıyor.

"Gerçekten mi? Durmamı mı istiyorsun? Çünkü bundan sonra olacaklardan önce hepimizin sisteminde birkaç içki olmasını isteyeceğini düşünmüştüm, ama eğer zaten devam etmeye hazırsan, o zaman bunu yapmaktan mutluluk duyarım."

Ateşin ışığında bile yüzünün solgun olduğunu görüyorum. "Lütfen ona zarar verme. Ne istersen yaparım. Sadece ona zarar verme."

Sırıtıyorum, saçlarından tutup başını geriye yatırıyorum, çırpınıp çığlıklar atarak kaçmaya çalışırken votka şişesinin kalanını ağzına ve yüzüne döküyorum.

Matteo bir hayvan gibi böğürerek tüm gücüyle onlarla savaşıyor.

"Onu geride tutun!" Çocukları uyarıyorum.

Votkam bittiğinde nefes nefese kalıyor, saçları ve giysileri alkolden sırılsıklam oluyor. Göğsü ateş ışığında parlıyor, her panikle nefes alıp verişinde yükselip alçalıyor. Sanki ciğerlerine yeterince hızlı oksijen alamıyormuş gibi.

Şişeyi yere bırakıyorum ve gözlerimiz buluşuyor. Bu anda ikimizden başka hiçbir şey yok. Henüz bilmese de beni istiyor. Daha da önemlisi, ben onu istiyorum.

"Şimdi"-Matteo'ya doğru bir parmak kaldırıyorum, hala sadece Aubrey'e bakıyorum - "İşte olacaklar. Kızının sikimi yalamasına izin vereceğim ve sen de bunu izleyeceksin. *Tek bir kelime* bile söylemeyeceksin ve kafanı çevirmeyeceksin, beni duyuyor musun? Onun bana tapınmasını izleyeceksin. Bu aç kızın son damlasına kadar içmesini en sevdiğin televizyon programıymış gibi izleyeceksin. Çünkü eğer... eğer gözlerini kırpacak olursan, bütün gününü bana taparak geçirmesini sağlayacağım.

Gecenin geri kalanında sırtüstü yatıp her birimizi sahip olduğu her deliğe sokacak. Arkadaşlarınızın her birinin adını haykırırken, daha fazlası için bize yalvarırken sizi dinleteceğim, beni duyuyor musunuz? Bu lanet yerden o görüntü aklına kazınmadan çıkamayacaksın, sana söz veriyorum."

Pantolonumun düğmelerini açmaya başladığımda gözleri korkuyla irileşiyor. "Tıpkı geçen seferki gibi bebeğim," diye fısıldıyorum, başının arkasından tutup dudakları bana değene kadar onu öne doğru çekiyorum. "Yapabilirsin. Ona benim için ne kadar iyi olduğunu göster. Sesli ol bebeğim, tamam mı? Sikimi ne kadar sevdiğini duymasını istiyorum."

Gözlerini kapatıyor, ağzı açılıp dudakları beni sararken gözyaşları yanaklarından süzülüyor. "Gözlerini aç," diye uyarıyorum onu boyumdan aşağı kayarken.

Emir üzerine gözlerini açtı. Gökyüzüne bakıyorum ve çığlık atıyorum, damarlarımda güç dolaşıyor. Ben durdurulamazım. Çok güçlüyüm. Ben lanet bir tanrıyım.

Sonra: *acı.*

Daha önce hiç hissetmediğim bir acı.

Gözlerinizi yuvalarından çıkaran ve derinizi vücudunuzdan sıyıran bir acı. Başımı eğiyorum, bana yapıştığı yere bakıyorum, dişleri bana kilitlenmiş, ısırıyor. Gözlerinde bir meydan okuma var. Eğer geri çekilirsem, onu koparacak.

Bağırıyorum, çığlık atıyorum ve yüzüne yumruk atıyorum ama o vazgeçmiyor. *Onu öldüreceğim.*

OceanofPDF.com

YIRMI SEKIZINCI BÖLÜM

CELINE

Çocuklar okuldayken, hazırlandıktan sonra hemen Aaron'un buluşmamızı önerdiği restorana gidiyorum. Reggie's, bir şekilde hem Batılı hem de muhteşem görünmeyi başaran küçük, köhne bir lokanta.

Otoparktan Tate'in telefonuna mesaj atıyorum ve Aaron'ın adını ve buluşacağımız yerin adresini veriyorum. Tehlikede olduğumu sanmıyorum ama dikkatli olmalıyım. Eğer bir şey olursa, birilerinin nerede ve kiminle olduğumu bilmesini istiyorum ama kötü bir şey olmayacaksa ailemi telaşlandırmak da istemiyorum.

İçeride, oturmamızı söyleyen bir tabela var, ben de bir kabin bulup oturuyorum. Tepeden tırnağa kot giymiş garson kız geldiğinde bir kahve sipariş ediyorum ve Aaron'dan bir iz var mı diye restoranı tarıyorum.

Mekan sessiz ama hoparlörlerden Dolly Parton'ın "I Will Always Love You" şarkısı çalıyor, bu da özel bir konuşma yapmamızı kolaylaştıracak. Kapıyı bir şahin gibi izliyorum, otoparkta ondan bir iz var mı diye bakıyorum ama yok. O burada değil.

On beş dakika geç kaldığında, ekildiğimden endişelenmeye başlıyorum. Ama neden? Neden buraya gelmemi istesin ki? Ne yararı olacaktı ki? Korkup kaçtı mı? Bana yardım etmemeye mi karar verdi?

Otuz dakika sonra onu Tate'in telefonundan aramaya çalışıyorum ama açmıyor ve bunun bir zaman kaybı olduğunu kabul etmek zorunda kalıyorum. Bu beni

Zamanımın boşa harcanmasına şimdi, belki de her zamankinden daha fazla kızgınım. Belki de zamanın ne kadar değerli olduğunu anladığım için. Belki de aileme çocukları okuldan almak zorunda olmadıkları bir gün aldırdığım için, belki de son zamanlarda onları hiç görmediğimi hissettiğimde, bana her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyduklarında çocuklarımla geçireceğim değerli zamanı kaçırdığım için.

Her iki durumda da, garson kız geri döndüğünde, göğsümde yanan acı bir kızgınlıkla hesabı istiyorum. Cüzdanımdan kartımı çıkarırken restoranın kapısı bir kez daha açılıyor ve başımı kaldırıp bakıyorum.

Aaron restoranı tarıyor, beni ararken gözlerinin etrafındaki deri kırışıyor. Bakışları yüzüme çarptığında yüz ifadesinde bir tanıma belirtisi beliriyor. Benim olduğumdan emin olması birkaç saniyesini alıyor ve bana doğru yürümeye başlamadan önce ona el sallıyorum.

Kabine ulaştığında, karşıma geçip oturdu. "Üzgünüm geciktim. Trafikte kaldım."

Boş sokağa kuşkuyla bakıyorum ama yalanı daha fazla yutturmaya çalışmıyor.

"Benimle buluştuğunuz için teşekkür ederim," diyorum usulca. "Gerçekten minnettarım."

Cevap vermek için ağzını açıyor ama bir şey söyleyemeden garson kız siparişini almak için geri dönüyor. Menüye hızlıca göz gezdirdikten sonra bir diyet kola ve soğan halkalı ton balıklı sandviç siparişi veriyor ve kız ortadan kaybolduğunda ellerini masanın üzerinde birleştiriyor. "Doğruyu söylemek gerekirse, neredeyse gelmeyecektim."

Ben de öyle düşünerek başımı salladım.

"Arkadaşlarım hakkında kötü konuşmaktan hoşlanmam. Daha da ötesi, o zamanlar aramızda geçenler hakkında konuşmayı ya da arkadaşlarımın sırlarını anlatmayı sevmiyorum ama eğer bu Tate'i bulmanıza yardımcı olacaksa, gerçeği bilmeye hakkınız var. Çünkü onun bulunmasını istiyorum. Bulunmasını her şeyden çok istiyorum."

Birdenbire bana yardım etmeye karar vermesine neyin sebep olduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil. Sadece onun yardımına ihtiyacım var. "Ben de bunu istiyorum, bu yüzden senden

Bana bildiğin her şeyi anlat. Mesajdan başlayarak. Benim hakkımdaydı o zaman? Tate'in bana bir şey söylemesini istedin, değil mi?"

Burnundan bir nefes çekti. "Hayır. Mesaj şey hakkındaydı..." Yemeği geldiğinde duraksıyor, garsona teşekkür ediyor, sonra tekrar konuşmaya başlamadan önce içkisinden bir yudum alıyor. "Tate'in annesiyle ilgiliydi."

"Daphne."

Başını sallıyor. "O bizim için her zaman Bayan T'ydi. Ona arkadaşlarımızdan biri olan Bradley'nin sırrımızı birine anlatacağını söylemesini istedim. Yıllar önce bir şey oldu ve hepimiz bu konuda asla konuşmayacağımıza yemin ettik ama o anlaşmamızı bozacaktı. Bu gerçekleşmeden önce Tate'in Bayan T'ye söylemesini istedim."

"Ama ne oldu? Sır neydi? Bu üniversitede miydi?"

Başını sallıyor, eti incelemek için sandviçinden ekmeği çıkarıyor ve ekmeği ezerek tekrar yerine koyuyor. Sanırım gözlerimle karşılaşmaktan kaçınıyor. "Biz çocuktuk. Bu bir mazeret değil ama aptal çocuklardık. Beşimiz birlikte koruyucu aile yanında büyüdük."

"Sen, Tate, Bradley Jennings, Dakota Miller ve Matteo Acri."

İç çekiyor. "Biz kardeştik ama üniversitede işler değişti. Ya da belki de sonunda onun kim olduğu gerçeğini gördük. Koruyucu ailede kötü muamele görmüştü. İstismara uğramıştı. Tacize uğramıştı. Her yerde çöp gibi muamele görmüştü. Hepimiz öyleydik ama muhtemelen en kötüsünü o yaşamıştı. Kimse bunu inkar edemezdi. Her zaman öfkeli biriydi. Yani, onu kim suçlayabilirdi ki? Öfkelendiğinde tuhaf şeyler yapar, korkunç şeyler söylerdi ama biz nedenini bilirdik. Onu anlıyorduk ve diğer insanların yapamadığı gibi onun yanında olmaya çalışıyorduk. Yaşadıklarımızı bizden başka kimse anlayamazdı. Her neyse, daha da kötüleşmeye başladı. Daha öfkeli, daha acımasız. Üniversitedeki son yılımızın çoğunda işler kötüye gitmeye başladı ve sonra bir gece... birdenbire çıldırdı." Gözleri uzak. Perili. "Onu hiç böyle görmemiştim."

"Aubrey Vance'in öldüğü gece miydi?"

Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayarken irileşiyor. "Onu zaten biliyor musun?"

"Belli belirsiz, evet. Ne olduğunu bilmiyorum."

"Kimse bilmiyor. Beşimizden başka kimse yok. Şey, sanırım artık ikimiz, eğer Tate hala..." Konuşmayı keser, yere bakar. "Bunun asla olmaması gerekiyordu. Hiçbir zaman. Ama bunu durdurmalıydık. Doğruyu söylemek gerekirse, ondan korkuyorduk. Sadece fiziksel olarak değil... duygusal olarak, sosyal olarak bizi mahvedebilirdi. Bu kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemiştik. Asla düşünmedik. Lütfen bana inanın. Onu bazı berbat şeyler yaparken görmüştük ama hiç o gece olduğu kadar berbat görmemiştik." Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Ya da belki de bunu görmemize hiç izin vermedik. O bizim kardeşimizdi. Onun iyi olduğuna inanmak istedik, iyi olacağına, bu durumdan kurtulacağına. Onda en iyisini görmek istedik. Onun gerçekten..." Dudaklarını birbirine bastırarak pencereden dışarı bakıyor. Gözlerinin ardındaki dehşeti inkar etmek mümkün değil. Her ne hatırlıyorsa, korkunçtu.

"Onu o mu öldürdü? Profesörü mü?" Kahvem midemde çalkalanıyor. Hasta olacakmışım gibi hissediyorum.

Aaron'ın koyu renk gözleri yavaşça benimkilerle buluşmak için dönüyor. "Evet," dedi. "Evet, yaptı."

OceanofPDF.com

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

TATUM

Highland Üniversitesi
On İki Yıl Önce

Kafasını sandalyenin arkasına çarptım ve içime yakıcı bir acı saplandı. Kanıyor ama gölgeler yüzünden ne kadar kötü olduğunu anlayamıyorum. Hâlâ dayanıyorum, en azından hâlâ bağlıyım ama durum kötü. Acıdan başım dönüyor. Etrafımdaki sesler azalıyor ve bulanıklaşıyor.

Bayılacağım. Gerçekten bayılacağımı düşünüyorum. İntikamcı bir öfkeyle geriye doğru tökezliyorum. Çocuklar orada öylece duruyor, yarısı elleriyle kendi aletlerini kapatmış, sanki saldırıya uğrayan ben değil de onlarmış gibi.

Kırmızı görerek ona geri döndüm. Onu öldüreceğim gerçeği dışında hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Başka bir şey göremiyorum. Oturduğu sandalyeyi tutuyorum ve tüm gücümü kullanarak sandalyeyi savurup yere düşürüyorum. Darbeyle birlikte çatlıyor ve sonra ışık patlıyor. Her yerde parlak beyaz ışık. Hayır. *Ateş.* Ateş her yerde. Lanet olsun. *Kız yanıyor.* Yerdeki ateş çukurunun yakınına indi ama içine değil. Üzerine değil.

Neler oluyor?

Vücudunun yarısı hala sandalyeye bağlı bir şekilde yuvarlanıyor, alevler saçlarını, tenini ve kıyafetlerini sarıyor.

Votka. Saçında vardı. Kıyafetlerinde. Her
yerdeydi.

Çığlık atıyor ama ben zor duyuyorum. Sanki suyun altındaymışım gibi. Sahnenin gelişimini izlerken tüm vücudum titriyor.

Geriye doğru sendeliyorum, çocuklar ileri atılırken dehşet içinde izliyorum. Suyumuz yok, söndürmenin bir yolu yok. Matteo ceketini çıkarıp kızın üzerine geçiriyor, ateşi boğmaya çalışırken diğerleri bağırarak *yuvarlanmasını, koşmasını, kıpırdamamasını, hareketsiz kalmasını* söylüyor. Matteo'nun ceketi hızla alev alır ve panik içinde ceketi kızın üzerine düşürür.

Çığlıkları hayvan gibi, hatta benim kulaklarımda olduğu kadar donuk ve sessiz. Kimse bana bakmıyor. Kimse yüzümdeki dehşeti görmüyor. Böyle olmaması gerekiyordu. Böyle olmaması gerekiyordu.

Bu gece tanrıyı oynamam gerekiyordu. Hayatı için yalvarmaya fırsat bulamadan yangın onu aldı. Yaptığı hata için üzgün olduğunu söylemeye fırsat bulamadan. Belki de beni o kadar çok istiyordu ki kendine engel olamadı. Çocuklar bana borçlu olduğum özrü dilemeden önce. Bu gece kontrolün bende olması gerekiyordu ve bu şansı kaybettim.

Vücudum garip bir şekilde uyuşmuş durumda, sanki gerçekten burada değilmişim gibi. Sanki tüm bunlar bir rüyaymış gibi. Bir kabus. En kötü kâbusum.

Çok uzun sürüyor ama çok çabuk bitiyor. Vücudu hâlâ yanıyor ama çığlıkları kesildi. Hava, kasıtsız bir barbekü gibi yanmış et kokusuyla doldu.

Bana baktıklarında yüzümü düzeltiyorum. Bunun kasıtlı olmadığını onlara gösteremem. Başından beri planım buymuş gibi gösterirsem bunu hâlâ kurtarabilirim. Eğer izin verirsem, bu benim en değerli dersim olabilir.

Gücüme sahip çıkarak, hissettiğim acıyı, bacaklarımdan damlayan kanı bastırarak ve sanki dünyadaki en sevdiğim kokuymuş gibi onun yakıcı etinin kokusunu içime çekerek öne çıkıyorum. Vücudumun belden aşağısı uyuşmuş, kaslarım uzun bir antrenman yapmışım gibi titrerken ona bakıyorum. Bunu bilmelerine izin veremem, görmelerine izin veremem. Zayıflığımı göremezler.

"*Yap. Yapma. Sikişme. Yapma. Benimle*." Her kelime kendi başına bir cümle, her hece sıkılmış dişlerin arasından söyleniyor. "Kendimi yeterince açık ifade edebildim mi?"

Çocuklar dehşet içinde bana bakıyorlar, vücutlarının çoğu onu kurtarmaya çalışıp başaramadıkları için is ve külden simsiyah olmuş. Matteo'nun ellerinde ve kollarında taze kabarcıklar var.

"Güzel. Şimdi yangını söndürelim ve onu gömecek bir yer bulalım." Onlara arkamı dönüp iğrenç çantasını tekmeleyerek yolumdan çekiliyorum. İçinden bir kitap fırlayıp toprağa düştü: *The Catcher in the Rye*.

Aptal küçük kitap kurdu.

Oturmam gerek yoksa bacaklarım tutmayacak. Görüşüm bulanıklaşmaya başladı ve bilincimi kaybedeceğimden korkuyorum. Kendimi silecek bir şey bulmak ve verdiği hasarı değerlendirmek için çantama doğru ilerliyorum. Yere düşüyorum ve kulaklarımda bir ses çınlarken bir elim başımda, gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Nefes alamıyorum. Göğsüm sıkışıyor.

Çantama uzanıyorum, bir şey arıyorum, herhangi bir şey. Kulaklarımdaki çınlamanın onun çığlık sesi olduğunu fark ettiğimde artık çok geçti.

Matteo'nun elinde tuttuğu boş votka şişesiyle bana doğru saldırdığını görmek için tam zamanında geri dönüyorum. Ona doğru bir saniye geç dönüyorum, tembelliğim yüzünden bir saniye çok yavaş dönüyorum ve şişe kafama çarpıyor. Paramparça olduğunu ve başımın yere çarptığını hissediyorum.

Sonra her şey kararır.

OceanofPDF.com

OTUZUNCU BÖLÜM

CELINE

Aaron bana her şeyin ters gittiği gecenin resmini çizerken dehşet içinde dinliyorum. Stephen King romanlarından fırlamış bir resim - yanan bir et ve ölmekte olan bir kız, canavar liderlerini durduramayacak kadar korkmuş bir erkekler kulübü.

Bu durumda, canavar liderlerinin sevdiğim adam olması dışında. O gece olanlar ve Tate'in yaptıkları hakkında bana anlattıkları kulağa mümkün gelmiyor. Neredeyse son on iki yılımı bunu yapabilecek bir adamın gözlerinin içine bakarak geçirmiş olmamın imkânı yok.

"Ve böylece onu öldürdü. Ona şişeyle vurdu ve şişe kırılınca bunu boynunu kesmek için kullandı. Bunu yapmayı planlamamıştı, sadece... saf bir içgüdüydü. Bunu yüzünde gördüm. Ve sanırım hepimiz bunun yapılmasından memnunduk, bizi öldürmüş olsa bile. Sanırım bir bakıma, Tatum'un ne kadar istersek isteyelim asla durmayacağını anlamamız için tüm bu olanların olması gerekti."

Başımı geriye atıyorum, hikâyenin bu kısmı hiç mantıklı gelmiyor. "Bekle, Matteo Tate'i mi öldürdü?"

Gözleri benimkileri delip geçiyor, sanki anlamadığım bir şeyi anlamam gerekiyormuş gibi ileri geri dans ediyor. "Hayır. *Tatum*'u Matteo öldürdü."

"Anlamıyorum."

Gülümsemesi küçük ve hüzünlü. "Celine, evlendiğin adam Tatum Thompson değil."

Bilgi dalgası içimden geçerken vücudum buz kesiyor. "Sen neden bahsediyorsun? Tabii ki öyle."

"Tatum lakaplardan nefret ederdi. Hepimizi tam isimlerimizle çağırırdı, lakapların tembel insanlar ve küçük kızlar için olduğunu söylerdi. Sanırım çoğumuz sırf onunla dalga geçmek için annesine Bayan T derdik."

"Ne olmuş yani? Bu bir şey ifade etmiyor. Fikrini değiştirdi. Büyüdü.
O gece... onu değiştirdi. Bunu bana kendisi söyledi."

"Hayır. Beni duymuyorsunuz. Tatum Thompson o gece kampüsün dışındaki açıklıkta öldü. Olanları izledim. I..." Sanki kanla kaplıymış gibi kendi ellerine bakıyor. "Cesedini gömdüm."

"Anlamıyorum." Burnumun kenarını sıkıp gözlerimi kapatıyorum. "Tatum Thomspon'la evlenmediysem, Tatum Thompson öldüyse, bana tam olarak ne söylüyorsun?" Buna inanmayı reddediyorum. İnanamıyorum. Bu imkânsız. Bu noktada bu adamın hayal görmediğine ikna olmuş değilim. Tüm bunların zalim bir şaka olmadığına.

"Evlendiğin adam *Matteo* Acri'ydi," diyor ve nefesim kesiliyor, göğsüm aniden sanki biri içindekileri kaşıkla kazımış gibi çukurlaşıyor. Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum, herhangi bir şey, ama o daha bitirmemiş. "Ya da Tatum etrafta yokken ona hep Tate dememizden hoşlandığı gibi."

Sanki biri göğsüme uzanmış ve ciğerlerime tornavida sokmuş gibi hissediyorum. *Bu mümkün değil. Mümkün değil. Bu doğru olamaz. Yalan söylüyor, ama neden?* "Bu imkansız. Ehliyetini gördüm. Tanrı aşkına, onunla ben evlendim. Doğum belgesini gördüm. Ben aptal değilim."

"Gerçek ailesi olmadığını bildiğin ebeveynlerin listelendiği bir doğum belgesi." Gülümsemesi çarpık, sanki çelişkili hissediyor.

"Yani?"

"Yani her şey göründüğü gibi değil. Size sunulan gerçekliğe, size satılan hikayeye inanıyorsunuz."

"Sanırım Tatum Thompson'la evlendim." Ellerimi indiriyorum, bu hikâyede bir kusur buluyorum. "Dur bakalım. Bana yer değiştirdiklerini söylüyorsun, peki ne? Ailesi fark etmedi mi? Beşinizin bir fotoğrafı var bende. Matteo ve Tatum birbirlerine benziyor olabilirler -aynı boyda, soluk tenli ve kahverengi saçlıydılar- ama ikiz değillerdi. Matteo'nun insanları Tatum olduğuna inandırmasına imkan yok. Hele Tatum'un kendi ailesini."

Başını yavaşça, düşünceli bir şekilde eğiyor. "Thompson'lar iyi insanlar. Bize evlatları gibi davrandılar. Hiç ebeveynimiz yokken bize ebeveynlik yaptılar. Tatum'u evlat edindiklerinde sanırım hepimiz rahat bir nefes aldık. Koruyucu ailelerimiz nerede olduğumuzu umursamadığında gidebileceğimiz güvenli bir yerimiz vardı. Onlarla olmamamızı tercih ettiklerinde." Bir elini yüzünün yan tarafına götürüyor. "Dürüst olmak gerekirse, hepimizi evlat edinmemelerinin sebebinin Tatum olup olmadığını, bir şekilde buna engel olup olmadığını hep merak etmişimdir. Her zaman bizimle tanıştıktan sonra onlara bunu yapmamalarını söylediğini düşünmüşümdür ama bundan asla emin olamayacağım." İç geçiriyor, yüzü neredeyse gözlerimin önünde yaşlanıyor gibi görünüyor. "Tatum'u gömdükten sonra Matteo, Aubrey'nin cesedini birinin bulabileceği bir yere bırakmamızı istedi. Ailesinin cevaplara sahip olmasını, ona veda edebilmesini istiyordu. Onu onurlandırmak için. O sırada hiçbirimizin aklı başında değildi. Hapse girmeye, yaptıklarımız yüzünden hayatlarımızın sona ermesine hazırlanıyorduk. Ve böylece, bildiğimiz tek güvenli yere gittik."

O söylemeden önce parçaları birleştiriyorum. "Thompson'ların evi mi?"

Başını sallıyor. "Kulağa çılgınca geliyor, biliyorum ama onlar ailemize en yakın olan şeydi. Onları neredeyse Tatum'u tanıdıkları kadar uzun süredir tanıyorduk ve onuncu sınıftan beri her tatilde, her okul tatilinde yanlarındaydık. Daphne dişçiye gittiğimizden emin olan ve hastalandığımızda bizi doktora gitmeye zorlayan kişiydi. Yani, bizi affedemese bile

Yaptığımız şey için hepimiz ona gerçeği borçlu olduğumuzu hissettik. Ve biz de ona bunu verdik. Tüm gerçeği. Her korkunç detayı. Kendimizi daha iyi göstermedik. Biz de canavardık. Orada durduk. Onun yaptıklarını izledik. Yaptığı şeyi yapmasına izin verdik. Sadece o gece değil, yıllarca. Ona izin verdik, onun için bahaneler uydurduk ve her şeyin ters gittiği ana kadar onunla birlikte güldük. Olduğu kişi olmasına izin verdik. Ve sanırım bunun neden böyle olduğunu bildiğimiz için olduğunu söylemek istiyorum. Yaşadığı tüm cehennemi görmüştük. Ayrıca ona karşı açıklayamadığım bir sadakat hissettik. Değişebileceğine ve değişeceğine inanmak istedik. Ama bunun bir önemi yok. Bunun için bir mazeret yok."

Başını eğip masaya bakıyor. "Ve her şey bittiğinde, eğer isterse ona cesedin yerini gösterebileceğimizi söyledik. Ona polise teslim olacağımızı söyledik ama medya hikayeyi çarpıtmadan önce gerçeği doğrudan bizden duymasını istedik."

Başını kaldırdığında gözlerinde yaşlar vardı. "Ama bizi geri çevirmek yerine, oğlunu öldürdüğümüz için bize canavar demek yerine, sadece ağladı. Sadece ağladı ve bize sarıldı ve... Bunu neden yaptığını hala bilmiyorum. Biz onun koruması altında değildik. Tatum'duk."

Yutkunuyorum, konuşamıyorum.

"Bunu yapan Matteo'ydu. Sanırım ona en çok ihtiyacı olan oydu. Sevdiği kadını kaybetmişti. Kardeşimizi öldürmüştü. Ve sonra Daphne asla unutamayacağım bir şey söyledi. Ellerimizi tuttu ve bizi kendine çekti ve dedi ki, 'Bunu düzelteceğiz. Kimse Matteo Acri'yi özlemeyecek. Biz yapmadığımız sürece kimse onun kayıp olduğunu bildirmeyecek."

Sert sözler karşısında irkildim.

"Biliyorum," diyor, tepkimi kaçırmadan. "Ama o haklıydı. O zamana kadar hepimiz koruyucu ailelikten çıkmıştık. Yasal yetişkinler. Yurtlarda birlikte yaşıyorduk. Hepimiz Bay T'nin şirketinde staj yaptık. Hiçbirimizi özleyecek kimse yoktu. Eğer Tatum'un kaybolduğunu bildirirse, büyük bir polis soruşturması başlatılacaktı. O bir medya patronunun oğluydu.

kampüste iyi tanınıyordu. Ama ya Matteo Acri kaybolursa? Ya geri kalanlarımızdan biri kaybolursa?" Alay ediyor. "Sanırım bu konuda belki bir makale yazılmıştır. Hiç haber çıkmadı. Kimse röportaj için bana ulaşmadı bile. Kimse umursamadı."

"Gerçekten yer mi değiştirdiler? Sen ciddi misin?" Mümkün değil ama doğru. Bugünlerde bu benim hayat sloganım gibi geliyor. Zaten sahip olduğu şeyi doğrulamasını beklerken ağzım kurudu. Buna inanmak istemiyorum ama gerçeği gözlerinde görebiliyorum, sözlerinde duyabiliyorum. Evliliğim, hayatım, tüm dünyam bir yalandan ibaretti.

Başını sallıyor.

"Ve Lane de bunu kabul mü etti? Tüm ailesi mi?" Bunu söylerken gerçeği fark ediyorum: Thompson'ların ailesi yok. Çalışanları, tanıdıkları, arkadaşları var tabii ama anne babaları, kardeşleri yok. Her zaman sadece onlar ve Tate vardı. Onları tanıdığımdan beri, hatta görünüşe göre daha da uzun süredir.

"Bay T'yi gemiye almak için kapalı kapılar ardında ne gibi görüşmeler yapıldığını bilmiyorum ama dediğim gibi hepimiz onun için çalıştık. Yakındık. Sanırım -umarım- bizim onu bir baba gibi gördüğümüz kadar o da bizi bir evlat gibi görürdü."

Ellerim buz gibi, bu yüzden onları uyluklarımın altına sokup düşünüyorum. Sadece kocam değil, kayınvalidem de bana yalan söylemişti. Lane ve Daphne, Tate'in Tate olmadığını başından beri biliyorlardı. Yıllarca bu sırla yaşadılar, onu ve diğer çocukları korudular. Bunu nasıl yapabiliyorlar? Ona nasıl yanlış isimle seslenebilirler? Kaybettikleri oğullarının adını? Onun gömülmesine ve unutulmasına nasıl izin verebildiler?

"Buna inanamıyorum. Bunların hiçbirine inanamıyorum. İmkânsız görünüyor." Ailem, Tate ve çocuklar dışında, Daphne ve Lane hayatımdaki en yakın insanlar. Onlar için her şeyi yaparım, ama bu? Yüzlerinde gülümsemeyle bana her gün yalan söylediler. Matteo'yu sorduğumda yalan söylediler. Onlara fotoğrafı gösterdiğimde. Onun kim olduğunu ve evlendiğim adam olduğunu her zaman b i l i y o r l a r d ı . Evlendiğim çocuk.

Fotoğrafta işaret ettikleri Tatum'du. Tanımadıklarını iddia ettikleri çocuk kendi oğullarıydı. Her şeyi kabullenmek çok zor.

Onlara bir daha nasıl
güvenebilirim? Kendime nasıl
güvenebilirim?
Yalancıların evime girmesine izin
verdim. Dünyama. Çocuklarımın
etrafında olmalarına izin verdim.

"Matteo'nun üniversiteyi hemen bırakmasını sağladılar, tabii ki Tatum olarak. Söylemeye gerek yok, özlenmedi. Matteo'nun kayıp olduğunu bildirdik ama yine kimse onu gerçekten aramadı. Birkaç gün sonra Aubrey'i buldular ve bu daha büyük bir hikaye haline geldi, bu da Matteo'nun kayboluşunu olduğundan daha fazla boğdu. Thompsonlar birkaç saat uzağa taşındı. Dediğiniz gibi, Matteo ve Tatum, Matteo'nun sonunda ehliyetini Tatum olarak yenilemesine yetecek kadar benzer görünüyorlardı. Tate." Başını sallıyor. "İşe yaramamalıydı. Sanırım hepimiz halının altımızdan çekilmesini bekledik ama olmadı."

"Şimdiye kadar."

Başını sallıyor. "Bradley aşık oldu ve nişanlısına gerçeği söylemek istedi. Tate'i arayıp Daphne'yi uyarması gerektiğini söyledim, ona ne yapmamız gerektiğini sordum ama cevap alamadan Tate gitmişti ve Bradley ile Dakota ölmüştü."

"Yani bunu nişanlısının yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Hayır. Gerçekten ne düşüneceğimi bilmiyorum. İlk başta öyle düşünmüştüm ama şimdi endişeliyim..." Duraklıyor.

"Ne endişesi?"

"Tate kaybolmadan birkaç gün önce beni görmeye geldi. Bana bir şeyler ters giderse hayatının nasıl mahvolacağını anlatıp durdu. Hayatının. Tüm bunların ortaya çıkmasıyla kaybedecek en çok şeyi vardı."

Ne ima ettiğini anlayarak yutkunuyorum. Birden Tate'e olan kızgınlığım dağılıyor ve sadece onu koruma ihtiyacı hissediyorum. Onu savunmak için. "Bunu yapacağını düşünemezsin. Kimseye zarar vereceğini düşünemezsin. Şimdi olmaz."

"Köşeye sıkıştığında neler yapabileceğini size zaten söyledim. Arkası dönükken Tatum'u öldürdü. Soğukkanlılıkla. Bunu hak etmediğini söylemiyorum çünkü hepimiz aynı şeyi yapacak kadar cesur olmayı dilerdik ama sadece... dikkatli ol, tamam mı? Artık her şeyi biliyorsunuz. Bununla ne yapacaksanız yapın." Ellerini kaldırdı, sonunda sandviçini aldı ve bir ısırık aldı.

O çiğnerken ben de pencereden dışarı bakıyor, bana anlatılanları düşünüyorum. Tüm bu gerçekler ve yalanlar başımı döndürüyor. Hayatımla ilgili hiçbir şey göründüğü gibi değil. Yıllardır en temel şeyler hakkında bana yalan söylendi. Kocam olduğunu söylediği kişi değil.

Bunun bir önemi var mı? Günün sonunda, en önemli olan ne? İsmi mi yoksa onu tanıdığım kişi mi? Onu tanıdığım insan mı? Biri nezaket ve sevgiyi taklit edebilir mi? Bunca zamandır numara yapıyor olabilir mi? Gözlerinin ardındaki ışığı biliyorum. Çocuklarımızın her birini ilk kez kucağına aldığında nasıl ağladığını biliyorum. Bisiklete binmeyi öğrendiklerinde peşlerinden nasıl koştuğunu. Kocamın nasıl bir adam olduğunu biliyorum, ama bana o kadar çok yalan söylendi ki, ona bir daha nasıl güvenebilirim?

Zaten çok küçük olan çevrem şimdi daha da küçüldü, yalancılarla doldu. Kümesteki tilkiler. Evimdeki fareler.

Hiçbir şey göründüğü gibi değil ve bununla başa çıkmak zorunda olan benim. Bildiklerimi Tate'e anlatmalıyım ama sadece güvenli olduğu sürece. Aaron haklıysa, Tate'i yine yanlış değerlendiriyorsam, ona güvenmemem gerekirken güveniyorsam, bu gece onunla buluşarak kendimi tehlikeye atabilirim, öğrendiklerimi ona söylersem daha da tehlikeye atabilirim.

İnce bir çizgide yürüyorum ve şu anda güvenebileceğim tek kişi kendimim. Sorun şu ki, başından beri kendime güvendim ve yanıldım.

Bununla ne yapacağım ben?

OceanofPDF.com

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

CELINE

O gece, çocuklar ailemin evinde, sağ salim ve ben oturma odasının zemininde volta atıyor, hayatımın en kötü kararını verip vermediğime karar vermeye çalışıyordum.

Aileme her şeyi anlatmayı düşündüm ama anlatmadım. Nedenini hâlâ bilmiyorum. Belki de bana inanmayacaklarını düşündüğüm içindir. Belki de zihinsel bir çöküntü yaşadığıma ve çocukların götürülmesine ihtiyacım olduğuna inanacaklarını düşündüm. Ya da belki... sadece belki, hala onu korumak istiyorum.

Bu beni bir canavar mı yoksa bir aptal mı yapar? Yaptığı her şeyi bilmeme rağmen, bana karşı nasıl bir adam olduğunu da biliyorum. O adam kimseye zarar veremez. Artık değil. Belki de bu beni dünyanın en saf aptalı yapıyor.

Mahallemizin yolundan geçen bir çift far gördüğümde kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Mutfakta bıçaklar var. Her tarafta lambalar. Çocukların futbol ve T-ball kupalarından birkaçı. Ağır nesneler, ama gerekirse onları kullanabilir miyim? İş başa düşerse ona zarar vermeye razı olur muydum?

Garaj yoluna bir kamyon yanaşıyor ve içimdeki panikle birlikte beynim kısa devre yapmaya başlıyor. *Bunu neden kabul etmiştim? Neden planımı kimseye söylemedim? Neden bu kadar aptaldım?*

Onlara gösterdiğim fotoğrafa bakarken kayınvalidemin yüzündeki ifadeyi düşündüm. Oğullarını. Sevdikleri ve korudukları oğulları. Belki de şimdi oğulları onları ve daha da önemlisi sırlarını benden korumaya geliyordu.

Ama asla söylemem. Bunu bilmeli. İçimdeki her şeyle onun sırrını saklardım. Hep sakladım. O sadece mecbur olduğu için öldürdü. Bu dünyadan bir canavarı aldı. Bunun için ondan nefret edemem. Sadece ona sempati duyabilirim ve keşke bana yıllar önce gerçeği söyleyecek kadar güvenmiş olsaydı.

Karanlık bir figür verandada yürüyor ve ben onun vücudunun şeklini tanıyorum. Kapıyı kilitledikten sonra karanlıkta yatak odamızdan geçip gidenle aynı kişi. Ağladığımda ya da hasta olduğumda bana sarılanla aynı kişi. Son on yılda pek çok kez yaslandığım ya da yanına sokulduğum kişi.

Verandanın ışığında yüzü göründüğünde, gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor. *O burada. O gerçek. Yaşıyor.*

Kapıyı çekip açıyorum ve geri çekiliyorum. "Tate..."

Bildiklerimi ona söylemeli miyim yoksa içimde mi tutmalıyım - dürüst olmak beni daha fazla tehlikeye mi atacak yoksa sırrını hayatım pahasına koruyacağıma, her şeyin affedildiğine dair ona güvence verebilir miyim bilmiyorum. Tüm bunları geride bırakacak kadar onu sevdiğimi.

Bana bakarken gözleri taş gibi ve mesafeli. "Çocuklar..." "Ailemde."

Kapıyı arkasından kapatıyor, tek yapmak istediğim ona sarılmakken benden uzak duruyor. "Burada başka kimse yok mu?"

Aaron'un uyarısını hatırladığımda soru tenimi buzlu suyla ıslatıyor. Gözlerim kapıya doğru kayıyor ve onun çıkışı engellediği gerçeğini düşünmeden edemiyorum. "Hayır. Sadece biz." *Aptal. Salak. Salak.*

Ellerini önünde kavuşturuyor. "Açıklamam gereken çok şey var ve muhtemelen çok fazla zamanım yok."

Başımı salladım. "Biliyorum."

Burnundan bir nefes çeker. "Tüm bunlar için üzgünüm, Celine. Ortadan kaybolduğum için üzgünüm. Para için özür dilerim. Seni tehlikeye attıysam özür dilerim."

"Bana her şeyi anlat," diye yalvarıyorum. "Seni dinlemek ve sana yardım etmek için buradayım. Seni seviyorum."

Birbirimizden bir metre uzaktayız ve tek yapmak istediğim ona koşup sarılmak, ne olursa olsun bunu atlatabileceğimizi bilmek, ama hareket edemiyorum. Hareket edemiyorum. Önce anlamam gerek.

Yere bakıyor, kayıtsızca volta atıyor. "Bilmeniz gereken ilk şey benim... benim adım..."

"Biliyorum." Bunu söylemek istemezdim ama söylemem gerekiyor. Mücadele ediyor. Korkuyor. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Kaçmadığımı bilmesine ihtiyacım var.

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Biliyor musun?" "Adının

Matteo olduğunu biliyorum."

Soğuk gözlerinden yaşlar süzülüyor ve gözlerini kırpıştırarak odadan dışarı bakıyor. "Tanıştığımızda sana yalan söylemedim. Sana adımın Tate olduğunu söylediğimde. Yıllar boyunca pek çok yalan söyledim ama bu onlardan biri değildi. Ailem bana Tate derdi, onlar..." Burnunu çekiyor. "Gerçek ailem, öz ailem, ben altı yaşındayken öldü. Sarhoş bir sürücü kırmızı ışıkta geçti ve bir anda yok oldular. Onlar hakkında pek bir şey hatırlamıyorum ama bana Tate dediklerini hatırlıyorum. Tanıştığımızda sana yalan söylemedim. Sana gerçeği söyleyemesem de yalan söylememeye çalıştım."

Dudağımı çiğneyerek başımı sallıyorum. "Biliyorum. Yaptığın şeyi neden yaptığını biliyorum. Gerçek Tatum'un öldüğü gece neler olduğunu biliyorum."

Ağzını açıp bir şeyler söylemeye çalışıyor ama gözyaşları kelimelerini boğuyor. "Koruyucu aileye verildiğimde Tatum oradaydı. Ve Dakota. Ve Aaron ve Bradley. Biz kardeştik. Bizi evden eve taşıdılar ve bazen ben yalnızdım, bazen de onlardan biri ya da ikisi oradaydı,

ama en iyi evler... en iyileri hepimizin olduğu zamanlardı." Duraklıyor ve elini yüzünde gezdirerek kendini toparlıyor. "Onu sevdim. Yaptığı her şeye, onu dönüştürdükleri canavara rağmen onu sevdim, Celine. O gece yaptığım şey... kendimde değildim. Ona çok kızgındım ve sadece durmasını istedim. Durmayacağını biliyordum. Bu onu iyi yapmaz. Beni ondan daha iyi yapmaz."

Kendimi durduramıyorum. Ona sarılmak için bir adım öne çıkıyorum ama ellerini kaldırarak daha fazla yaklaşmamı engelliyor.

"Gerisini anlatmayı bitirmem gerekiyor," diyor.

"Tamam." Kendimi azarlanmış bir çocuk gibi hissederek geri çekiliyorum.

"Her şeyden sonra irtibatı kaybettik. Dakota denedi. Bizi tekrar bir araya getirmek istedi ama ben yapamadım. Onlara bakamadım ve bana nasıl baktıklarını göremedim. Onu da onlardan aldım. Kardeşlerini de öldürdüm." Sesi çatlıyor. "Daphne ve Lane'in bana neden yardım ettiklerini, beni neden koruduklarını hiçbir zaman anlayamayacağım ama sonsuza dek minnettar kalacağım çünkü bu, sana sahip olduğum anlamına geliyordu. Ve çocuklara. Ve sizler başıma gelen en güzel şeysiniz."

Sözleri karşısında gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor. Neden bu bir veda gibi hissettiriyor? Neden her şey bitmiş gibi söylüyor? Sanki hala gitmeyi planlıyormuş gibi?

"Aaron beni arayıp Bradley'nin nişanlısına gerçeği söyleyeceğini söylediğinde ve sonunda Bradley'den de bunu duyduğumda panik içinde anneme gittim. O her zaman işleri yoluna koyardı. Gerçeğin ortaya çıkmasından korkmuyordum. Hapse girmekten korkmuyordum. Ben... Ben seni kaybetmekten korkuyordum. Benden nefret edeceğinden korkuyordum. Beni bir canavar olarak görmenden korktum."

Kalbim onun için, uzun zamandır sakladığı bu gerçek için acıyor. Benden saklamak zorunda kaldığı çok şey olduğu için. "Bunu neden yaptığını biliyorum. Canavar Tatum'du. Aaron bana her şeyi anlattı."

Başını iki yana sallar. "Hayır. Bunun olmasına izin vermemeliydik. O zaman gerçeği söylemeli ve sonuçlarına katlanmalıydık. O zaman senin hayatın da mahvolmazdı. O zaman sen de bu işin ortasında olmazdın."

"Neyin ortasında? Ne olursa olsun, bununla birlikte yüzleşebiliriz," diye söz veriyorum ona. "Seni seviyorum."

"Bu olmaz. Seni bunun ortasına koyamam. Bunu bir şekilde düzeltmeliyim."

"Neyi düzelteyim?" Lambanın ışığında yüzüne bakarak soruyorum. Anlamıyorum.

Derin bir nefes alıyor ve başparmağını diğer avucunun üzerinde gezdiriyor. "Annem bana her şeyin yoluna gireceğine söz verdi. O ve babam bunu halledecekti. Ve sonra... Bradley öldü."

Tenim soğuyor. "Ne diyorsun sen?"

"Ve ona bunu sorduğumda, bunun korkunç olduğunu söyledi. Sesi gerçekten üzgün geliyordu. Onun bu işe karışmadığına, bize asla zarar veremeyeceğine inanmak istedim ama... bilmiyorum. Sonra Dakota bana takip edildiğini söyledi. Birisi onu takip ederek korkutmaya çalışıyormuş ve evine yanmış bir kitap bırakmışlar. *Çavdar Tarlasında Çocuklar'ın* yanmış bir kopyası, yani Aubrey'nin o gece çantasında olan kitap, cesediyle birlikte bıraktığımız kitap. Bunu bizden başka kimse bilmeyecekti. Bir de ailem. İlk başta paranoyaklaştığını düşündüm, ta ki... ta ki onu takip eden arabayı görene kadar. Ve onu tanıdım."

Bekliyorum, o duraksarken sessizce devam etmesi için yalvarıyorum.

"O benim babamdı." Bana bakıyor, gözlerinde yaşlar parlıyor. "Babam onu takip ediyordu ve Bradley'e yaptıklarını ona da yapacağından endişelendim. Bu yüzden, kalan iki kardeşim arasında bölüştürmek için hesabımızdaki parayı aldım. Dakota ve Aaron'a verecektim. Onlara kaçmalarını söyleyecek, gitmeleri için yalvaracaktım. Saklanmak için. Sonra, cesedi taşımaya gittiğimiz gün, sırrımızı ailemden bile korumak için, Dakota ile araç takası yaptım, babamın beni takip edeceğini ve

onunla yüzleşmek. Ama yer değiştirdiğimizi görmüş olmalı. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bir sonraki bildiğim şey Dakota'nın yoldan çıktığı ve benim de bir otel odasında saklanarak yakalanmadan Aaron'a ulaşıp onu uyarmaya çalıştığımdı."

"Bunu yapan baban mı?"

Yavaşça başını sallıyor. "Ve beni mi yoksa kendini mi korumaya çalıştığını bilmiyorum."

"Belki buna bir cevap verebilirim." Başımı çevirdiğimde kayınvalidemin koridorda dikildiğini görüyorum. Lane'in elinde bir silah vardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ İKİ

CELINE

Tate önümde durmak için hareket ediyor, ellerini arkasına koyup benimkileri tutuyor. Ellerini sıkıyorum, bu küçük teselli için minnettarım ama hiçbir işe yaramıyor. Tüm dünyada en çok güvendiğim iki insana, evimde ve çocuklarım konusunda güvendiğim insanlara bakarken titriyorum.

Daphne hiçbir uyarıda bulunmadan ileri atılır ve kollarını oğluna dolar.

Lane silahını indirirken, vücudu kaskatı kesilmiş bir halde ona sarılır.

"Anlamıyorum," diyorum kocamın arkasından çıkarak.

"Annen bu gece oğlanları almasını istediğini söyledi. Burada yalnız olmandan endişelendik," diyor Daphne. "Biz de arabayla uğrayalım dedik. Sonra kamyonun burada olduğunu gördük ama kim olduğunu bilmiyorduk. Bu yüzden iyi olduğundan emin olmak için arkadan dolaştık."

"Beni koruyor muydun?" Sesim titreyerek soruyorum. "Beni korumak için mi içeri girdin?"

Lane mahcup bir ifadeyle, "Arka kapının anahtarı bendeydi. Tehlikede olduğunuzdan endişelenmeseydim asla kullanmazdım."

Gözleri dolu dolu olan kayınvalideme bakıyorum. "Canım, tabii ki seni koruyorduk." Beni sıkıca sarıyor. "Tek yapmak istediğimiz buydu, çocuklarımızı korumak. Çok özür dilerim. Her şey için. Bunun ortasında kaldığın için üzgünüm."

"Çocuklarını korumak mı?" Tate beni onun kollarından çekip çıkarırken sesi titriyor. "Birini korumak için diğerlerini mi öldürdün?"

"Hayır," diyor Lane çabucak. "Hayır," diye onaylıyor Daphne.

Lane devam ediyor, "Tate, yapmadık. Yapmayız. Bunu bilmen gerek evlat. Onlarla konuşup akıllarını başlarına getirmeye çalıştım. Önce Bradley'e gittim, evet. Sen annene neler olduğunu, o gece olanları birilerine anlatacağını söyledikten sonra, sadece seni değil, hepinizi korumak için ona gittim. Hepiniz benim çocuklarımsınız." Gözleri üzerime dikildi. "Hepiniz benim çocuklarımsınız. Ve sizi korumak için her şeyi yaparım."

"Yani onu öldürmedin mi?" Tate'in sesi soğukkanlı.

"Ailesi şehir dışında olduğu için o gece gelebileceğimi söyledi, ama gittiğimde, sana yemin ederim, hayatta ve iyiydi. Ondan sonra her ne olduysa, bunun seninle hiçbir ilgisi yoktu. Gittiğimi ve onun öldüğünü bilmek beni öldürüyor. Onu koruyup koruyamayacağımı bilememek beni öldürüyor ama ona asla zarar vermezdim."

"Ya Dakota? Ne olmuş ona? O da mı tesadüftü?"

Kayınpederim alnını ovuşturuyor. "Bunun için kendimi asla affetmeyeceğim çünkü evet, Dakota'nın ölümünün sebebi benim. Ama onu ben öldürmedim. Hiçbir şeyi bilerek yapmadım. O gün sen evden uzaktayken seninle her şey hakkında konuşmak için ofisine gitmiştim ve seni çıkarken gördüm. En azından sen olduğunu sandım. Farlarımı yaktım ve seni kenara çekmeye çalıştım ama sen hızlandın. Bir sorun olduğunu düşünerek panikledim ve daha hızlı sürdüm ve ne olduğunu anlayamadan şerit değiştirip aşırı hız yaptın ve yoldan çıktın. Seni öldürdüğümü sandım." Sesi kesildi ve yere baktı. "Yanına koştum, seni çıkarmaya çalıştım ama o yaptı. Çoktan gitmişti evlat. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Öylece gitmişti."

"Yani onu terk mi ettin?"

Yumuşak, sessiz gözyaşları buruşuk yanaklarına iniyor. "Panikledim. Eve gittim. İki oğlumu kaybetmiştim. Birkaç gün içinde iki oğlumu. Ne yapmam gerekiyordu?"

Daphne o zaman konuşur, oğluna bakarken kocasına sarılmak için odayı geçer. "Tek istediğimiz seni güvende tutmaktı, Tate. Polis o zamanlar ne yaptığını öğrenirse seni kaybedeceğimizi biliyorduk. Seninle konuştuktan sonra, bana Bradley'nin planından bahsettiğinde korktum. Hiçbirinin polisle konuşmasına izin veremeyeceğimizi ya da yıllar önce hepimizin üzerinde anlaştığı şey hakkında fikirlerini değiştiremeyeceğimizi biliyordum ama onlara para teklif edecektik. Mantıklı düşünmelerine yardımcı olacaktık. Onlara asla zarar vermeyecektik. Cinayeti kendimiz itiraf etsek daha iyi olurdu. Ne de olsa o bizim çocuğumuzdu." Daphne kolunu kocasına doladı, gözleri yaşlıydı. "Hepiniz öyleydiniz. Sizi eşit derecede seviyorduk. Ve sizin de öldüğünüzü düşündüğümüzde, bu bizi öldürdü. Bizi mahvetti. Sadece sesini duyabilmek için telefonunu defalarca aradık."

"Beni arayan sen miydin?" Aldığım garip telefonları hatırlayarak onlara soruyorum. "Yoksa hep sen miydin?" Tate'e bakıyorum.

"Her gün aradım," diyor Tate. "Seni özledim. Sesini duymak istedim ama bir yandan da ailemi dinlemeye, burada olup olmadıklarına karar vermeye çalışıyordum. Seni onlar hakkında uyarmak istedim ama güvende olduğundan da emin olmalıydım."

"Sana asla zarar vermeyeceğimizi biliyorsun," diye ağlıyor Daphne, ağzını kapatarak. "Lütfen bana bunu bildiğini söyle. Sen bizim oğlumuzsun. Seni seviyoruz. Ve Celine'i. Ve çocukları."

Tate sanki duymayı beklediği tek şey buymuş gibi buruşuyor. "Çok özür dilerim. Her şey için çok üzgünüm." Bundan çok daha fazlası için özür dilediğini hissediyorum. Bundan önceki her şey için. Yıllar boyunca ona yük olan her şey için.

"Ah, tatlım." Şimdi Daphne ve Lane de ağlamaktadır. Oğullarını kollarının arasına alıp ona sarılırlar. "Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek.

Tamam."

Bana dönüyor, gözlerinde konuşamadığı bir soru var ve ben başımı sallıyorum. Ben hâlâ buradayım. Biz de iyi olacağız.

Bu adam hakkında yanılmamışım. Beni ne kadar sevdiği konusunda yanılmamışım. Onun kim olduğunu biliyorum ve bu dünyadaki en güzel duygu. Şüphesiz bundan sonra uğraşmamız ve işlememiz gereken tüm karmaşa ve kaosa rağmen, birbirimize sahibiz. Birbirimizi seviyoruz ve o evinde.

Şu anda tek önemsediğim şey bu, bu yüzden aileme sarılıyorum ve bu anı içime çekiyorum. Geri kalan her şey bekleyebilir.

OceanofPDF.com

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DAPHNE

Bir Hafta Sonra

Tate'in eve dönmesiyle her şey normale döndü. Çocukları hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Babaları geri dönünce, dünyada her şey birden yoluna girdi.

Ben, ailenin ne kadar önemli olduğunu herkesten daha iyi anlıyorum. Lane ve ben yıllarca kendi çocuklarımıza sahip olmak için mücadele ettik ve koruyucu aile olduğumuzda, sevdiğimiz, baktığımız ve koruduğumuz bebekler bizden alınıp onları inciten ve ihmal eden insanlara geri verildiğinde kalplerimiz tekrar tekrar kırıldı, ancak aynı çocuklar yıllar sonra eskisinden daha fazla incinmiş ve kaybolmuş olarak bize geri döndü.

Tatum'la tanıştığımızda bize onun ümitsiz vaka olduğu söylenmişti. Kimsenin büyümesini istemediği bir çocuk, kimsenin nasıl seveceğini bilmediği bir adama dönüşecekti. Ama ben bildiğimizi sanıyordum. Aşkımızın onu kurtarabileceğini düşündüm. Yeterli zaman verilirse onu düzeltebileceğimizi düşündüm.

Ama yapamadık. Bunu anladım ama artık çok geçti. Önemli olan her şekilde, o bizimdi. Etrafı iyi çocuklarla, önemseyen çocuklarla, kusurlarına rağmen çabalayan çocuklarla çevriliydi. Onu etkileyeceklerini ummuştum ama bunun yerine o onları manipüle etti.

Bunu izlemek beni öldürdü ama her şeye rağmen onu seviyordum. O her yönüyle benim oğlumdu.

onu korumak için.

Şimdi bunu söylemekten utanıyorum ama öldüğünü öğrendiğimiz gün ilk hissettiğim şey rahatlama oldu. Birini öldürdüğünü, sınıfa silah soktuğunu ya da aynı derecede korkunç bir şey yaptığını söyleyen bir telefon alacağımız günü bekleyerek yıllarımı geçirmiştim. Şimdi anlıyorum ki onu düzeltmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Terapi işe yaramadı çünkü terapiye gitmedi. Koşulsuz sevgi onu sadece daha da öfkelendirdi.

Bizi bulmadan önce neyse oydu ve onu düzeltmemizin hiçbir yolu yoktu. Bu zor bir gerçek, hala mücadele ettiğim bir gerçek, ama gerçek bu.

Bu yüzden çocuklar bana gelip ne yaptıklarını anlattıklarında ve polise gitmek için yardım istediklerinde onlara hayır dedim. Onları korudum çünkü daha önce kimse onları korumamıştı. Onları sadece bir annenin sevebileceği şekilde sevdim ve ben onların annesiydim.

Olabileceğim tek şekilde onların annesiydim ve Tatum bu fikri yasaklamasaydı, eğer bunu yaparsam onları yataklarında öldürebileceğinden korkmasaydım, onlarla tanışır tanışmaz onları evlat edinirdim.

Geri dönüp bunu düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu ama o anda onları koruyabilirdim ve korudum da. Lane'i buna ikna etmek kolay olmadı ama anladı. O da o çocukları en az benim kadar seviyordu ve onları korumak için her şeyi yapardı.

Biz de yalan söyledik. Kimliklerini değiştirdik. Her şeyi ilerledikçe uydurduk ve onları sahip olduğumuz her şeyle koruduk ve bir mucize eseri işe yaradı. Bir oğluma -suçlu olana- veda ettim ve diğerlerini korudum.

Kolay olduğunu söylemeyeceğim çünkü beni mahvetti ama gerekliydi. Tıpkı diğer şeylerin gerekli olduğu gibi. Tate bana Bradley'nin anlatacağını söylediğinde, bunun olamayacağını biliyordum.

Onu ikna edemeyen Lane'i gönderdim ve sonra ben devreye girdim. Ona zarar vermeyi hiç planlamamıştım. Bu beni öldürdü. Bu beni hala öldürüyor. Kabuslarım

O oklavayla ona vurduğum zamanki görüntüsüyle sonsuza dek lekelenecekti. Fikrini değiştirmesi için onu ikna edebileceğime inansaydım, ederdim ama o aşık bir adamdı. Bu yüzden aptalın tekiydi.

Lane bilmiyor. Bilemez. Kimse bilemez.

Tıpkı diğerlerinin peşine düşeceğimi kimsenin bilemeyeceği gibi. Aaron değil - onunla konuştuktan sonra onun da Tate kadar korktuğunu biliyordum - ama Dakota'nın Bradley gibi bir fikre kapılırsa bunun sonuçları olacağını bilmesi gerekiyordu. Elbette ona zarar vermeyecektim. Bunun için bir nedenim yoktu. Sadece bir uyarı atışı yapmak istemiştim.

Çeneni kapalı tut ve hepimizi koru. Çünkü bebeğimin artık bebekleri var ve bir başkasının vicdan azabı yüzünden kanımı, terimi ve gözyaşlarımı verdiğim ailemi kaybedersem lanetlenirim.

Ben bir canavar değilim. Ben bir anneyim ama bebeklerimiz tehdit altındayken arada bir fark olduğundan tam olarak emin değilim.

Tate ve Celine çocukları yatağa yatırırken ben de verandaya çıkıp cırcır böceklerinin cıvıltısını dinliyorum. Burası çok huzurlu.

Ben yaptım.

Eğer harekete geçmeseydim, bu aile darmadağın olacaktı. Onların huzurunu korudum, kendiminkini de korudum.

Telefonum bir e-posta ile çalıyor ve açıp mesajı okuyorum. En sevdiğim kitapçıdan otomatik bir inceleme talebi. Normalde sevdiğim yazarların kitaplarını incelemekten ve onlara yardım etmekten mutluluk duyarım ama bu sefer sanırım fikirlerimi kendime saklayacağım. E-postayı silmek için düğmeye basıyorum ve bir açılır pencereyle karşılaşıyorum.

Silmek istediğinizden emin misiniz?
İnceleme Talebi: Satın aldığınız için teşekkür ederiz
The Catcher in the Rye*?*

Oh, evet. Kesinlikle eminim.

Bu olayda bu kadar çok insanın zarar görmesinden nefret etsem de, Tate'in sırlarını anlatacak daha az insan olduğu için mutluyum. Artık *benim* sırlarım. Oğluma, kızıma ve torunlarıma zarar verebilecek sırlar. Aileme.

Asla ortaya çıkamayacak sırlar.

*Evet'*e tıklıyorum ve e-postayı siliyorum. Nasıl olsa artık bir zararı olmaz.

Oğlumun olmayı umabileceğinden çok daha iyi bir sır saklayıcısıyım ve bu küçük sırrımı mezara götüreceğim.

OceanofPDF.com

SUÇLU OLANI TAVSIYE EDER MISINIZ?

Bu hikayeyi beğendiyseniz, lütfen bana hızlı bir yorum bırakmayı düşünün. Uzun olmasına gerek yok, sadece birkaç kelime yeterli olacaktır. Kim bilir? Senin
İnceleme, gelecekteki bir okuyucuyu çalışmalarıma şans vermeye teşvik eden şey olabilir!
Yorum bırakmak için lütfen şu adresi ziyaret edin:
kierstenmodglinauthor.com/theguiltyone

Herkes ne kadar sevdiğini bilsin
Goodreads'te *Suçlu Olan:*
https://bit.ly/theguiltyone

OceanofPDF.com

KMOD İLE İLGİLİ HER ŞEYDEN HABERDAR OLUN!

Bu hikayeyi okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Bir sonraki kitabımı kaçırmamanız için sizi e-posta listeme ve kısa mesaj uyarılarıma kaydolmaya davet etmek isterim.

E-posta listeme buradan kaydolun:
kierstenmodglinauthor.com/nlsignup

Metin uyarılarıma buradan kaydolun:
kierstenmodglinauthor.com/textalerts

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Bu hikâyeyi yazmaya başladığımda aklıma ilk olarak öncül geldi. Celine'i karakolda o kadar net gördüm ki. Hayatının en yıkıcı gününün en kafa karıştırıcı gününe dönüştüğünü gördüm. Ama oradan nereye gitmek istediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Tate'in sırlarının tam olarak ne olduğunu ve arabasındaki adamın kim olduğunu anlamaya çalışarak birkaç farklı bükülme ve sonla oynadım.

Genelde hikayelerimi yazarken ters köşeyle başlarım. Nereye gittiğimi bilirim ve oraya nasıl varacağımızla eğlenirim. Bu nedenle, bu hikâye diğer birkaç hikâyemden farklıydı. Celine'in dünyasında yolumu örerken, yeni sırlar keşfederken, bir şeyleri değiştirirken, karakterler ekleyip çıkarırken ve hikayenin nasıl ortaya çıktığına kendim de şaşırırken olasılıklarla doluydu.

Kitaplarımın çoğu okuyucuya bir soru sorar. SUÇLU OLAN'da bu soru (bana göre) şu: Sevdiğiniz insanları korumak için ne kadar ileri gidecek, ne kadarını affedecek ve neleri göz ardı edeceksiniz? Başlangıçta İYİ ÇOCUKLAR olarak adlandırdığım bu hikaye şüphesiz en karanlık hikayelerimden biri, ancak anlatılması gerektiğini hissettim. Düşmanlara karşı durmak kolay olabilir, ancak dostlara karşı durmak genellikle zordur. Yine de bazen yapılması gerekir. Bu hikayeyle sadakat, korku, aile ve doğru olanı nasıl belirlediğimiz fikirleriyle oynamak istedim. öyle.

Bu yolculuğa benimle birlikte çıktığınız ve bizi güvenle taşıyacağınıza inandığınız için teşekkür ederim.

Her zaman olduğu gibi, bu hikaye aşağıdaki kişilerin desteği, tavsiyesi, inancı ve teşviki olmadan elinize ulaşamazdı:

Kocama ve kızıma, ikinizi de çok seviyorum. Eğlenceli kısımlarda ve o kadar da eğlenceli olmayan kısımlarda yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. Zirvelerde benimle birlikte kutlama yaptığınız ve diplerde beni sevdiğiniz için teşekkür ederim. Siz olmadan bunların hiçbirini yapamazdım ve bu güzel hayatın her anını sizinle birlikte yaşadığım için inanılmaz derecede minnettarım.

Editörüm Sarah West*'e*: Sana teslim ettiğim her hikâyeye inandığın ve onları okunmaya değer bir şeye dönüştürmeme yardım ettiğin için *teşekkür* ederim. İçgörüleriniz, tavsiyeleriniz, sorularınız ve güveniniz için çok müteşekkirim. Küçük ekibimizi seviyorum ve siz yanımda olmadan bu yolculuğa çıkmayı hayal bile edemezdim.

Kardeşimin Editörü'ndeki redaksiyon ekibine - son gözlerim olduğunuz ve her hikayeyi parlayana kadar parlattığınız için *teşekkür* ederim!

Sadık okuyucularıma (nam-ı diğer #KMod Squad) - aman Tanrım, ne büyük bir hayalin gerçeğe dönüşmüş halisiniz! Hayatım boyunca insanların hikayelerimi okumasını diledim ve sizinle geçirdiğim bu son sekiz yıl umduğum her şey ve daha fazlası oldu. Her satın alma, her inceleme, her e-posta, sosyal medyadaki her etiket, her haykırış, her kitap kulübü ve hikayelerim ve benim için yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Bana inandığınız, hikâyelerimi arkadaşlarınıza ve ailenize tavsiye ettiğiniz ve birlikte yeni bir maceraya çıkmak için tekrar tekrar geldiğiniz için teşekkür ederim. Bu benim için dünyalara bedel. *Siz* benim için dünyalara bedelsiniz. Daha nice maceralara! *Kitap kulübüm/gang/bestilerim-Sara, her iki Erin, Heather, Dee ve* June-her şey için *teşekkürler* hanımlar. Dünyanın en iyi, en sadık, sevgi dolu, düşünceli, komik ve destekleyici arkadaş grubuna sahip olduğum için çok minnettarım. Sizler olmadan bunu nasıl başardım bilmiyorum ama artık buna mecbur olmadığım için mutluyum. Grubumuzla hayat daha güzel ve birbirimizi bulduğumuz için hayret etmeyi asla bırakmayacağım. Sizi çok seviyorum!

En iyi arkadaşım Emerald O'Brien'a. Ses tahtam, amigo kızım, Maya'm, Michael'ım, Naomi'm, ayın paylaşıcısı ve tüm sırlarımın koruyucusu olduğun için *teşekkür ederim.* Seni seviyorum dostum.

Menajerim Carly'ye ve Dreamscape'teki sesli kitap yayın ekibime
-Hikayelerimin mümkün olduğunca çok sayıda okuyucuya ulaşmasına yardımcı olduğunuz için *teşekkür ederim*!

Son olarak, ama kesinlikle en az değil, sana, sevgili okuyucu - bu hikayeye bir şans verdiğin ve sanatımı desteklediğin için *teşekkür ederim*. Okuyor olabileceğin onca kitap arasından bir şekilde bu kitabı alıp benimle bu maceraya çıktığın için her zaman hayretler içinde kalacağım. Bu hikâyeyi nasıl bulmuş olursanız olun, bulduğunuza çok sevindim. Bana güvendiğiniz ve dileğimi gerçekleştirdiğiniz için teşekkür ederim. Tek istediğim hikâyeler anlatmaktı ve siz tek bir satın alma ile bu hayali gerçeğe dönüştürdünüz. Bir okuyucu olduğunuz, dikkatinizi dağıtan pek çok şey yerine kitapları seçtiğiniz ve burada benimle olduğunuz için teşekkür ederim. Her zaman olduğu gibi, bu ister ilk Kiersten Modglin kitabınız ister 46. kitabınız olsun, umarım bu yolculuk umduğunuz her şeydi ve hiçbir şey beklediğiniz gibi değildi.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

KIERSTEN MODGLIN, psikolojik gerilim romanlarının 1 numaralı çok satan yazarıdır. Kitapları 1,5 milyondan fazla satmış ve birçok dile çevrilmiştir. Kiersten, International Thriller Writers, Novelists, Inc. ve Alliance of Independent Authors üyesidir. KDP Select All-Star *ve ThrillerFix'*in En İyi Psikolojik Gerilim Ödülü, *Suspense Magazine'i*n 2021'in En İyi Kitabı Ödülü, 2022 En İyi Gerilim için Gümüş Falçyon ve 2021'in En İyi Genel Kitabı için 2022 Gümüş Falçyon ödüllerinin sahibidir. Kiersten, Kentucky'nin batısındaki kırsal bölgede büyüdü ve daha sonra şu anda ailesiyle birlikte yaşadığı Nashville, Tennessee'ye taşındı. Kiersten'in dünyanın dört bir yanındaki okurları ona sevgiyle "KMod" diye hitap ediyor. Binge-watching uzmanı, psikoloji fanatiği ve *kapalı alan* tutkunu olan Kiersten, en sevdiği insanlarla geçirdiği yağmurlu günlerden ve burnunu bir kitaba soktuğu akşamlardan hoşlanıyor.

Kiersten'in haber bültenine buradan kaydolun:
kierstenmodglinauthor.com/nlsignup

Kiersten'dan kısa mesaj uyarıları için buradan
kaydolun: kierstenmodglinauthor.com/textalerts

kierstenmodglinauthor.com
www.facebook.com/kierstenmodglinauthor

www.facebook.com/groups/kmodsquad
www.threads.net/kierstenmodglinauthor
www.instagram.com/kierstenmodglinauthor
www.tiktok.com/@kierstenmodglinauthor
www.goodreads.com/kierstenmodglinauthor
www.bookbub.com/authors/kiersten-modglin

OceanofPDF.com

AYRICA KIERSTEN MODGLIN TARAFINDAN

BAĞIMSIZ ROMANLAR

Bayan Abbott Olmak

Liste

Eksik Parça

Jenna'yı oynamak

Daha İyi Bir Seçimden

Sonra Başlangıç

İyi Komşular

Evet Dediğim

Şanslılar

Kayınvalide Rüya İş

Dadının Sırrı

Yalancının Karısı

Kocamın Sırrı

Mükemmel Kaçamak Ev

Arkadaşı

Kayıp Yeni

Evlenmiş Küçük

Sır Dulumuz

Düşüyor

Kayıp Kız Yeniden

Birleşme

Bana Doğruyu Söyle

Akşam Yemeği Konukları

Eğer bunu okuyorsanız...

Sessiz Bir İnziva

Aile Sırrı

Oraya Gitme

Karanlığı Bekle

Bana

Güvenebilirsin

Hemlock

Açmayın

Burada Olduğumu Asla

Bilemeyeceksin Yabancı

The Hollow

Bitter House

Suçlu Olan

DÜZENLEME ÜÇLEMESİ

Düzenleme (1. Kitap)

Değişiklik (2. Kitap)

Kefaret (3. Kitap)

KARMAŞALAR SERİSİ

Temizlikçi (1. Kitap)

Şifacı (2. Kitap)

Yalancı (3. Kitap)

Tutsak (4. Kitap)

NOVELLALAR

Uzun Yol: Bir Aşıklar Şehri Romanı

Ormandaki Yabancı: Bir Crimson Falls Romanı

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.